

De stilte van het gemoed

Inhoud

Over de schrijver – in zijn eigen woorden

1. Luisteren en waarnemen
2. De ontsnapping aan het nu
3. Weersta niets
4. De luisteraar
5. De belangrijke betekenis van het moment
6. Ontsnappen is onmogelijk
7. De vrees voor eenzaamheid
8. Wees een ogenblik stil en bevrage jezelf
9. Het gevecht van het “ego”
10. De zuiverheid van luisteren
11. Een roep in de woestijn
 Het mysterie van stilte (een keuze uit aanhalingen)
12. Eeuwige jeugd
13. Alle zintuigen zijn wakker
14. De gedachten vernielen het lichaam
15. Het rijk van geluk
16. De beweging van schepping
17. Alle verwachtingen zijn een valkuil
18. Smelten
 Het oefenen van aandacht
19. Bedroefdheid
20. Een vreemd verschijnsel – het heilige geluid
21. Een brandende vlam
22. Angst
23. Vreugde
24. Optimisme en pessimisme
25. De kracht van de leegte
26. Gelukzaligheid
27. Kalm en ontspannen
28. Weten is grenzeloos
29. Zijn, bewustzijn; het verhevene
30. Hoe een “spiegel-gedicht” te lezen en te beluisteren

Vertaling uit het Engels door Frans Smit (2010-'11)

Noten van de vertaler:

Oorspronkelijke tekst is in het Roemeens. De Engelse vertaling is anoniem en verscheen op internet. Hij kon niet worden gecontroleerd op juistheid en echtheid.

Het woord “mind” is door mij zowel vertaald in “geest” als in “gemoed”. Cioara gebruikt het woord in twee betekenissen. Daar waar duidelijk is dat het gaat om de inhoud van het bewustzijn – gedachte, beeld, maar ook gevoelens als angst en drijfveren als begeerte en verlangen – heb ik “geest” gebruikt. Deze geest is gekoppeld aan het “ego”. Is het “ego” aan het afsterven, dan verschijnt een “nieuwe geest”, zoals Cioara beschrijft. In dat geval heb ik “mind” vertaald in “gemoed”. Dit overeenkomstig de (tweede) omschrijving bij Van Dale: “het binnenste van de mens als de zetel van alle hogere, tedere aandoeningen, het hart ... dat vatbaar is voor goede indrukken.”

Op een heel enkele plaats komt in de tekst het Engelse “God” voor. Dit heb ik vertaald in “godheid”, om verwarring met de antropomorfe God als entiteit te voorkomen. Cioara beschrijft deze als “de fundamentele energie” of “de godheid aanwezig in alle dingen”. Godheid is een algemener en ook minder beladen woord, stemt overeen met Cioara’s omschrijving.

Over de schrijver – in zijn eigen woorden

Dit hoofdstuk bevat een synthese van mijn leven, dat nauw verbonden is met de inwijding en dieptestudie van “Zelfkennis”.

Ik was een gewoon mens, geconditioneerd door de opvoeding die ik in het dorp kreeg waar ik mijn jeugd doorbracht. Mijn ouders, die rijke boeren waren, verschaften mij een intellectuele scholing en gaven mij een goed voorbeeld van eerlijkheid en respect tegenover mijn medemensen, zonder enige discriminatie.

Mijn leven was, net als dat van hen, nauw verbonden met de tragedie van dit land en de gebeurtenissen die volgden na de Tweede Wereldoorlog.

Na een militaire dictatuur, die enigszins gerechtvaardigd werd door het belang om Roemenië te verenigen, moesten wij hier lijden onder de meest sinistere tirannie die ooit op aarde is voorgekomen, namelijk de communistische dictatuur. Een kleine minderheid van ’n paar honderd communisten, waarvan vele uit het buitenland kwamen, nam met hulp van Sovjet tanks de leiding over alle staatsinstellingen.

In mijn hoedanigheid als eenvoudig werknemer van zo’n instelling, toonde ik meteen mijn vijandigheid tegenover de beestachtige macht die bezig was het land onder controle te krijgen, onder directe protectie van een buitenlands leger.

Zo werden wij, samen met vele collega’s van mijn instituut, op den duur beschouwd als potentiële vijanden van de communistische partij. Om die reden werden wij allen als gezocht uitgeroepen, om in een van de detentiekampen die overal in het land bezig waren te verschijnen gevangen te worden gezet.

Omdat ik juist op tijd hiervan op de hoogte was gekomen, dook in onder in het dorp Vartop, waar ik mij in het huis van mijn ouders verborg. Na een tweede waarschuwing, die mij door een voorspellende droom was gebracht, dat de geheime politie mij zocht om me te arresteren,

verliet ik twee tot drie minuten voordat de politie arriveerde mijn schuilplaats.

Op zulke ogenblikken van maximale spanning realiseerde ik me dat, gelet op de aard van de voorspellende droom, mijn mysterieuze lot ook op mijn deur zou kloppen, zoals het volgens zijn eigen wetmatigheid, die een menselijk wezen niet kent, werkzaam is. Maar de tijd om gevangen te worden genomen was voor mij nog niet aangebroken. Ondertussen werd iets totaal anders voor mij door het mysterie van het leven in zijn oneindige beweeglijkheid en onafgebroken frisheid voorbereid.

Vanaf die gedenkwaardige dag van 15 augustus 1948 onderging ik een streng, zelf opgelegd onderduikers regiem in een half donkere keuken op een vliering. Ik was 32 jaar oud.

Wat kon ik, terwijl ik mij totaal niet kon bewegen, onder zulke omstandigheden doen?

In die extreem beperkte ruimte, waarin ik dag en nacht gedwongen was horizontaal te liggen, begon ik over mijn leven na te denken, over alles wat ik wel of niet had gedaan, successen en mislukkingen, wat ik had bereikt, vage hoop en vele, vele smarten. Ik was doodziek van alles.

Toch was er, op zeldzame momenten van totale stilte, iets ondefinieerbaars dat in mijn wezen opwelde, en mij waarschuwde dat er een verandering stond aan te komen, een verrassing aanstaande was. Maar met mijn verstand was ik niet in staat te begrijpen wat het verborgen geheim ervan was.

Enkele dagen nadat ik mij op de vliering had gehuisvest, gebeurde het onvoorspelbare niettemin, zonder enig teken vooraf.

Het was een prachtige nacht, met volle maan. Terwijl ik mij helemaal van mijn lichaam gewaar was maar er toch van gescheiden, vond ik mijzelf terug op de binnenplaats vóór het huis, waarbij ik enkele meters boven de grond zweefde. Ik wist waar mijn lichaam was en ik begreep precies de omstandigheden waarin het gebeuren plaatsvond.

Op mijn wens begon ik te bewegen, door ongeveer veertig meter – geschat op fysiek plan - te glijden. Later kwam ik terug op de plaats waar ik aanvankelijk was, ook door middel van glijden, maar nu door me achterwaarts te bewegen. Plotseling maakte een ongecontroleerde gedachte, gevolgd door angst, een eind aan de hele gebeurtenis. Ik werd overstelpt door een nooit eerder meegemaakte euforie.

Deze emotionele staat desintegreerde de structuur van mijn astrale lichaam, en ik ging terug naar de vliering waar mijn fysieke lichaam lag – alsof het dood was.

Ik ging mijn lichaam als vanzelf en op natuurlijke wijze in, zonder enige tussenkomst van mijn kant. De astrale vorm, die erg leek op die van mijn fysieke lichaam, gemaakt van kleine, oplichtende stipjes, nam de vorm van een dik koord aan en betrad mijn lichaam via de mond, als een slang in beweging.

Gelijktijdig met de terugkeer van de astrale stof (het astrale lichaam) kwam mijn fysieke lichaam tot leven. Mijn hart ging, onder de indruk van de verrassing die door dit vreemde gebeuren was veroorzaakt, als een razende tekeer. Niets was verloren gegaan van de

herinnering aan de gebeurtenissen die 'n paar ogenblikken eerder buiten mijn lichaam hadden plaatsgevonden.

Vanaf dat moment werd, om het zonder overdrijving te zeggen, mijn oncomfortabele, zelf opgelegde gevangenis een waar paradijs. Nu had ik een buitengewone bezigheid. Door het onthullen van dit fenomeen had het leven mij bewezen dat er geen dood is. Gewapend met zo'n zekerheid, begon ik het avontuur van het exploreren van de wereld na de zogenaamde dood, ook wel de astrale wereld of parallelle wereld.

Ik verbleef gedurende meer dan twee jaar en zes maanden op deze vliering, totdat ik 'm tenslotte moest verlaten omdat mijn ouders uit mijn dorp waren weggejaagd en hun huis het hoofdkwartier van lokale bestuurders was geworden.

Deze periode betekende voor mij een gelegenheid om mij diep te scholen in de inwijding in de astrale wereld. Talrijke ervaringen die ik gedurende die tijd had onthulden even vele mysteries die ik daarvoor niet gekend had.

Hier enkele van deze ontdekkingen:

- Als we overgaan naar "de andere wereld", wanneer de uiteindelijke verbreking van het fysieke lichaam plaatsvindt, hebben sommige overleden mensen de gevolgen van hun zogenaamde dood niet in de gaten. De droom is zo krachtig en beheerst hen in zulke mate, dat zij jaren later nog steeds denken dat zij in hun lichaam op aarde zijn. Het denkbeeldige leven, gerelateerd aan het fysieke plan van bestaan, is overgezet naar de astrale wereld door het proces van denken. Louter verbeelding verschaft een achtergrond van fictieve continuïteit, geheel volgens de kracht van hun verlangen en het energetische stempel.
- Gedachten vertegenwoordigen de universele taal in deze dimensie; wezens verstaan elkaar en communiceren door middel van gedachten.
- Onze plaats in de astrale wereld wordt bepaald door de graad van morele ontwikkeling van ieder individu. Op mijn reizen kwam ik zielen tegen die voor lange tijd in donkere hollen en een ondragelijk klimaat gevangen zaten.
- Desalniettemin steeg ik op naar de sferen van het sublieme, waar ik luisterde naar goddelijke muziek die haar gelijke met wat wij op het aardse bestaansniveau horen niet heeft.

Op één van mijn talloze ontsnappingen uit de fysieke wereld ontmoette ik een groep mannen, vrouwen en kinderen in de parallelle wereld. Toen ik ze zag, schoot een gedachte door mij heen, en ik vroeg:

"Is er iemand onder jullie die tijdens het aardse leven in het dorp Vartrop woonde?"

"Ja, die is er", bevestigde een man – namelijk hemzelf.

"Wat is jouw naam?"

"Dumitru Paun", zo kwam zijn antwoord, waarbij hij opnieuw verzekerde dat hij in mijn dorp had gewoond.

Ik probeerde mij zijn verschijning en kleding in te prenten, die specifiek waren voor de boeren uit het einde van de vorige eeuw. De volgende dag vroeg ik mijn vader of hij iets wist met betrekking tot het leven van deze man. Toen ik de kleding en voorkomen van het astrale

wezen beschreef, gaf mijn vader de indruk zichtbaar door mijn verslag te zijn bewogen. Tenslotte gaf hij toe de man die ik had beschreven te hebben gekend, om eraan toe te voegen: “Jij kunt hem niet kennen, want hij stierf lang voordat jij werd geboren.” Dit bewijs was duidelijk voor mijn vader bedoeld, die waarschijnlijk aan sommige van mijn eerdere verklaringen had getwijfeld.

In deze periode van isolement werden, op mijn verzoek, steeds fragmenten uit voorbije levens aan mij geopenbaard. Afgaande op de verschijning van het astrale lichaam, was ik van de ene op de andere incarnatie totaal verschillend, terwijl geen ervan leek op mijn huidige gestalte. In al mijn incarnaties was ik een man geweest.

Ik deed ook het verzoek, dat omstandigheden die betrekking hadden op de toekomst van dit bestaan mij werden geopenbaard. Ik reisde astraal naar een zeer vochtige cel in het hoofdkwartier van de geheime politie in de stad Sibiu. Daar ging een deur open, en werd ik voorgesteld aan een lange man. Ik vroeg hem hoe hij heette – hij antwoordde dat zijn naam Faina was. Een ander gedeelte uit mijn toekomstig leven dat geopenbaard werd had te maken met de Fagaras gevangenis.

Binnen één jaar maakte ik beide astrale voorzeggingen mee. Na in Brasov te zijn gearresteerd, werd ik naar het hoofdkwartier van de geheime politie in Sibiu gebracht, daarna naar de gevangenis van Fagaras. Faina deelde met mij de cel; hij werd tijdens mijn detentie een vriend.

Een ander vermetel experiment op het astrale plan, dat voortkwam uit mijn onwetendheid, in de tijd dat alles in de wereld van eeuwige mysteries was toegestaan: Op een dag nam een even moedwillige als hartstochtelijke gedachte bezit van me. Ik wilde eenvoudigweg de alles omvattende godheid ontmoeten. Met een onschuldig gemoed, losgemaakt van alle wereldse zaken, verlangde ik vurig naar deze ontmoeting.

Daar was ik, buiten mijn fysieke lichaam, omkleed om zo te zeggen met mijn astrale structuur. Met mijn sterke wens gericht tot een onpersoonlijke God, hartstochtelijk vragend zich aan mij te openbaren.

Een plotselinge verticale opstijging volgde, voortgebracht door de energie van mijn gemoed. Tijdens deze opstijging voerde ik drie “losmakingen” uit, die met het astrale lichaam begonnen. Tenslotte was er niets anders van mij over dan een lichtend stipje, een staat van puur bewustzijn, in staat om tegelijk in alle richtingen te kijken. Ik maakte deel uit van een onmetelijke oceaan van lichtende, aan mij gelijke stipjes. Elke stip was onafhankelijk en had het vermogen naar zijn eigen wil te bewegen, zoals ik zelf ook kon. Alle stipjes hadden iets gemeen: een geel licht. Dat was het einde van mijn experiment.

Onmiddellijk keerde ik terug in mijn lichaam, zonder enig emotioneel resultaat. Ik ervoer een staat van innerlijke vreugde, die mij in hoge mate vervulde. Dit was feitelijk de ware staat van geluk, waar gedachten, verlangens, beelden, enz. volledig waren opgelost.

Na enkele minuten begon het uitgedoofde denkproces weer aan zijn doelloze activiteit. Ik zei tegen mij zelf, als “ego” dit keer, dat ik niets bijzonders had gezien, behalve ’n paar lichtende stipjes. Jaren later besepte ik dat ik, los van het fysieke en energetische lichaam, ook het astrale, mentale en spirituele lichaam had verlaten en het causale lichaam had bereikt.

Het goddelijke was eigenlijk het licht dat ons allen verenigt in een oceaan van kosmische energie. Ik zal dit in deze introductie maar ook in elk spiegel-gedicht “geheiligde energie” noemen, waarin de ware natuur van ons wezen wordt weerspiegeld.

Ik wist dat ik zou worden gearresteerd en al gauw aanvaarde ik deze gedachte. Zowel de arrestatie als het lijden dat erop zou volgen waren door het lot bepaald.

April 1951 werd ik in mijn huis in Brasov gearresteerd, dan berecht en veroordeeld tot zes jaar strenge detentie. Tijdens mijn gevangenschap had ik vanwege de zware leefomstandigheden enkele ontsnappingen in de astrale wereld. Ik herinner me twee van de meest betekenisvolle.

In 1952, in Fagaras, was een comité aangesteld om ervoor te zorgen dat de gevangenen werden gescheiden en naar verschillende locaties gestuurd, volgens het werk dat zij moesten uitvoeren. Op instigatie van een vriend lukte het mij op astraal gebied te begeven, en had ik een visioen van het Saligny werkkamp, vier kilometer verderop. Daarvoor had ik nooit van dit kamp en het dorp Saligny gehoord.

Nog voordat er tien dagen waren verstreken werden we inderdaad naar deze plek overgebracht, waar we werkten totdat in 1953 er een eind aan kwam.

Gedurende deze periode kreeg ik door de uitputtende arbeid ernstige bloedarmoede. Ik woog nog slechts 43 kilo, en wist niets af van mijn ouders. Volledig afgesneden van mijn fysieke lichaam, ontmoette ik mijn overleden broer en vroeg ik hem mij nieuws over mijn geliefden te geven. Dit was zijn antwoord:

“Jouw vader en moeder zijn teruggekeerd naar hun dorp en binnen een week zul je een pakketje en een brief ontvangen. Maak je geen zorgen, jullie zullen weer worden verenigd.”

In die zelfde week kreeg ik een pakketje en een brief, waarin werd bevestigd dat mijn ouders naar huis waren teruggegaan, toen zij in de stad Craiova een schuilplaats hadden gezocht. Toen ik de gevangenis verliet, kwam ook het tweede deel van de boodschap van mijn overleden broer uit.

In 1956 werd ik uit de gevangenis ontslagen en vestigde ik mij in Boekarest. Hier leidde het zelfde lot mij naar de aansluiting bij een spiritualistische cirkel, geleid door dr. Ionescu Vladesti. Hij verschaftte mij wat ik sinds mijn eerste contact met de astrale wereld altijd had willen hebben, namelijk vele boeken die mijn nieuwsgierigheid voor de parallelle wereld moesten bevredigen, maar ook mijn spirituele dorst moesten lessen. Elke week kreeg ik zo'n boek dat ik gulzig verslond, waarbij ik lezen en praktiseren combineerde.

De spiritualistische cirkel werd vanuit de astrale wereld door een entiteit geleid, die zichzelf Antal noemde. Hij instrueerde ons op een intelligente manier, eerst op het mystieke christelijke pad door de praktijk van de gebeden van Jezus, en tenslotte naar “zelfkennis”.

Op 'n gegeven moment telde deze cirkel twintig leden. Daar zat in een groot risico in. Dergelijke spirituele belangstelling werd meedogenloos veroordeeld en bestraft door de repressieve instellingen van de marxistisch-leninistische doctrine. Elke keer gaf onze astrale gids ons de verzekering dat ons niets zou overkomen, omdat hij ons beschermde. En dat was ook zo.

Het aantal van mijn astrale uitstapjes nam tijdens die periode toe. Elk lid van deze idealistische groep wilde iets te weten komen over zijn of haar geliefden die het aardse bestaan achter zich gelaten hadden. Hier volgen enkele significante aanzichten van wat er aan gene zijde gebeurt.

De entiteiten die zich in hogere ontwikkelingsstadia bevinden kunnen afdalen naar lagere niveaus, waar zij entiteiten kunnen helpen bij hun ontwikkeling. Maar de zielen die tijdelijk op een bepaald niveau vastzitten kunnen niet naar hogere niveaus opstijgen.

“Hier”, zo vertelde mij een entiteit, “leren we alsof we op de basisschool zitten”. Deze entiteit had een klein bord bij zich waarop hij de instructies die hij van een leraar kreeg schreef.

Ik ontmoette een vrouw die haar gezicht en lichaam had bedekt met een deken. Ik vroeg haar waarom ze dat deed, en haar antwoord was eenvoudigweg: “om stil te zitten”, en: “om spiritueel aan te sterken”.

Hier, in onze wereld, rent het chaotische denken of naar het verleden of naar de toekomst, maar moet telkens terugkeren naar het fysieke lichaam. In de astrale wereld doet het ontbreken van het lichaam een entiteit eindeloos heen en weer rennen, waarbij hij zijn energie gebruikt ten nadele van zijn eigen spirituele ontwikkeling.

Een andere keer ontmoette ik iemand die gecremeerd had willen worden. Het was een man die door zijn collega's was beschouwd als een voortreffelijk natuurkundige. Hij was in een deken gehuld, die zijn lichaam tot de kin bedekte. Alleen zijn hoofd was zichtbaar. Nieuwsgierigheid, natuurlijk gewekt door een entiteit uit die sfeer, zette mij ertoe aan de deken op te tillen. Ik had zoiets nooit eerder gedaan. Tot mijn verrassing ontbrak het astrale lichaam, van hoofd tot tenen, volkomen.

In verlegenheid gebracht door zijn naaktheid, schudde de arme entiteit wanhopig met zijn hoofd en drong erop aan dat ik de deken weer over zijn hoofd zou trekken. Ten gevolge van deze ontmoeting leerde ik dat door crematie, zoals toegepast in ovens met temperaturen die boven de duizend graden uitstijgen, het astrale lichaam ook wordt vernietigd. Door de plotselinge verbranding ondergaat de arme ziel een vreselijk lijden, zolang de banden tussen het fysieke, etherische en astrale lichaam nog in tact zijn.

Dit is een bekend fenomeen. Na de dood blijven de haren en nagels van de overledene groeien, alsook andere vergelijkbare sporen. Het etherische of energetische lichaam, de animator van de fysieke structuur, blijft voor enige tijd hiermee verbonden en ervaart de pijnlijke schok van verbranding, die het overbrengt naar het astrale lichaam.

Ongeveer twee jaar later kwam ik hem weer tegen. Nu had zijn astrale lichaam zich hersteld en was identiek aan het patroon van het fysieke lichaam.

Een andere bewoner van de astrale wereld vertelde mij, zonder dat het hem gevraagd werd: “Weet je, hier bezitten de dieven de sleutels van hun eigen gevangenis.”

Hiermee wordt begrepen, dat zij die voor hun daden, bijvoorbeeld diefstal, betalen, elk moment kunnen worden bevrijd, door de schade toe te geven, er spijt over te hebben en door het besluit in de toekomst geen fouten te maken.

In het algemeen gesproken is het zo, dat als wij overgaan naar de andere wereld, het heilige dat in ons is ons confronteert met zowel het goede als het kwade dat wij tijdens onze vorige incarnatie hebben gedaan. En, in lijn met wat wij gedaan hebben, scheppen wij een overeenstemmende omgeving van straf of geluk.

Door ons bewust te worden van het kwaad dat wij hebben aangericht, gevolgd door spijt, worden we bevrijd van de toestand waarin we voor onze daden boeten. De pijn van de straf wordt afgedrukt in de structuur van het “persoonlijke zelf”, en in de volgende incarnatie zullen we minder of geen fouten begaan.

Het heilige wil dat wij gelukkig zijn. De zogenaamde straf is een daad van liefde, die wordt uitgevoerd met het doel om onszelf te vervolmaken.

Tenslotte schonk een andere reis in de geestelijke wereld mij een les over hoge ethiek, die ik nergens op ons aardse bestaansniveau ben tegengekomen.

Ik noemde al dat ik na mijn bevrijding uit de gevangenis vele boeken bestudeerde over het onderwerp astraal reizen. Een van de ontdekkingen die ik deed was dat het teken van het kruis een potentieel wapen is tegen negatieve entiteiten. Ik gebruikte dit teken op mijn reizen, zoals priesters het uitvoeren als zij de zegen geven.

Het effect was verwoestend. Alleen al het gebaar, uitgevoerd met of de rechter of linker hand, joeg een hele horde van astrale entiteiten uiteen, die mij met duidelijk vijandige bedoelingen had omsingeld.

Ik kwam ook in een situatie terecht waarin ik door een entiteit tot staan werd gebracht, doordat hij eenvoudigweg zijn hand naar mij ophief. Het ging om een ontwikkelde ziel die mij feitelijk geen kwaad deed. Een innerlijke impuls deed mij besluiten om het effect van dit teken bij deze gelegenheid eveneens uit te proberen.

Op mijn daarop volgende reizen gebruikte ik het kruisteken veelvuldig, bij de onwelkome ontmoetingen met vijandige entiteiten die de astrale rijken bewonen, maar ook onze wereld. Elke keer voelde ik een zeker gevoel van bevrediging als die astrale wezens waren verjaagd.

Bij zo'n gelegenheid, toen ik door astrale wezens was omringd, kwam een intuïtieve impuls uit de kern van mijn wezen op, die mij dwong niet het teken te gebruiken omdat het als een gewelddadige actie zou worden beschouwd. Dat wil zeggen, op hun gewelddadigheid antwoordde ik evenzeer met geweld, waarbij ik mijzelf verlaagde tot een soortgelijk gedrag.

Opeens stak ik mijn handen in de lucht als een gebaar van overgave en zei: “Mijn broeders, ik ben een menselijk wezen en ik ben naar jullie wereld gezonden om X te ontmoeten (en ik noemde de overledene die ik moest zien). Help me alstublieft.”

De entiteit rechts van mij die een mes hief, klaar om mij te steken, liet plotseling zijn hand zakken. Was hij eerst agressief, nu werd hij vriendelijk en zei tegen de anderen: “Kom, laten we hem helpen”.

Zij namen me onmiddellijk bij de hand en brachten mij, door samen met de hele groep te glijden, naar de plaats waar de entiteit was die ik zocht.

Door mijn hele wezen voor hen te openen, hadden kalmte en vriendelijkheid waarlijk een wonder voortgebracht. Zij hadden in één keer hun vijandige houding naar mij veranderd.

Dit experiment had mij bewezen dat minder ontwikkelde entiteiten – duivels, zoals de kerk ze noemt – ons medeleven, begrip en vriendelijkheid nodig hebben en niet onze vervloekingen of elke andere actie of gebaar als die ik uit onwetendheid gebruikte.

Na deze wonderbaarlijke les die de astrale wereld had gegeven, besepte ik hoe ongeschikt, absurd en gewelddadig het exorcisme van St. Basilius de Grote is. De vervloekingen die door priesters worden geuit, en de energie waarmee die gepaard gaan waren in mijn ogen iets abnormaals en monsterlijks.

Ik vroeg mij af: hoe kan dezelfde tong aan de ene kant zegeningen uitspreken en aan de andere kant afschuwwekkende vloeken?

Deze zogenaamde duivels hebben meer liefde en begrip van onze kant nodig, want in elk van deze minder ontwikkelde medeschepselen is dezelfde goddelijke vonk als in de gelukkige wezens die de sferen van het sublieme hebben bereikt: verlichting.

In elk mens is zowel het goede principe als het kwade principe, dat zich manifesteert als het egocentrische en gebrekkige “persoonlijke zelf”, latent aanwezig. Dit “ego” – een denkbeeldige constructie, een persoonlijke creatie – heeft schuld aan de hele menselijke tragedie.

Het heeft ons tot onze huidige incarnatie gevoerd en zal hiermee doorgaan tot de dag waarop we erin zullen slagen zijn negatieve energieën die zijn broze constructie uitmaken uit te schakelen. In feite vertegenwoordigt dit “persoonlijke zelf” onvolmaaktheid, door z’n chaotisch dolen overschaduwet het de natuurlijke geaardheid van volmaaktheid die voor ons wezen dé werkelijkheid is, namelijk onsterfelijke goddelijkheid, zonder begin en zonder einde.

Vanaf het allereerste begin moedigde Antal, onze spirituele gids, mij aan op mijn reizen door de astrale wereld. Toentertijd had ik vier foto’s van overleden zielen, met wie ik verzocht werd contact op te nemen. Antal zei tegen mij: “vier foto’s, vier verplichtingen”. Ik volvoerde deze “orders”, zoals ik ze toen noemde, dadelijk. Na een poosje, vroeg Antal mij tijdens een sessie of ik enige verandering ten goede had opgemerkt bij elk van de mensen die ik inlichtingen over hun overledenen had gegeven.

“Ze beweren dat zij zijn veranderd”, antwoordde ik.

“Laat ze alleen. Laat hen voor zichzelf uitzoeken wat ze willen weten!”

Onder Antals directe leiding ging ik, na alle methoden die spirituele vervulling beloofden te hebben toegepast, over op de praktijk die door het christelijk mysticisme wordt voorgesteld: het permanent reciteren van Jezus’ gebeden. Aldus werd ik een monnik in de wereld en leidde een leven vol van onthouding, waarin ik al mijn hoop had gelegd voor de verlossing van mijn ziel.

Na twee decaden van felle innerlijke strijd, met visioenen van perfectie, voelde ik op ’n dag, terwijl ik volledig teleurgesteld was in mijzelf, een innerlijke aandrang om te stoppen. Het was betaaldag. Mijn beroep als accountant waarmee ik in mijn levensonderhoud voorzag

dwong mij tot het maken van een evaluatie van mijn leven. Het resultaat van deze analyse was totaal onbevredigend ten opzichte van mijn oorspronkelijke aspiraties.

Alles wat ik tijdens deze periode had bereikt waren louter kunstmatige veranderingen die mij niet konden bevredigen. Sinds mijn eerste reis in de astrale wereld had ik het ferme besluit genomen de nobele doelen van mijn ziel te vervullen, en die spirituele zuiverheid te bereiken die ik toen alleen intuïtief had gekend.

Mijn wankele succes, verborgen onder het masker van de “rechtschapen man”, was niets anders dan een zoveelste vorm van ontarding – veel subtieler, veel diepzinniger, maar even misleidend.

Deze psychologische schok, veroorzaakt door de bewustwording van dit simpele en evidente feit, leidde bij mij tot zielenvrede en passiviteit van het gemoed.

Als je van alle kanten in het nauw wordt gedreven en geen ontsnappingsmogelijkheden ziet, komt de stilte alsook het accepteren van je eigen machteloosheid. Het was op dat ogenblik dat de openbaring tot me kwam.

Ik zei tegen mezelf:

“Als de wetende geest, vergezeld door verlangen, wil en spanning, niet de schil van mijn tijdruimtelijke conditionering heeft doorbroken, dan zal ik moeten proberen dit te bereiken door middel van passiviteit van het gemoed.”

Vanaf dat moment begon ik met het praktiseren van de “zelfkennis” - gewoon door mij met volledige aandacht bewust te worden van de reacties van het gemoed.

Kort daarna bemerkte ik de effecten van deze praktijk. Het eenvoudig waarnemen van de reacties doet zijn energie verdwijnen. Ik merkte op dat elke gedachte, begeerte, beeld of emotie zijn eigen energie heeft dat 't zijn momentum verleent.

In kort tijdsbestek had de constante beweging van mijn gedachten zijn intensiteit verloren en waren sommige van mijn verlangens verdwenen zonder een spoor achter te laten. Deze duidelijk onloochenbare gevolgen versterkten mijn geloof ten opzichte van het in praktijk brengen van dit eenvoudige bewustzijn.

Na enige tijd, toen ik op 'n ochtend wakker werd, bemerkte ik tot mijn verbazing dat ik psychologisch totaal anders functioneerde dan ik de avond ervoor had gedaan – dat wil zeggen, voordat ik ging slapen.

Ik functioneerde als een geheel, lichaam en geest waren één. Het lucide en onpersoonlijke bewustzijn gaf me sereniteit en innerlijke vrijheid, maar ook energie en een richtsnoer in alles wat ik deed, als natuurlijke respons op de huidige omstandigheden.

Concluderend: *zonder enige bewuste interventie* van mijn kant was mijn mentaliteit radicaal veranderd.

Hier wil ik iets inlassen, om uit te leggen hoe de mentaliteit en onze specifieke wijze van denken worden gevormd, zowel in het individuele als het collectieve geval.

Mentaal gesproken functioneert elke individu als een gevangene van een opvoedings-, moreel en geestelijk patroon, dat is ingezaaid door de sociale omgeving waarin iemand is geboren en zijn leven leidt.

Laten we 'n paar voorbeelden nemen: iemand is bijvoorbeeld geboren in een familie van christenen; iemand anders is geboren in een familie van moslims, of hindoes of joden; weer een ander is geboren in een familie waar zijn ouders het atheïsme aanhangen.

De familie geeft het jonge kroost de eerste kijk op het leven. De familie zelf kan alleen dat bieden wat zij heeft ontvangen uit de traditie van ouders, grootouders en al haar voorouders.

Later komt de invloed van opvoeders, leraren alsmede van de omgeving waar het individu zijn beroepsactiviteit leert, teneinde in zijn levensonderhoud te voldoen. Tegelijkertijd leest de persoon in kwestie verschillende boeken die aanhoudende veranderingen in zijn mentaliteit en geloofssysteem teweeg brengen.

Deze gehele bagage in het geheugen creëert uiteindelijk iemands individuele, subjectieve benadering van het leven.

Sommigen verlaten na het lezen van verschillende boeken het geloof dat zij van hun ouders hebben geërfd en omarmen een andere religie. Dit is niet meer dan een overstap van het ene patroon naar het andere, dat geacht wordt superieur te zijn aan het vorige geloof.

Op deze wijze transformeert de gekregen opvoeding elk individu in een onvervalste robot, die ten opzichte van het leven mechanisch reageert, volgens zijn particuliere conditionering.

Dit mentale patroon, dat ook het persoonlijke gedrag bepaalt, vormt de structuur van het "ego" of oppervlakkige bewustzijn, waarmee iemand voortdurend zijn verhouding met zijn medeschepselen, met de natuur of de wereld in het algemeen volvoert.

Elk menselijk wezen is door zijn particuliere vorming een gevangene, en blijft als zodanig verstrikt in het omhulsel dat zijn kijk op het leven beperkt en conditioneert.

Als we kijken naar de verschillende religieuze geloofsovertuigingen, zien we slechts hoe deze medeschepselen van elkaar scheiden en bovendien onderlinge conflicten bewerkstelligen.

Alle religies en erediensten claimen dat zij de waarheid bezitten. Maar hun eigen bewijs van dit feit laat alleen maar zien hoe betrekkelijk deze geloofsovertuigingen zijn.

Gesteld dat elk van deze geloofsrichtingen de absolute waarheid bezat, dan konden ze niet functioneren als organisaties met een hiërarchische structuur. Aan de top de leider die alle geheimen kent en zijn eigen belangrijkheid en gevoel van heiligheid versterkt; verscheidene lagere niveaus van hiërarchisch gewicht, naar persoonlijke merites; onderaan de grote massa van gelovigen die gemakkelijk kan worden gemanipuleerd vanwege het gebrek aan inzicht in de vitaliteit van het leven dat zich elk moment ontvouwt.

In de geschiedenis van het leven op deze planeet zijn er heel wat voorbeelden te vinden die de betrekkelijkheid van verschillende religieuze geloofsrichtingen bewijzen. Jouw medeschepselen vermoorden alleen omdat zij een ander geloof hebben dan jij? De krankzinnigheid is nog groter als iemand beweert het te doen in de naam van God!

Welke soort God brengt jou ertoe om mensen net als jij te haten, te mishandelen, vervloeken en vermoorden?

Deze wrede realiteit vindt ook in de huidige tijd plaats. Onder onze ogen, die van de zogenaamd “beschaafde” mens, doen zich nog steeds zulke verschrikkingen voor. Soms nemen we zelf deel aan zulke conflicten, waarvan vele door spirituele leiders die beloven dat ze verlossing voor onze zielen zullen brengen worden gevoed.

Wat wij hier constateren is niet zomaar een mening. De feiten als zondanig spreken voor zich. Zij kunnen niet worden weersproken als zij zich onmiskenbaar voor onze neus vertonen en ons dwingen er notie van te nemen. Probeer niet weg te kijken! Probeer niet je achter je donkere maskers te verbergen, die zelfzuchtige agenda’s camoufleren, die jouw hypocriete houding bepalen.

In het oerbegint leefde de mens, in een voortdurende stroom, in rechtstreekse gemeenschap met de natuur en de totaliteit van het leven. Instinct leidde hem tot het vinden van de dingen die hij nodig had om te overleven, en waarschuwde hem voor de gevaren die zijn leven bedreigden. Deze periode was vanzelfsprekend van korte duur.

Op ’n dag zag de mens een glimp van zijn gezicht weerspiegeld op het oppervlak van een meer. Dan zag hij om zich heen naar zijn medeschepselen, en tot zijn ongeluk werd met dit eerste gewaarzijn van zichzelf de basis voor zijn “persoonlijke ego” gelegd. Aldus dwaalde hij af van de goddelijke leiding, terwijl hij dacht “iemand” te zijn. In de loop van de tijd begint deze “iemand” vorm aan te nemen en belangrijker te worden. “Ik ben mooier, slimmer, dapperder, een betere jager”, enzovoort. De ontarding neemt toe bij de geboorte van de hebzucht, die verbonden is met de ophoping van verschillende stoffelijke versierselen of materiële goederen. Adam’s bestaan, zoals beschreven in de Bijbel, alsook zijn verbanning uit de Tuin van Eden zijn niets anders dan symbolische verslagen van wat ik hierboven heb geschetst.

Kun je inzien, net als ik, dat deze mens, die zichzelf graag “sapiens sapiens” noemt, het toppunt van moreel verval in onze huidige tijd heeft bereikt, juist door zijn oorspronkelijke, primaire impuls van psychologische zelf-gewichtigheid?

Realiseer je je dat deze zelfzuchtige structuur schuld draagt aan de hele tragedie die zo karakteristiek is voor onze hedendaagse wereld?

Besef je vanuit je eigen ervaring (niet omdat iemand dat zei) dat de gehele door traditie overgedragen cultuur gebrekkig is, omdat zij is gebaseerd op het belang van “mij” en “mijn”?

Als je de heersende evolutie van dingen op dezelfde manier beschouwt en als je oprecht geïnteresseerd bent in de morele verlossing van deze chaotische wereld waarin wij leven, laten we dan proberen – maar ieder voor zichzelf – de absolute waarheid te ontdekken die zowel in ons als in elk mensenwezen existeert.

Hoe kunnen we beginnen met dit onderzoek? Door de eerste fout, gemaakt door die oer-voorvader die ik al noemde, als uitgangspunt te nemen.

We beginnen met de eerste vraag: zijn wij het fysieke lichaam?

Nee, dat zijn we niet. Het fysieke lichaam heeft een aanvang, gevolgd door een periode van groei en ontwikkeling, dan door verval, totdat uiteindelijk van dit lichaam slechts een handje aarde of 'n paar lepels as overblijft.

De astrale reizen hebben mij onmiskenbaar bewezen dat dit lichaam niet meer is dan een mantel; zoals elk kledingstuk wordt het weggegooid als het oud en versleten is.

Zijn wij dan de geest, dat wil zeggen onze geheugen bagage, die ons psychologische zelfimportantie verleent?

Heeft deze geest continuïteit? Als hij die niet heeft, betekent dit dat er iets anders moet zijn als de geest er niet is. Hierdoor heeft de geest niet de eigenschap van continuïteit. Tussen een gedachte en een volgende zit een pauze waarin de geest volkomen afwezig is.

De geest is in een onafgebroken staat van verandering. Wat we aan één kant waardevol achten, beschouwen we aan de andere kant in dezelfde omstandigheden als betekenisloos, of zelfs schadelijk. Wat we het ene moment waar vinden, wordt later een leugen. Beide tegenstrijdige vaststellingen behoren tot de geest.

Tijdens de diepe slaap, als er geen dromen zijn, bestaat de geest niet; als we weer wakker worden begint hij aan z'n oneindige zwerftocht. Bovenal is de geest de hele menselijke tragedie te verwijten, die we overal in deze tijden tegenkomen.

Als we tijdens ons onderzoek het lichaam en de geest, die als die eenmaal ontmaskerd is vanzelf stil wordt, uitschakelen – wat ontdekken we dan?

In de vrede van de ziel, in de passiviteit van de geest, in de psychologische leegte van stilte – wie of wat bestaat er dan niettemin? Als de gewoonlijke geest stil is, kun je bemerken dat, als stilte de dienst uitmaakt, een nieuw gemoed verschijnt dat zich tot oneindigheid uitbreidt en zichzelf bepaalt tot “puur bewustzijn”.

Aldus ontdekken we dat we 'n eenvoudig “wezen” zijn, “hier en nu”, onbegrensd – één met oneindigheid. In deze eenvoud zijn er geen verwachtingen of bedoelingen, omdat het “ego” volkomen verdwenen is. Dit is de absolute waarheid die in ons en overal rond ons bestaat, die zich aan ons openbaart als we de poort openen, door de nederige stilte van het gemoed.

Zulke realisaties, op momenten van ons bestaan, bewerken radicale transformaties die uiteindelijk het fort van het “ego” zullen verbrijzelen, waarvan je de gevangene bent zolang de geest jou domineert en zolang je aan de geest een psychologische gewichtigheid geeft.

Wanneer deze fictie verdwijnt, smeltend in het sublieme, ervaren we creatieve intelligentie, liefde, schoonheid en geluk, die ons gedrag langs intuïtieve impulsen geleiden.

*

Voordat ik dit verslag beëindig, wil ik enkele details noemen die te maken hebben met het verschijnsel van het afbreken van het bolwerk “ego”, en die het begin markeren van de psychologische bevrijding van de tijdruimtelijke dimensie van de menselijke conditie.

Ik was 55 jaar oud. Op 'n ochtend, na ontwaakt te zijn, bemerkte ik dat ik psychologisch anders functioneerde dan de avond ervoor. De geest had zijn gebruikelijke onrust verloren. In een staat van sereniteit die ik nooit eerder had gevoeld, functioneerde ik in perfecte verbinding met mijn hele somatische structuur.

Mijn verbazing was zo groot, dat ik erdoor het geheimzinnige verschijnsel niet begreep, zodat het mij niet lukte het onder woorden te brengen. Ik had natuurlijk vele beschrijvingen van verlichting en bevrijding gelezen, maar er is een groot verschil tussen louter verstandelijke kennis en het rechtstreeks ondergaan van dit fenomeen.

Pas na 'n paar uur realiseerde ik me wat mij was overkomen, zonder dat ik dit als “iets” – een te bereiken ideaal – had nagejaagd. Ik was ,om een vergelijking te gebruiken, in de situatie van iemand die van geboorte af blind was, en die zojuist weer dankzij een chirurgische ingreep kon zien. Alles om me heen was als nieuw. Ik zag de dingen in volledig perspectief. Een stil gemoed laat de zintuigen toe de dingen gewaar te zijn zoals ze echt zijn.

Het gemoed was in zijn geheel, door de stilte, een onmetelijke spiegel geworden waarin de buitenwereld werd weerspiegeld. En de wereld die ik rechtstreeks door middel van mijn zintuigen gewaar werd openbaarde haar eigen werkelijkheid aan mij. Mijn medeschepselen, of het nu boezemvrienden of totale vreemden waren, werden zonder enig onderscheid beschouwd met een gevoel van liefde dat ik daarvoor nooit had gevoeld.

Zodra een reactie van de geest naar boven kwam, verdween het in contact met de glans van onpersoonlijke aandacht onmiddellijk. Een staat van rustige en alles omvattende vreugde karakteriseerde mij onder alle omstandigheden, plezierige of pijnlijke. Mijn gedrag was dat van een eenvoudige getuige; ik was mij volkomen bewust van wat er om mij gebeurde, zonder dat 't mijn alomvattende stemming van vrede trof.

Deze sublieme toestand is vanzelfsprekend moeilijk te beschrijven, maar niet onmogelijk te ervaren door iemand die op authentieke wijze zijn bewustzijn praktiseert. Teneinde erover te communiceren, wordt een simpele en directe taal gebruikt, niet door de ratio gefilterd, omdat het “ego” met zijn subjectieve perceptie er niet meer is. Om het anders te zeggen: de psychologische leegte bestaat in degene die in het huidige moment leeft, deze ontmoeting met woorden uit en steeds aanwezig en beschikbaar voor het volgende moment blijft.

Ten gevolge van deze rechtstreekse ontmoeting met het telkens nieuwe en zichzelf vernieuwende moment, voelde ik, gevoed door intuïtieve impulsen, de behoefte om “zelfkennis” te uiten door gebruik te maken van het vers. Het was voor mij iets natuurlijks. In enkele woorden kon ik de essentie van de ervaring omvatten en delen.

In het eerste jaar schreef ik 300 gedichten. Later liep het aantal op tot 1000, waarvan 600 met een uitleg in proza, zoals die in dit boek.

Ik wil ook graag enkele gevolgen beschrijven die, als gevolg van de bewustwording van de reacties van mijn eigen denkprocessen, volledig zijn verdwenen, zonder enige andere interventie van mijn geest.

Na dit verschijnsel te hebben ervaren, voelde ik mij als een gebroken vat waarvan de volgende dingen waren begonnen uit te doven: mijn interesse in astrale reizen, mijn religieuze geloof, mijn egoïsme, begeerten, angst, nijd, trots, enz. Mijn bewustzijn bleef al die tijd open, en bood mij de mogelijkheid om van de eindige dimensie over te stappen naar oneindigheid.

Door het ontmoeten van dit buitengewone fenomeen, en dankzij een ruim perspectief, begreep ik de hele menselijke tragedie, veroorzaakt door de verkeerde interpretatie van het leven in zijn constante beweging en nieuwheid van moment tot moment.

Geconfronteerd met de frisheid en vitaliteit van het leven, gedraagt elk individu, naar zijn eigen conditionering als resultaat van verkeerde scholing, zich totaal ongeschikt omdat de structuur van de geest de schoonheid van het leven op geen enkele wijze kan begrijpen en omhelzen. De schaduw van het verleden is feitelijk een geheugen patroon dat de werkelijkheid van het huidige moment verduistert en vervormt.

Het leven kan niet op objectieve wijze worden ontmoet en begrepen tenzij we in een staat van volledige vrijheid en kalmte van het gemoed zijn. Leven is altijd nieuw, van het ene moment op het andere, en het eist, ja dwingt ons het tegemoet te treden met een nieuwe geest, met een nieuw brein en met nieuwe breincellen, die eerder nog niet zijn gebruikt. Het is een bekend feit (en geleerden beweren) dat de mens gedurende de gehele tijdsspanne van zijn leven niet meer dan 10 – 15 % van zijn breincellen en geheugen potentieel gebruikt. Zoals je ziet, onze psychologische mogelijkheden zijn onbeperkt.

Na deze uitleg zal het gemakkelijker zijn het proces van onze conditionering te begrijpen, alsmede het verschijnsel van het verbreken van de “ego schil”.

Zoals ik al liet zien, vraagt het leven van ons dat we het op directe wijze ontmoeten, zonder enige geheugen bagage.

Hoe raken we die geheugen bagage kwijt? Simpel, heel simpel. Namelijk als volgt:

Wij bieden de bewegingen van de geest ’t hoofd met de vlam van totale aandacht – waar de levendigheid van het leven in zijn onophoudelijke stroom om vraagt. Zonder de door de aandacht verschaft licht en sereniteit kan niets in werkelijke zin begrepen worden.

In het licht van de aandacht wordt elke reactie van de geest (gedachte, beeld, vrees, verlangen), die chaotisch en obsessief functioneert en ons domineert, ogenblikkelijk opgelost. In de psychologische leegte die dan volgt verschijnt een nieuw gemoed dat zich tot in het oneindige uitbreidt, als een staat van puur bewustzijn, puur inzicht alsook van transformerende actie.

De eenvoudige staat van “zijn” is op zichzelf actie, waarbij de entiteit die de actie uitvoert niet meer bestaat. De “oude man”, geconditioneerd door zijn gedragpatroon, verliest zijn autoriteit terwijl de chaotische, ongecontroleerde reacties oplossen; zij zijn energieën die het “ego” kracht geven en voeden. Alleen op deze manier, door de reacties van de geest eenvoudig tegemoet te treden en door hun daarop volgend afsterven, wordt de hinderpaal van het “ego” afgebroken. Door een ogenblik durende opening wordt ons echte wezen geopenbaard – en alleen dat kan ons transformeren en genezen.

De totale aandacht zonder enige bedoeling is niets anders dan het heilige in actie. Er is feitelijk nog een ander type aandacht, namelijk die door de wil wordt gedirigeerd, en die subjectief van aard is door zichzelf tot één object te beperken. Uit haar eigen aard begrenst dit type aandacht zich als gebrek aan aandacht.

Waak er niettemin voor van deze eenvoudige ontmoeting met jezelf niets anders dan een theorie te maken. Je simpelweg bewust worden van “wat is”, van wat we tegenkomen, voortgebracht door de stroom van het leven, zonder doeleinden of verwachtingen te hebben, plaats ons in een toestand van gewoon “zijn”, dat ons door zichzelf transformeert. Daar gaat het om.

Nog enkele woorden over de stilte.

Alles wat beperkt is, verstrikt binnen één dimensie, kan in beweging worden gezet naar gelang de ruimte die om ons heen beschikbaar is.

Afgezet tegen deze onloochenbare verklaring die voor iedereen evident is: wat kunnen we dan verzekeren over de fundamentele energie of de godheid die in alle dingen aanwezig is – of het nu gaat om zichtbare of onzichtbare dingen, en of ze wel of niet door menselijke zintuigen worden waargenomen?

Kunnen we verzekeren dat de godheid als kenmerk dé stilte heeft?

Zeker, de godheid is stilte, want er is geen ruimte buiten hem die beweging toelaat (iets wat alleen eigen is aan fysieke dingen.)

Hoe kunnen we vanuit dit perspectief de godheid anders ontmoeten dan in de vrede, de stilte en rust van het gemoed? Helpt deze ontdekking jou de nutteloosheid van de activiteit van de geest te beseffen?

Gelukkig is voorwaar het menselijk wezen dat de religie van de stilte uitoefent – met het gebed van de nederige stilte van het gemoed!

*

1. luisteren en waarnemen

*Wees stil, stop, wees aandachtig – volledige aandacht!
Verleden noch toekomst, blijf bij het huidige moment,
Tussen jou en wat je hoort: laat gedachten en beelden verdwijnen,
Wees slechts een luisterend, onbegrensd wezen, uit één stuk.*

*Gebruik observatie als gereedschap – levend en kristal helder.
Je luistert en kijkt, buiten en in je zelf,
Al het denken is tot zwijgen gebracht – de stilte van een graf.
Er zijn geen verwachtingen, geen denkbeeldige projecties.*

*Dit alles zal in jou een volmaakte orde scheppen,
Lichaam en geest, het hele wezen in directe relatie,
In staat om elk levensverschijnsel te begrijpen
Op vaste, reële en diepgevoelde wijze, hoe kortstondig ook.*

*Zulk een eenvoudige ontmoeting is pure meditatie,
Oefen dit voortdurend, in elke omstandigheid;
Begin en eindig met totale stilte.
Het hele wezen in harmonie, in tijdloze staat van zijn.*

*Deze vrede geeft je een alsmaar vernieuwend gemoed,
Volledig losgemaakt van het oude, geheel verenigd met het heden;
Op psychologische vlak ben je zonder centrum, onbegrensd, ben je de oneindigheid zelf,
En kun je de eeuwigheid van het moment omhelzen.*

*Door deze simpele ontmoetingen begint de oude mens te verbrokkelen,
Een scheur verschijnt in de egocentrische structuur,
Daar doorheen beginnen de opgehoopte energieën te lekken en te verdwijnen,
Zij hielden jou gevangen sinds onheugelijke tijden.*

*De bevrijding, aldus gestart, wordt voortgezet, in tijd, tot het eind,
Wanneer het “ego”, de droeve conditionering, vergaat,
De vonk – het heilige in ons – keert terug tot de bron,
Vroeg of laat is dit ieders lot: totale bevrijding.*

*Hier ligt het hele geheim van zelfkennis,
Mysterie verstrengeld met spontane actie;
Het enige wat wordt transformeert en tenslotte bevrijdt:
Het geconditioneerde wezen van het vernederende “ego”.*

*Denk er altijd aan dat kennis jou gevangen houdt,
Zorg dat je zijn onintelligente aard spoedig doorziet,
Schenk al je eerbied aan het moment – ontmoet het met nederigheid,
Daardoor ontvouwen de wonderen zich, tot in het oneindig.*

De helderheid, nauwkeurigheid en vloeibaarheid van dit onderwerp zoals 't in versregels wordt geuit, spreekt zo voor zich, dat het schrijven van z'n prozaversie moeilijker en minder dynamisch lijkt.

“Zelfkennis” is gestoeld op de eenvoud van luisteren en kijken naar zowel de uiterlijke als de innerlijke wereld, als reacties op de kennende geest. Uiteindelijk wordt uiterlijk – innerlijk één enkele beweging.

De vlam van aandacht is het instrument dat deze beweging begeleidt, zijnde een lichtende flits van puur bewustzijn, met zijn karakteristiek van de werkelijkheid van ons wezen.

Door dit wonderlijke contact tussen ons en de *flow* van het leven, die direct en spontaan ontstaat, wordt de kennende geest – als verleden en toekomst – compleet buitengesloten. Het denken wordt helemaal stil. De hele geest is in een toestand van volledige passiviteit, waarin

we niets verwachten, geen bepaald doel of 'n denkbeeldige projectie. De innerlijke orde, de psychologische harmonie creëert vanuit het binnenste van ons wezen een natuurlijke heelijkheid van lichaam en geest, een onveranderlijke eenheid, met het vermogen een rechtstreekse relatie aan te gaan met elk levensverschijnsel.

We kunnen zo'n ontmoeting de staat van meditatie noemen. Het kan onder elke levensomstandigheden worden gerealiseerd – als we alleen zijn, maar ook als we ons bijvoorbeeld temidden van een lawaaiige menigte bevinden.

Het beginpunt van meditatie is stilte. Zij doet het hele wezen oprijzen in een staat van tijdloosheid.

De vrede van de ziel, zonder verlangd of geforceerd te worden zoals we eerder aantoonde, verschaft ons een nieuw gemoed en integreert ons op huidige momenten met de eeuwigheid.

In deze eenvoudige toestand van "zijn" er is geen centrum van waaruit we naar buiten kijken, en zijn er geen grenzen die ons beperken. Wij zijn het oneindige in constante beweging, dat zich van moment op moment ontvouwt.

Door deze ontmoetingen met onszelf verliest de egocentrische structuur die ons gevangen hield zijn verzet. Tenslotte verschijnt er een echte scheur in het schild van het "ego", markerend het fenomeen bevrijding. Tegelijk met deze gelukkige gebeurtenis – die komt als een niet door verlangen of verbeelding veroorzaakte maar onverwachtse verrassing – beginnen de gefragmenteerde energieën van het "ego" weg te lekken en uit te sterven.

Van nu af wordt het hele wezen geleid door intelligentie, en is actief door middel van intuïtieve impulsen.

We moeten aantekenen dat het fenomeen van bevrijding of ontwaken uit de tirannie van het persoonlijke zelf onomkeerbaar is. Het plaatst ons terzijde van onze medeschepselen, door het geven van een nieuwe kijk op het leven en een nieuwe mentaliteit.

Vroeg of laat zal elke bewoner van deze planeet dit gelukkige verschijnsel hebben te ervaren. Het betekent een door dit individu in het speciaal bereikt keerpunt in de spiraal van morele evolutie.

Van dat ogenblik af aan komt zijn persoonlijke ontwikkeling in een hogere versnelling, met substantiële uitscheidingen van gefragmenteerde energieën, die sinds de oertijd tijdens onze verbondenheid met de stof waren opgehoopt.

Op een dag, op 'n moment dat niemand kan voorspellen, zal de pure vonk, de absolute volmaaktheid, terugkeren tot de bron van het heilige, van waar het miljoenen jaren geleden afdaalde, teneinde de dualiteit met de fysieke materie te ondergaan.

Ter afsluiting: we moeten bedenken dat elk advies op het gebied van spirituele ontwikkeling vraagt om het in praktijk te brengen. Door correcte toepassing zullen heilzame gevolgen, zowel voor onszelf als voor de wereld in het algemeen, worden geschapen.

*

2. De ontsnapping aan het nu

*Waarom wijzen we het nu af, en rennen we op gisteren en morgen af?
Zijn we ons bewust van deze vlucht?
Het heden is levend, actief – absolute realiteit;
Alles wat was en zal zijn is louter fantasie.*

*De ontsnapping aan het nu wordt aangezet door de zoektocht naar plezier,
In dode beelden van vroegere ervaringen die ons verleiden,
Het denken, in de vorm van herinnering, verschaft hen leven en vitaliteit
Maar door onszelf in de tijd te projecteren, putten zij ons feitelijk uit.*

*Want de rusteloze gedachte, reizend naar verleden of toekomst,
Verspilt onze energie – permanent en met schade;
Als onvolledig wezen halen we alleen maar verdriet binnen
En de betekenis van het leven gaat aan ons begrip voorbij.*

*Een andere keer wordt de vlucht in actie omgezet
We proberen onmiddellijk allerlei manieren uit om te ontsnappen:
Theater, bioscoop, concerten, boeken lezen, of sporten,
En nog veel meer – het zijn niet meer dan valkuilen.*

*Hier, in dit vers, wordt de ware bedoeling van het leven geopenbaard,
Vervuld door alleen er “te zijn”, geïntegreerd in het heden.
Wij staan oog in oog met wat “is”: gedachte, beeld, wens.
Het is een simpele ontmoeting, zonder enig doel of opzet.*

*Niets komt tussen ons en wat we zien,
Vanuit deze toestand rijst een helende beweging op
Die alles integreert. In ons heerst complete stilte
Als het “ego” compleet stil is, zonder verdienste, zonder schuld.*

*De instrumenten die we gebruiken zijn kijken, luisteren,
Een volledige aandacht die ons integreert.
Door stilte zonder strijd breiden wij ons uit tot oneindigheid,
Hier, als een nieuw wezen, worden alle conflicten opgelost.*

*Levend in het nu ontmoeten we de eeuwigheid,
Elke ontsnapping is vruchteloos, wij zijn één met de werkelijkheid,
Het leven openbaart zich van moment op moment
Deze grote vervulling is verstrengeld met liefde*

Heb je je wel eens afgevraagd waarom je eigen geest zo rusteloos is? Waarom verlaat ze het heden en vlucht, hetzij naar 'n min of meer afgelegen verleden, hetzij naar de toekomst, als een mentale projectie?

En nog een vraag: ben je je ervan bewust dat allen het heden levend en echt is, op absolute wijze, terwijl het verleden en de toekomst niets anders zijn dan denkbeeldige ervaringen?

We ontsnappen aan het heden omdat we er niet van houden, en nemen dan onze toevlucht tot denkbeeldige ervaringen en pleziertjes. Feitelijk brengt het denken, als geheugen reactie, hen tot leven. En het effect kan niet anders zijn dan een duidelijke uitputting.

In werkelijkheid fragmenteert de gedachte die het nu in de steek laat en naar gisteren of morgen dwaalt ons hele wezen. Wij zijn niet meer één geheel, een compleet mens, en ontberen als zodanig het vermogen om de heelheid van het leven te ontmoeten.

Maar leven, in zijn natuurlijke en spontane stroom, confronteert ons met gebeurtenissen waarvan we oorzaak eens, in oude tijden, zelf schiepen en dwingt ons nu met hun gevolgen om te gaan.

In deze staat van zijn, als onvolledig wezen, kunnen we noch het leven begrijpen noch die gevolgen, als resultaat van onze daden, op juiste wijze tegemoet treden.

Bij andere gelegenheden ontsnappen we aan het nu door toevlucht te nemen tot verschillende, tijdelijke middelen, volgens onze persoonlijke voorkeuren. Zo kunnen we vluchten door naar het theater te gaan, naar concerten, cinema, stadions of voor de beeldbuis te gaan zitten. Anderen vluchten door boeken te lezen, waarvoor zij een ware passie ontwikkelen. Zij lezen alle soorten boeken, goed en slechte, nuttige of nutteloze. Voor zulke lezers is het boek gelijk aan 'n drug die hun tijd vult, zonder dat ze bewust zijn van de echte bedoeling van het leven op aarde.

Met dit onderwerp probeert de schrijver te wijzen op zowel de ware betekenis van leven, als op wat 't vereist om het te volbrengen. Maar de vrije keuze komt iedereen geheel toe.

Teneinde het leven op juiste wijze tegemoet te treden en te begrijpen, is het noodzakelijk dat we observeren, waarbij we alles wat van moment op moment op het scherm van het bewustzijn verschijnt onder ogen zien, dus gedachten, beelden, wensen, angsten, enz.

Niets komt op tussen ons en wat we tegenkomen. Praktisch gesproken, zijn we geïntegreerd in het nu door de eenvoud van de staat van "zijn", zonder het najagen van enig doel of ideaal en zonder verwachtingen.

In deze toestand worden begrijpen en transformerend handelen één enkele beweging, die de gehele structuur van het "ego" wegvreet. Door het oplossen van het "ego" daalt een heilzame vrede op ons hele wezen neer, die ons één maakt met de grenzeloosheid.

Elke directe ontmoeting met het huidige moment verheft ons tot het niveau van eeuwigheid. En de vreugde die volgt maakt elke poging tot ontsnapping aan het heden krachteloos.

Wij kunnen alleen dan toegang krijgen tot de mysterie van het leven, namelijk in die ene omstandigheid waarin we functioneren als een compleet wezen, in volmaakte eenheid met het levende en actieve heden.

3. Wijs niets af!

*Wijs niets van wat je op jouw weg tegenkomt af,
Gedachten, verlangens, emoties: luister alleen en kijk;
Ze rijzen automatisch vanuit de bagage van je geest op,
Oude, talloze residuen, bedrieglijk en stompzinnig.*

*Alles wat zo opkomt toont onze feitelijke conditie aan
Van een mens verstrikt in de tijd, bepaald door feiten
Waarvoor we ons schamen en verbergen achter een masker,
Leuk versierd, in een poging 't er natuurlijk te laten uitzien.*

*Deze camouflage is gewoon weer een andere vorm, maar net zo bedrieglijk,
De mens ontaardt steeds meer en wordt machteloos,
De menselijke lelijkheid wordt steeds geprononceerder
En het wereldse "klimaat" geraakt verder in verval.*

*Dit is wat we onder menselijke omstandigheden vaak tegenkomen:
Geketende wezens, die de realiteit niet begrijpen;
Wij hebben dit door de eeuwen heen van onze voorouders geërfd
Die hun gejaagde manier van denken achterlieten.*

*Boosaardigheid en listigheid zijn uit het verleden geërfd,
Van onze oude voorouders, die zichzelf belangrijk gingen vinden,
Door het misverstand en de idee specialer te zijn,
Anders dan iedereen om hen heen, een fictief "ego".*

*Vandaag de dag is de mens gedegenereerd door zijn uiterlijk leven,
Hij is niet in staat zijn innerlijk leven waar te nemen.
De tijd is rijp – deze tijd vraagt dringend van ons
Om de waarheid over de kortstondigheid van het "ego" te kennen.*

*Wijs niets af! Wees stil, kijk en luister naar
Al de reacties die naar de oppervlakte komen en naar alles wat je ontmoet;
Geen verzet tegen wat elk moment opkomt,
Wat zich manifesteert als innerlijke impulsen, onwerkelijke aspecten.*

*Door domweg ernaar te kijken, vrij van keuze,
Zullen ze werkelijk verdwijnen, niet door actie
Zullen ze het "ego" verzwakken en spontaan bevrijden!
Het menselijk wezen, dat dan geheiligd is, wordt een volkomen geheel.*

Kunnen we louter getuigen zijn, die kijken en luisteren naar alles wat de doelloze beweging van de geest voortbrengt, dus: gedachten, beelden, begeertes, gevoelens, emoties? En kunnen we tegen elk ding dat opkomt geen verzet bieden, zonder analyse, innerlijk commentaar en beoordeling?

Deze spookachtige verschijningen komen automatisch naar de oppervlakte als reacties van onze voorouderlijke geest, waarvan de meeste bedrieglijk, traumatisch, ondeugdelijk en zonder enige praktische waarde zijn. Deze chaotische en verwarrende stroom van fantasie toont wie we werkelijk zijn, namelijk de mens levend in de dimensie tijd, vastgehouden door de inhoud van zijn geheugen.

Vaak schamen we ons voor deze spoken van het verleden en trachten we ze achter zorgvuldig verborgen maskers weg te stoppen. Maar de poging te maskeren kan onze werkelijkheid alleen maar nog grondiger vervormen, want door die camouflage neemt de verdraaiing van de persoonlijkheid in nog grotere mate toe, waardoor vervolgens het algemene psychologische klimaat van de hele mensheid tot dieper verval geraakt.

Onze psychologische conditionering stamt uit zeer oude tijden en heeft in de loop der tijd steeds meer degenererende kanten gekregen.

De verkeerde scholing die we van de vorige generaties hebben gekregen is feitelijk de samenstelling van alle fouten die door traditie van onze voorouders zijn geërfd.

Zowel slechtheid in zijn oneindig vele vormen als sluwheid zijn de erfenis van die verre voorouder, die “belangrijk” werd, in de zin dat hij zichzelf beter of specialer vond dan zijn medeschepselen, en aldus de grond voor het fictieve “ego” schiep.

Algemeen gesproken, zijn de mensen nu op moreel vlak meer gedegeneerd dan in die tijden. Wetenschap, technologie en cultuur hebben in hun ontwikkelingsproces mensen steeds meer van de werkelijkheid van hun innerlijk wezen vervreemd. Wat meer is: wetenschap en de opeenhoping van kennis doen iemand vaak ontaarden door zelfbewondering, ijdelheid, trots, enz.

Wij zijn van mening dat de periode van dwalen zijn climax heeft bereikt en dat radicale veranderingen in de psychologische structuur van de persoonlijkheid nodig zijn.

Het is noodzakelijk dat we de waarheid kennen: namelijk dat deze vluchtige persoonlijkheid niet meer dan een spotprent van het individu is; dat de ware mens van goddelijke onsterfelijkheid is die uit zichzelf bestaat, en wacht om door ons ontdekt te worden. Het goddelijke in ons kan slechts wachten tot het moment waarop de wolken van onwetendheid en verwarring van de oppervlakte van ons bewustzijn zijn weggevaagd en gedesintegreerd.

Deze boodschap wijst op wat er gedaan moet worden teneinde dit sublieme streven praktisch te volbrengen. Weersta niets. Kijk en luister alleen naar elke reactie van de geest: gedachten, beelden, verlangens, angsten, gevoelens, emoties, enz. Het simpelweg en zonder te kiezen tegemoet treden ervan leidt tot hun spontane oplossing. In de zo gecreëerde leegte, waarbij alle obstakels gaandeweg worden weggeschoven, omvat het heilige in de diepte van ons wezen ons en bewerkt in ons een genadige, helende transformatie.

4. De luistervink

*Elk mens draagt met zichzelf een sluwe luistervink mee,
Een arrogante indringer, vittend en bestokend,
Zijn aanwezigheid belemmert het luisteren, wat puurheid is,
Volledig begrip, heldere kalmte.*

*Wanneer echt luisteren zich voordoet, is het hele wezen passief,
Oplettend, volkomen open, stil en daardoor inactief;
Er zijn geen verwachtingen, er is niets dat bereikt hoeft te worden
In de heelheid is er 'n alert luisteren.*

*Is het echt mogelijk zulk een toestand te ervaren?
Je zult het antwoord in jezelf vinden, na volhardende pogingen;
Wanhoop nooit, want in ieder van ons
Staan eindeloze mogelijkheden geschreven – helder, zeker en precies.*

*Voedt geen twijfel, stop al je energie
In dit cruciale bereiken.
Verwerp niets wat je hoort. Ontmoet alles
In een open staat. Wees één met waarnaar je luistert!*

*Als wat je hoort vals is - het valse tast jou niet aan;
Het gaat aan je voorbij, het doet je geen kwaad.
Als wat je hoort waar is – op dat sublieme ogenblik
Wordt de muur van het “ego” doorbroken, en is er in jou een moment van licht.*

*Door te volharden in luisteren, begint de oude mens te verbrokkelen.
En op 'n dag, als door een wonder, worden alle mysteries geopenbaard,
Als de persoonlijkheid is bevrijd, bereikt hij oneindigheid,
De opperste realisatie: één met alles.*

*Een natuurlijke vraag komt boven: hoe komt de luistervink tot leven?
Hoe scheidt hij een foutieve wijze van luisteren?
Hij is eigenlijk een verdichtsel, dat vanzelf opkomt
Uit de mentale processen van het persoonlijke “ego”.*

*Bemerk hoe de luistervink zichzelf belangrijk gaat vinden
En de wereld beschouwt met verachting en arrogantie.
Ziedaar, iemand is aan het woord. Hij bemoeit zich er onmiddellijk mee
Door elke betekenis te verdraaien. Het luisteren stopt.*

*Als er een luistervink is die kritiseert en beschuldigt,
Gaat de persoonlijkheid naar het “ego” luisteren en erdoor handelen.
De verbinding wordt verbroken, elke ontmoeting is leeg,
En dan is het onmogelijk om naar waarheid en liefde te reiken.*

*Nu we dat weten, komt er een andere vraag:
Hoe kunnen we aan z'n invloed ontsnappen?
Elke keer als 't verschijnt – treedt het tegemoet
Met totale aandacht, zonder enig denkbeeldige opzet.*

*Deze stille ontmoeting laat 't helemaal oplossen,
Wat overblijft is puur luisteren, geïntegreerd in het nu,
Luisteren en kijken verschillen niet van elkaar,
Zij werken op dezelfde manier, onder elke levensomstandigheid.*

Om duidelijker uit te leggen wat de “luistervink” is, zullen we om te beginnen het luisteren bespreken, zoals het kan worden geassocieerd met kijken en op dezelfde wijze kan worden opgevat.

Het juiste luisteren wordt uitgevoerd door middel van onvoorwaardelijke passiviteit van de geest, waarbij ons hart en wezen volkomen open zijn. Wij lopen niet vooruit op idealen en daarom zijn er geen verwachtingen over te vervullen resultaten.

De heldere, algehele en spontane aandacht is het enige instrument dat de mogelijkheid biedt om op juiste wijze tot deze ervaring te komen. Intellectueel gezien, is het gemakkelijk om het luisteren zowel te begrijpen als te verklaren.

Toch kan het praktiseren van dit eenvoudige niet-handelen verscheidene moeilijkheden tegenkomen, die met 'n beetje doorzettingsvermogen makkelijk overwonnen kunnen worden. Elk individu heeft het vermogen om deze psychologische houding te bereiken, die voor het avontuur van het kennen van het eigen wezen absoluut noodzakelijk is.

Daarom luisteren en kijken we met volle aandacht naar én de bewegingen van de uiterlijke wereld én de wereld van gedachten, beelden, emoties, enz. De eenvoud van het contact met alles wat we horen of zien brengt de passiviteit van de geest voort.

In deze toestand van rust kijkt en luistert het gehele wezen, in perfecte eenheid, in tijdloze staat, en begrijpt volkomen door de levende ervaring, zonder een geheugen bagage te creëren. Door dit weten biedt de transformerende actie het hoofd tegen de autoriteit van het persoonlijke “ego” en ondermijnt het.

Denken we aan een voorbeeld van luisteren dat veelbetekenend is. We staan bijvoorbeeld te luisteren naar iemand die maar praat en praat, die allerlei feiten noemt, van alles wat: goede en slechte, echte of denkbeeldige dingen, waarheden en leugens, helemaal zoals zijn geest is geprogrammeerd. Al die dingen stromen door ons heen, als 't water van een rivier, zonder enig obstakel. Het is een eenvoudige manier van luisteren: de geest, aandachtig en helder, is in een toestand van passiviteit. De echte, ware dingen werken zo op ons in dat we ermee leven en hun realiteit aanvoelen. De onware, valse dingen gaan door ons heen zonder dat ze ons ook maar enigszins aantasten.

Terug naar het onderwerp van dit gedicht: de “luistervink”:

Op het moment dat het leven ons uitdaagt tot een staat van aandacht, verschijnt een indringer ten tonele. Deze indringer analyseert, beoordeelt en interpreteert volgens zijn eigen kennis, die een opeenhoping is van cultuur, ervaringen, gebeurtenissen uit het verleden, enz. Daarom

is deze verschijning (de luistervink) onophoudelijk actief en maakt het luisteren dat ik hiervoor noemde onmogelijk. Omdat het door oude ervaringen en kennis wordt gevoed, verstoort het door interpretatie de nieuwigheid en frisheid van het leven in voortdurende verandering.

Door deze ongewenste indringer kunnen we niet de schoonheid van de levendigheid in z'n eeuwige beweging ontmoeten, noch de scheppende liefde met haar onschatbare rijkdommen.

Evenmin kunnen we vanwege deze ongewilde fictie de vreugde zonder oorzaak ontmoeten, waarnaar elke bewoner van deze planeet bewust of onbewust verlangt.

De logische vraag komt dan op: wat moeten we doen teneinde uit deze impasse te geraken? Niets of bijna niets! Geheel en al vereenzelvigd met de vlam van aandacht, luisteren en kijken we slechts naar de beweging van deze fictie, zonder het najagen van enig doel.

Deze simpele ontmoeting met de hinderlijke indringer doet hem spontaan uiteenvallen, zonder 'n spoor achter te laten. In de psychologische leegte die dadelijk volgt, worden we aangetrokken door de sfeer van het absolute, we worden er één mee en versmelten erin, en aldus ontdekken we de goddelijke realiteit van ons wezen.

Maar laat ons dit onderwerp vanuit een ander gezichtspunt verklaren. "Zelfkennis" wordt opgewekt door de reacties van de geconditioneerde geest, onder de naam van luisteraar of kenner. Wanneer deze indringer met de vlam van aandacht wordt geconfronteerd, lost hij ogenblikkelijk op. In de aldus geschapen leegte is een alomvattend, puur luisteren of kijken het enige wat overblijft. In deze omstandigheid manifesteren wij onszelf als een staat van puur bewustzijn, zonder oorzaak en tijdloos.

5. De betekenis van het moment

*Er is niets statisch, niets dood, niets bevroren
In het hele universum. Alles is voortdurend in beweging;
Zelfs de zogenaamde stille natuur volgt, in haar diepste essentie,
Dezelfde wet: die van intrinsieke beweging.*

*Nieuwigheid en beweging gaan hand in hand,
Zij zijn onafscheidelijk, en scheppen een unicum.
Het moment, de wijzer van de klok, wordt gebruikt tot in oneindigheid,
Aangegrepen door de eeuwigheid, is daardoor 't geheel heilig.*

*Het moment is altijd nieuw en feitelijk altijd creatief,
Constante frisheid door een evolutionaire impuls,
Nergens in het universum is herhaling,
Of bevroren, statische, versteende verschijnselen.*

*Als we het nieuwe willen ontmoeten, moeten we zelf ook nieuw zijn;
Zonder terug te keren tot het verleden, zonder patronen te volgen.
Daarom is de geest ontledigd van ons hele verleden
Zij rent noch naar de toekomst noch volgt ze 'n methode.*

*Het is zo simpel! Zie het moment: leven dat zich ontvouwt.
Niets komt tussen ons en zijn beweging,
Het bekrompen en beperkte ego dringt niet binnen,
Creëert geen analyse en valse verbeelding.*

*Zo'n ontmoeting verheft ons tot in het oneindige,
Door de frisheid van het moment worden we altijddurend.
Toch maken we ons spontaan los om het volgende moment te ontmoeten,
Niets wordt opgehoopt, op niets wordt vooruitgelopen.*

*De puurheid van onbevangenheid vergezelt het huidige moment
Met elke directe ontmoeting, het wezen wordt creatief,
Een nieuwe wereld wordt geboren waar mededogen en rechtvaardigheid
Zich verenigen met liefde, vriendelijkheid en goedheid.*

*Maar deze verandering van het wezen wordt niet voortgebracht door verlangen,
Of door denken, werkzaam door inspanning en wil.
Dit alles behoort tot het ego, dat gevangen zit in de dimensie van tijd,
Niet in staat een ware transformatie in zichzelf te realiseren.*

*Het instrument dat nooit faalt, en uniek is in zijn efficiëntie
Is de algehele aandacht, in nauwe verbinding
Met de beweging van vitaliteit; het heeft geen centrum, geen opzet.
Het jaagt niets na en kent evenmin concentratie.*

*Teneinde de betekenis van het naakte moment te begrijpen,
Moet je 't al je respect geven. Vergeet de momenten, seconden,
Uit het verleden: zij zijn slechts de as van levende ervaringen.
Alles wat was is altijd dood, een obstakel voor een rechtstreekse ontmoeting.*

In het gehele universum is niets statisch, dood of bevroren. Alles, maar dan ook alles is eeuwig in beweging. Zelf in de dusgenaamde stille natuur heerst dezelfde intrinsieke wet van beweging.

Beweging en nieuwheid bevestigen elkaar in volmaakte verbinding als iets unieks. In deze context vertegenwoordigt beweging de wijzer van de klok, gebruikt door de oneindigheid om de beweging van de eeuwigheid te registeren. Die beweging is altijd nieuw, maar ook creatief en transformerend, in opstijgende, progressieve wijze.

Na deze beschouwende overwegingen, gaan we bekijken wat de echte, praktische en logische benadering van het moment is en van het leven, het enige gedrag dat een radicale transformatie in onze psychologische structuur kan bewerken.

Om de frisheid en levendigheid in zijn beweging te kunnen ontmoeten, moeten we het leven op dezelfde wijze tegemoet treden en groeten. Dus keren we niet terug naar het verleden, naar wat is gebeurd, en projecteren we onszelf evenmin in de toekomst, op jacht naar een denkbeeldig doel of te vervullen ideaal.

Met een volslagen lege geest bezien we gewoon hoe het leven zich ontvouwt. Er komt niets, in de vorm van beelden, meningen, enz., tussen ons en de beweging van het leven. Zo'n eenvoudige en rechtstreekse ontmoeting met het moment verheft ons spontaan van de eindige wereld tot in het oneindige.

En zo snel als een bliksemschicht laten we los, teneinde opnieuw vrij te zijn, en daardoor helemaal beschikbaar voor de ontmoeting met de volgende gebeurtenis. Er is niets waarop je voorbereidt, er niets dat van moment op moment wordt verzameld.

De puurheid en onschuld van de geest is onze permanente begeleider, zodat elk ogenblik een gelegenheid wordt voor scheppend "zijn". Door middel van deze manier van "zijn", als zuiver bewustzijn, creëren we een nieuwe wereld waarin liefde, schoonheid, compassie en vriendelijkheid werkelijkheid worden, en die de hele mensheid positief beïnvloeden.

We moeten benadrukken dat de verschillende geloven, idealen, wensen en door de wil aangedreven inspanningen geen heilzame omzettingen bewerkstelligen. Want al deze middelen zijn opgezet en worden gesteund door het ego – een begrensde structuur – dat voor zichzelf geen radicale veranderingen kan voortbrengen. Wees hiervan toch bewust, en zie dit feit niet over het hoofd!

In de praktijk kan een geest die geconditioneerd is door het tijdruimtelijke geen heelmakende maar hoogstens oppervlakkige veranderingen teweegbrengen. Of anders gezegd: het enige wat deze kunstmatige, cosmetische chirurgie kan geven is een nog groter en belangrijker persoonlijk zelf of "ego".

De verdienste van het ontdekken van dit verkeerde pad of van het wegdwalen van onze werkelijke wezen komt alleen jou toe, en het vereist een hoop persoonlijk werk, doorzettingsvermogen en een zeer hoge dosis eerlijkheid om onze eigen reacties van het geheugen onder ogen te zien. Neem niets aan van wat de schrijver stelt, tenzij je de realiteit van deze feiten voor jezelf hebt ontdekt, die krachtens hun eigen aard niet kunnen worden weersproken of ontkend.

Het onfeilbare instrument - uniek is in zijn geschiktheid - om te gebruiken is totale aandacht, dat in zijn ontmoeting met het leven geen centrum en geen grenzen heeft, onopzettelijk is en niet voortgebracht door accumulatie.

Elk levensmoment vraagt van ons dat we 't al ons respect, dat voor de heilige werkelijkheid wordt verdiend, geven. We doen dit door het elimineren van zowel het oude verleden als de imaginaire, onzekere toekomst.

7. Geen kans op ontsnappen

*Als de liefde jou omhult is er geen mogelijkheid om te ontsnappen,
Want jij bent beperkt, en liefde is alles omvattend,
Jij als "ego" bent as – liefde is een brandende vlam,
Jij bent maar fictie, terwijl liefde de essentie uitmaakt.*

*De bron die jou schraagt is het vloeiende denken,
Het stamt uit wat eens was, volgens een oude programmering.
Jij bevestigt, net als die bron, jezelf door versnippering
Terwijl liefde van moment op moment verschijnt en door te zijn integreert.*

*De eerste gedachte die jou creëerde was een egocentrische impuls,
Alles wentelt om jou heen, een centripetale programmering;
Liefde was, is en zal altijd zijn: eeuwigheid.
Zij is deel van het sublieme, is één met de werkelijkheid.*

*Jij, versterkt door de tijd, door elke manifestatie,
In voortdurende herhaling: jij handelt naar jouw programmering;
Liefde staat buiten de tijd – een tijdloze structuur,
Een andere dimensie, existing in zichzelf.*

*Jij bent voortdurend in conflict met jezelf, met tegenstrijdige wensen,
Je hebt feitelijk meerdere kanten, die elk op zichzelf lelijk zijn;
Liefde is harmonie, schoonheid, vriendelijkheid,
Altijd in klaarheid, met macht over zichzelf.*

*Verwarring en wanhoop, haat en ijdelheid,
Volgen jou als een schaduw en maken jouw identiteit;
Liefde is eeuwig licht, totale aandacht,
Sprankelende vonken van goddelijke oorsprong.*

*In wat jij doet en denkt volg je jouw eigen agenda,
Dit is karakteristiek voor het bijziende, kleingeestige “ego”;
Liefde is eenheid, heeft genoeg aan zichzelf,
Zij vervult ons helemaal met haar brandende aanwezigheid.*

*Zoals je kunt zien: er is geen kans dat we oog in oog met de liefde staan,
Wees eerlijk tegenover jezelf, laat alle hoop varen
Op een ontmoeting met de helende liefde in haar realiteit.
Wees nederig, verdwijn – wordt niets!*

*Jij kunt niet over de liefde spreken, want je kunt haar zo niet ontmoeten;
Als je spreekt zijn het maar lege woorden. Je voedt slechts jouw “zelf”.
Wanneer je jezelf ziet zoals je werkelijk bent, arrogant en trots,
Omhult de stilte je onmiddellijk, en door de stilte wordt je geheiligd.*

*Het hele wezen, dat nu liefde is, in één met de grenzenloosheid,
Waar alles in harmonie is, door een andere manier van leven.
Het heilige, de bron van het bestaan, bevestigt dat in puurheid.
We kunnen het “ego” te niet doen en leven in eenheid.*

Vanuit de staat van oneindigheid – als absolute liefde – proberen we het “ego” zijn tijdelijke structuur te laten zien, zijn gehele betekenisloosheid en machteloosheid in confrontatie met de realiteit van levendigheid.

Het is daarom dat, als de liefde het “ego” omwikkelt, er voor hem geen kans is om z’n bestaan te waarborgen. Hier komen de argumenten die de niet te verloochenen realiteit van dit feit bewijzen:

Liefde is creatieve essentie; een vlam, die zichzelf voedt en alles omvat.

Het “ego” is niet meer dan fictie, louter as; altijd begrensd door tijd en ruimte.

De bron van liefde ligt in het eeuwige. Liefde is onsterfelijk en bestaat van moment op moment; is altijd nieuw en bepaalt de heelheid van ons eigen wezen.

Het “ego” daarentegen wordt gevoed door vloeiend denken, en het wordt, net als zijn bron, bevestigd door fragmentatie en scheiding.

Liefde was, is en zal eeuwig zijn: een immanent deel van het sublieme, één met de werkelijkheid.

Het “zelf” kwam tot leven als gevolg van zelfzuchtig denken, dat zijn continuïteit creëert en door herhaling zijn egocentrische natuur programmeert.

Terwijl liefde voorbij tijd en ruimte is, voorbij ook elke oorzaak. Daarom behoort de liefde tot een andere dimensie en bevestigt haar bestaan door en in zichzelf.

Terwijl het “ego”, geschapen door tijd en ruimte, zijn staat versterkt door eindeloze herhaling en denkbeeldige programmering.

Liefde is volmaakte harmonie, schoonheid en liefelijkheid. Zij is de macht zelve, zij beweegt in licht en helderheid.

Als “ego” ben je altijd in conflict met jezelf door tegenstrijdige verlangens; heb je vele kanten, die elk dezelfde voor jou karakteristieke beestachtigheid uiten. Verwarring, wanhoop, haat en ijdelheid volgen je als een schaduw en begrenzen je identiteit.

Liefde manifesteert zich alleen als licht, en zuivert door flitsen en vonken van goddelijke klaarheid de hele psychische conditie en doet elke schaduw en duisternis oplossen. Liefde manifesteert zich als eenheid en voedt ons hele wezen door haar eenvoudige aanwezigheid.

Terwijl jij, als “zelf”, door alles wat je denkt, voelt of doet, een zelfzuchtig doel of agenda volgt. Jouw hele natuur – product van verbeelding – begrenst je tot een kleingeestige, lelijke, ambitieuze, hebzuchtige en arrogante entiteit.

In het licht van deze argumenten, kun je tegen jezelf zeggen dat je kansloos staat tegenover de liefde. Als je ook maar ’n beetje eerlijk bent, vergeet dan alle hoop op een ontmoeting met de heiligende liefde.

Wees nederig, wordt niets! Je kan de liefde niet tegenkomen; je kunt er niet over praten – hoe dan ook. En als je ’t toch doet, zijn het slechts lege woorden zonder enige praktische realiteit.

Maar als je jouw ijdelheid ziet en je jezelf kan zien zoals je werkelijk bent: op dat gelukkige ogenblik verdwijnt je. In de stilte die dan op natuurlijke wijze volgt, wordt het hele wezen een

waargemaakte eenheid. In deze toestand manifesteert de liefde zich volledig, in eenheid met grenzenloosheid.

Het heilige, de bron van al dat is, schenkt ons allen de kans het “ego” te laten verdwijnen, en om als compleet vrije wezens in eenheid en totale vreugde te leven. Dit is feitelijk onze authentieke natuur.

7. De vrees voor eenzaamheid

*Eenzaamheid en vrees zijn niet meer dan woorden,
Zij zijn geen feitelijke verschijnselen, geen echte ervaringen.
Eigenlijk sluiten ze elkaar uit en hebben ze geen affiniteit
Wanneer de staat van intelligentie zichzelf bevestigt.*

*Psychologisch gezien betekent alleen zijn vrijheid,
Vrede, kalmte, rust en ook integriteit,
Innerlijke harmonie verbindt ons met oneindigheid,
Losgemaakt van ruimte, zijn er geen conflicten.*

*Er zijn geen wensen, geen beelden. De inhoud is leeg.
In zo'n toestand is het “ego” volkomen stil.
Wij hebben geen centrum en geen grenzen, wij zijn uitgebreid tot het onmetelijke,
In tijdloosheid, met toegang tot het geheiligde leven.*

*Vrees is verbonden met het “zelf”, het bestaat nooit zonder dat,
Elk mens belast zichzelf als hij als “ego” functioneert,
De schaduw van angst achtervolgt hem permanent
En verkwist zijn energie door zijn negativisme.*

*Daarom hangt vrees altijd samen met eindigheid, met begrenzing,
En beïnvloedt de individuele gedachten,
Vrees is altijd turbulent, nooit van enig nut,
Verwarring en wanbegrip zijn z'n permanente begeleiders.*

*Wij vragen ons af: wat hebben zij gemeen?
Welke menselijke zwakte verbindt en verenigt ze?
Kan het eindige en het oneindige samen gaan?
Natuurlijk niet! Zij sluiten elkaar uit.*

*Slechts wanneer het eindige stil is en zijn eigen onmacht inziet,
Verschijnt het onmetelijke als een natuurlijke staat.
De geest heeft ze abusievelijk, op intellectuele wijze, verenigd,
Door eenzaamheid te beschouwen als een idee, een concept.*

*En niet als iets werkelijks dat ons verheft in onmetelijkheid.
Het “ego” is bang om alleen te zijn omdat het erdoor wordt gedesintegreerd,
Het is er als de kippen bij om de ongewenste, ongeaccepteerde “leegte” te vullen
Met elk vluchtmiddel dat het tot z'n beschikking heeft.*

*Als eenzaamheid zichzelf bevestigt in zijn oorspronkelijkheid,
Is 't niet iets vervelends, iets dat vermeden moet worden of gevreesd,
De wens de "leegte" te vullen is de misleidende factor;
Het hele probleem is het "ego", dat traumatisch is van nature.*

*Wanneer het wordt belicht en volledig wordt gezien zoals het echt is –
Blijft het dan? Gaat het door met bewegen? Aandacht lost 't op.
Wij en het "ego" zijn één beweging, die spontaan oplost.
Het "lege" komt als vanzelf, het schept een heiligende vervulling.*

*In het omhelzen van de onmetelijkheid, in die staat van zekerheid,
Is onze tevredenheid compleet. Geen zoeken meer, geen verlangen;
Hier is alles in natuurlijke harmonie ineengevlecht,
Het heilige legt zijn wil op door impulsen van liefde.*

Vrees en eenzaamheid zijn niet meer dan woorden, verschillend van de verschijnselen of feiten die zij willen uiten. Er is geen connectie tussen deze twee woorden als de homo sapiens als een intelligent wezen functioneert. Wanneer de geest stil is, staan we buiten de tijd en ervaren we de staat van psychologische vrijheid.

In deze toestand geeft een diepe stilte de volheid aan ons wezen. De harmonie van het innerlijk wezen wordt verenigd met de eeuwigheid, waarin geen conflicten zijn. Tegelijkertijd beginnen in deze staat van zijn verlangens en beelden te verdwijnen, en met hen lost het hele "ego" op. Er is geen centrum van interesse en geen begrenzing. Het hele wezen breidt zich uit tot in de oneindigheid, ontmoet en versmelt met de heiligheid van het leven.

Aan de andere kant is vrees nauw verbonden met het "zelf" en bevestigt zichzelf door z'n aanwezigheid, waarbij slechts energie wordt verspild. Angst volgt het "zelf" overal als een schaduw, met z'n negatieve effecten. De individuele verwarring, misvatting en onwetendheid creëren en voeden zijn treurige levensgewaad.

Als we de twee begrippen in werkelijkheid zien, vragen wij ons af: welke menselijke zwakheid verbindt en associeert hen? Kan de eindigheid samengaan met de oneindigheid? Allerminst! Want het bestaan van het ene sluit het andere uit.

Wat gebeurt er als het begrensde, het eindige stilvalt, als het z'n eigen onmacht ziet? Op dat ogenblik verschijnt, geheel spontaan, het onmetelijke. Het was de geest die hen op intellectueel niveau verbond, want die beschouwde eenzaamheid alleen als een idee, een concept en niet als directe realiteit, verkregen door persoonlijke ervaring. Het "ego" is altijd bang voor eenzaamheid, omdat zijn structuur elke dag erdoor wordt gedesintegreerd.

Wat doet het "ego" om zichzelf te redden? Iets heel simpels: het vult zijn eenzaamheid met allerlei bezigheden. Er zijn verschillende middelen om te ontsnappen: naar het theater gaan, naar de bioscoop, excursies, naar stadions gaan, tv kijken, boeken lezen, alcohol drinken, enz. Eenzaamheid is daarom, als het opkomt, niet iets onplezierigs, niet iets om te vermijden of te vrezen. Het enige probleem is het "ego", dat de onwetende misleidt.

Wat gebeurt er wanneer we dit “ego” met heldere aandacht tegemoet treden? Blijft het bewegen? Of doet de flits van aandacht zijn structuur verbrekken? Zeker. Het verdwijnen van het “ego” geeft ons zielevrede, en daardoor de helende vervulling van onze vereniging met het goddelijke. Dan bestaan we voortaan als liefde, intelligentie en grenzeloos geluk.

8. Wees een ogenblik stil en bevraag jezelf

*Wees een ogenblik stil en bevraag jezelf: waarom ren je naar het verleden?
Wat heeft 't voor nut de momenten die voorbij zijn te herbeleven?
Alles wat oud is heeft voor nu geen waarde,
Het is slechts fantasie leeg en bedrieglijk.*

*Waarom ren je naar de toekomst? Denk je dat die nieuw is?
Het is slechts een andere vorm van bedrog. Zijn bron is hetzelfde “ego”.
De projectie in de toekomst is ook oud,
Komt van dezelfde bron: de geheugen-bagage*

*Daarom hoeven verleden en toekomst niet te worden gezocht.
Door hen zal de heiligheid van het leven zichzelf nooit openbaren,
Want dat is altijd nieuwheid op elk volgend moment,
Die van ons eist dat we 't met dezelfde frisheid tegemoet treden.*

*Door onszelf altijd bewust te zijn, krijgt ons dwalende denken,
Mechanisch als het is, iets absurds en zelfzuchtigs,
Het wil steeds de momenten waarin het zich verheugde herbeleven
En de onplezierige momenten naar een ver verleden verbannen.*

*Leven brengt ons al stromend vreugde en verdriet,
Zij komen samen en kunnen overal worden gevonden.
Als ons begrip is vervormd door onze eigen gevangenis,
Zijn het “zelf” en zijn bedriegelijke waarden ervoor te laken.*

*De frisheid van het leven kan op één manier worden omvat,
Wanneer we van onszelf bewust zijn, zonder enige bijbedoeling in gedachten;
Wij zijn puur energie, levend op het moment.
Zo ontmoeten we de absolute werkelijkheid.*

*In een dergelijke toestand staan we open voor alles,
Zonder angsten of onmatigheden, gevoed door het “ego”.
Een mens is wijs als hij, vrij van dit “zelf”,
Één wordt met de oneindigheid door niet-doen.*

*De geheime ontmoeting vindt plaats in eenvoud,
Wanneer we door uit te schakelen wat was, leven in het nieuwe.
Met een heldere, lucide geest beschouwen we alles wat komt.
In deze natuurlijke beweging zijn we eeuwig goddelijk.*

Ons functioneren als 'n compleet wezen, present bij het komen en gaan van elk moment, heeft direct te maken met het goed begrijpen van het leven.

Want onze natuurlijke staat is die van bewegen en handelen als een compleet wezen, met lichaam en geest in volmaakte eenheid. Het is om deze reden noodzakelijk de rusteloze, doelloos dwalende geest constant te vragen: waarom ren je naar het verleden? Wat heeft 't voor zin dode momenten opnieuw te beleven? Feiten en gebeurtenissen die eens echte, levende ervaringen waren, zijn als ze heden weer worden herinnerd louter beelden, leeg en bedrieglijk en daarom waardeloos.

Waarom ren je naar de toekomst? Denk je dat projecteren naar morgen iets nieuws inhoudt? Geenszins. Het is gewoon een andere vorm van bedrog. Ook hiervan is de "ego"-structuur de bron. Projecteren in de toekomst is net zo goed oud, want is afkomstig van de geheugen-bagage.

Aldus zijn zowel het verleden als de toekomst illusoir. Ten opzichte van het huidige moment zijn ze slechts anachronismen, die ons verhinderen de echtheid te begrijpen van de levendigheid en frisheid van elk moment.

Hoe kunnen we ons bevrijden van het verleden en de toekomst? Dat is helemaal niet moeilijk. Met heldere, alomvattende aandacht zullen we elke reactie van de geest waarnemen, zonder het volgen van enig doel. Alles dat we op die manier tegenkomen verdwijnt, en in de leegte die als vanzelf ontstaat is een onbeperkte energie tot in onze vingertoppen op te roepen. Aldus zijn we in staat de absolute realiteit in direct ervaren te begrijpen.

Wij verkrijgen in deze staat een grote sensitiviteit, waarbij alles dat het leven in zijn natuurlijke *flow* voortbrengt wordt beschouwd en gewaardeerd met liefde en vriendelijkheid.

Iemand is dan 'n echt wijs mens, als hij door losgeraakt te zijn van zijn zelfzucht, met het oneindige is verenigd door niet-doen, en door een bewuste passiviteit van de geest.

Dit wonderlijke ontmoeten wordt begeleid door eenvoud, wanneer door het verdwijnen van het verleden wij in het heden zijn geïntegreerd, en we met een klaar, helder gemoed elk ding dat in voortdurende frisheid van het ene moment op het andere op ons afkomt waarnemen.

Om te besluiten: laten we blijven denken aan de noodzaak onszelf constant af te vragen, of we op dit moment wel of niet een compleet wezen zijn.

De gedachten aan het vergankelijke en aan het aanstaande fragmenteren ons wezen. Alleen al het belichten van de intentie van deze gedachten doet ze oplossen. Alleen dan zijn we volledig mens en functioneren we als een intelligent wezen, en door in deze staat actief te leven creëren we een wereld, die anders is dan waarin we nu bestaan.

9. De worsteling van het "ego"

*Het is niet gemakkelijk om zijn structuur af te breken en op te heffen,
Het was vele eeuwen geleden gevormd en heeft een harde bast,
Geweld, sluwheid en haat zijn z'n voornaamste merktekens,*

Een wreed egocentrisme zijn permanente metgezel.

*Je kunt het niet bestrijden met wil of kracht,
Want de wil is het “ego” zelf, een vorm van voeding,
Elke poging maakt 't sterker en geeft meer energie,
Een mens wordt zelfs meer bezeten, het verval is nog groter.*

*Noch hoop, noch idealen, noch een bedrieglijk geloof
Bevatten de zaden van verandering en vernieuwing,
Allen zijn zij bevestigingen van het “ego”,
In staat om het leven te geven, een nog grotere verstoring van de realiteit.*

*Alleen een simpel tegemoet treden doet het “ego” verzwakken,
Er is geen doel na te jagen, geen verwachtingen;
Het is een directe ontmoeting, op het moment zelf,
Luister slechts en kijk naar zijn activiteit.*

*Als het “ego” begint te verkrumelen, is zijn zekerheid verbrijzeld,
Boos beklagt het zijn eigen lot,
Door list probeert 't almaar te bewijzen
Hoe onnatuurlijk het voor een mens is om één geheel te worden.*

*Luister er vooral niet naar, geloof 't niet,
De eenvoud van de ontmoeting verdrijft zijn macht
Door constant te kijken en onophoudelijk te luisteren
Wordt van dag tot dag zijn innerlijke kracht zwakker.*

*De ontmoetingen van moment op moment zijn voor het “ego” de echte slagen
Die eens zijn muur en vesting zullen doorbreken;
Het wordt steeds simpeler wanneer zijn versplinterende energieën
Beginnen op te lossen en te verdwijnen ...*

*Zonder ophouden, bij dag en bij nacht, wordt diens weten ontledigt,
En tenslotte maakt de pure vonk een eind aan zijn reis,
Totaal bevrijdt uit zijn zware gevangenschap
Keert het triomfantelijk terug tot de heilige oneindigheid.*

Het is niet makkelijk het “ego”, dat ons hele leven terroriseert, te bestrijden en te laten oplossen. Het werd duizenden en duizenden jaren geleden gevormd en munt uit door zijn taatheid en wrede woestheid. Ambitie, hebzucht, arrogantie, haat en geweld zijn de voornaamste eigenschappen ervan, en het hardnekkige doel om z'n meedogenloze zelfzucht te bevredigen.

Elke rechtstreekse confrontatie met het “ego” is gedoemd te falen, want begeerte, wil en poging of elke vorm van strijd zijn z'n karakteristieken, die zijn activiteit voeden. Hoop en geloof zijn eveneens manifestaties van het “ego”, net als alles wat het als doeleind of ideaal ter vervulling verbeeldt.

Laat mij dit in detail uitleggen, teneinde elke dubbelzinnigheid en geringste twijfel te vermijden. Een goed getrainde wil of sterk geloof bijvoorbeeld kan bepaalde veranderingen in de mentale structuur teweegbrengen, die feitelijk het “ego” is. Maar dit zijn niet meer dan cosmetische, oppervlakkige veranderingen. Zijn kern blijft dezelfde, met een verdere neergang: het bedrieglijke masker van de hypocriet, die tracht zijn innerlijke lelijkheid te camoufleren.

Nadat de persoonlijke geest, die in zichzelf is teleurgesteld, alle soorten methoden, analyses en geloven heeft geprobeerd om gedragsmatige veranderingen in zichzelf te bewerkstelligen, ziet het uiteindelijk zijn eigen onmacht en weigert verder in beweging te komen. Aldus wordt in deze staat van passiviteit de sleutel tot het overwinnen van het zelf plotseling geopenbaard.

In deze stilte omvat een nieuw, immens en grenzeloos gemoed, vergezeld door puur licht en energie, ons hele wezen. Vanaf dat punt wordt elke beweging van het “ego” automatisch uitgewist, zonder enige interventie door de ondervindende persoon.

De inactiviteit van het gemoed, de heldere aandacht en de eenvoud van de ontmoeting met de beweging van het leven representeert feitelijk de dood van het “ego”.

Als het “ego” ziet dat zijn autoriteit in gevaar komt, wordt het nog actiever. Soms wordt het gewelddadig, somt klaagt ‘t, dan weer probeert het met sluwheid ons van de totale nutteloosheid van deze weg te overtuigen. Het houdt niet op ons te vertellen dat de eenwording met het oneindige onnatuurlijk is, en dat plezier en persoonlijke bevrediging meer geschikt zijn voor de menselijke natuur.

Tegenover al deze pogingen antwoorden we met een definitief NEE. Ga niet marchanderen met het “ego”, hoe roerend en overtuigend zijn houding en interventies mogen zijn.

Het eenvoudig tegemoet treden van de chaotische bewegingen van het “ego” vormt de ware slag voor zijn vesting, die zijn inhoud en gefragmenteerde energieën bewaart.

Op ’n dag, die niemand kan voorspellen, zal zijn beschermmuur gaan scheuren. Dit is het begin van bevrijding of ontwaken. Door deze opening begint de inhoud van het vat dat zijn valse waarden en langdurige imaginaire bestaan bewaart te lekken en op te lossen.

Tenslotte keert de pure vonk – de ware menselijke natuur – bevrijd van alle lagen stof, triomfantelijk terug tot zijn goddelijke bron, tot zijn tehuis.

10. Zuiver luisteren

*Het is zeker niet gemakkelijk om zuiver te luisteren
Om daar werk van te maken is ’n hoop eenvoud vereist.
Geen gedachte, verlangen, opzet, gevoelens of beelden
Hebben reden om te bestaan in de stroom van ons leven.*

*De geest is totaal stil, losgemaakt van het verleden,
Kenniss verliest z’n waarde vanaf het allereerste begin;
Het hele wezen bestaat uit een vuur dat licht verspreidt,*

In grenzenloosheid wordt alles geïntegreerd en heel.

*Er is geen “ik” tegenover luisteren, elke dualiteit is uitgesloten,
De dood van het “ego” is het geheim van de ontmoeting met de realiteit;
Eigenlijk zijn we het pure luisteren in zijn essentie zelf,
Geluiden gaan gewoon door ons heen, zonder weerstand.*

*Een staat van super-bewustzijn en absolute aandacht,
Een heilige stilte in een perfecte orde,
Met andere woorden: het is het “psychologisch niets”,
Het is het oor dat luistert en meteen begrijpt.*

*In die toestand is ons leven vervuld,
Alles dat is en alles dat komt wordt door ons vervolmaakt,
Er is complete overgave, het wezen in volledig open,
Alles wordt innerlijk omhelsd, alles absoluut begrepen.*

*Aldus vindt het individu door de ontmoeting met de realiteit in het nu
Het ware leven en ervaart het.
Waar geen tegenstrijdigheden zijn, geen complicaties
Wordt alles verwelkomd zoals het komt, zonder trauma's of reacties.*

*Zonder inspanning, gewoon door aandachtig te zijn, hebben we zelf ontdekt
Dat door het elimineren van het verleden, alles wat we in lange tijd hebben vergaard,
Wij met een geheel nieuw gemoed alles zullen omvatten wat louter nieuw is,
Wat zich krachtens zijn essentie bevestigt.*

*Door waarnemen op dezelfde manier uit te oefenen, zonder enig verschil,
Integreren wij het zelfde fenomeen in ons wezen.
Waarnemen en luisteren – alleen zó
Transcenderen we op het moment zelf in een andere werkelijkheid.*

*Zo, op natuurlijke wijze, worden we onmetelijk, deel van het eeuwige.
Een volmaakte eenheid – de persoonlijkheid is opgelost.
Gelukzaligheid komt als gift van de grote liefde.
Puurheid is de getuige van deze grootse bevrijding.*

Het is helemaal niet gemakkelijk om met zuiverheid van gemoed te luisteren, noch naar de geluiden komend uit de buitenwereld noch naar de bewegingen vanuit onze innerlijke wereld.

In deze passiviteit van de geest verliest kennis zijn waarde vanaf het allereerste begin. Daarom is er geen reden om gedachten, wensen, doeleinden, emoties of beelden door te zetten. Aandachtig en helder, is het hele wezen gelijk een vlam die licht spreidt, tot in het oneindige.

In dit directe ervaren is er geen dualiteit, zoals “ik” en het luisteren of de luisteraar. Wij zijn juist zuiver luisteren, waarin het “ik” als luisteraar helemaal afwezig is, en waarin de geluiden die door ons heen gaan geen weerstand tegenkomen.

Wij kunnen deze toestand ook het pure bewustzijn noemen, of “psychologisch niets” – de eenvoud van het oor dat alleen maar luistert en verder niets.

In deze omstandigheid openbaart het leven zich aan ons, en wij als geheel en al open wezens omhelzen het en begrijpen zijn echte waarde. De werkelijkheid van het nu openbaart ons het ware leven, en wij aanvaarden het zoals het komt, als iets onvermijdelijks, zonder reacties of psychologische trauma's.

Zo ontdekken we door het uitschakelen van het verleden als geheugen, dat we een volledig nieuw gemoed bezitten. Daarmee omarmen we alleen het compleet nieuwe, voortgebracht door de beweging van het leven.

Op dezelfde manier benaderen we het zuiver waarnemen. Door op deze wijze te luisteren en te kijken, worden we één met het eeuwige, gelijktijdig met het opofferen van de persoonlijkheid.

In die sfeer van puurheid overstelpt absolute liefde ons hele wezen en schenkt ons de kostbaarste gave die een mens, verbonden met deze wereld, ten deel valt: eindeloos geluk dat geen oorzaak kent.

11. Een roep in de woestijn

*Tracht met totale eenvoud jezelf waar te nemen,
Weersta niets wat op je weg komt.
Verjaag elke hoop of blind geloof in wat je wilt bereiken,
Er zijn geen modellen, geen idealen te volgen.*

*Er is geen tijd te verspillen in het najagen van illusies,
Het gaat om verleden noch toekomst. Wees altijd hier.
Het nu is belangrijk, het moment is eeuwigheid.
Toon het al je respect en overweging.*

*Treedt wat je ziet en hoort direct tegemoet,
Meningen en oordelen zijn niet meer dan obstakels,
De kundige persoonlijkheid is feitelijk dom,
Hij herhaalt dode zaken, die in het nu geen betekenis hebben.*

*Kijk naar de chaos en de angst, zoals die hand in hand gaan,
Zij weven het gewaad van het leven in dit krankzinnige klimaat.
Jouw eigen psychologisch functioneren brengt ellende voort,
De krankzinnigheid van de wereld heeft hetzelfde patroon als dat van het individu.*

*De hele wereld wordt achtervolgd door ziekten en gekte,
Arrogantie en trots zijn de vruchten van stompzinnigheid.
Geweld, misdaad, haat en bloedige oorlogen
Worden door personen in het leven geroepen, door hun mentale residu.*

Deze roep kan je horen in de psychische woestijn van deze wereld.

*Stop het kwaad dat het leven zelf op aarde bedreigt!
Je hebt meer dan genoeg wapens en je komt niets tekort,
Maar je hebt wel een krachtig “ego” dat de gekte voortbrengt.*

*Deze als boodschap bedoelde roep is voor iedereen beschikbaar.
Hoe velen van jullie kunnen zijn betekenis en urgentie begrijpen?
Als je onmiddellijk begint met het praktiseren van “zelfkennis”,
Zal de hele wereld veranderen – te beginnen bij jou.*

*De volmaaktheid van het universum kan in jezelf gevonden worden,
Het enige tijdelijke obstakel is je individuele geest,
Die altijd begrensd, egocentrisch en arrogant is;
Probeer zijn machteloze natuur te begrijpen.*

*Als je 'm rustig waarnemend bezieet, verdwijnt ie hetzelfde ogenblik,
In de daaropvolgende leegte is er geen beweging meer,
Op psychologisch vlak wordt het hele wezen één met de oneindigheid.
De leegte van de geest en het moment vormen de poorten naar de eeuwigheid.*

*De toestand van “niets” zijn is een open veld voor liefde,
Die op radicale wijze transformeert, binnen de dimensies van zijn.
Onze tegenwoordige tijd vraagt dwingend om deze revolutionaire sprong,
Door radicale veranderingen van het kwaadaardige, denkbeeldige “ego”.*

Dit onderwerp neemt de psychologische woestijn van de gewone mens bij de kop, zoals die door het tijd-ruimtelijke is geconditioneerd, en wiens egocentrisch bestaan hem heeft vervormd tot een vreeswekkend wezen, uit balans en met een chaotisch gedrag.

Pas een heldere, alomvattende aandacht toe, tracht jezelf te beschouwen met eenvoud, zo vaak mogelijk, zonder verzet te bieden tegen alles wat je tegenkomt. Als je deze directe ervaring praktiseert, zijn er geen wensen, geloven, hoop en modellen te volgen, geen doelen of idealen te bereiken.

Verspil geen tijd met het achternazitten van spoken. Zij zijn creaties uit het verleden of de toekomst. Ga door met het op juiste wijze ontmoeten van de realiteit, waardoor je de weldaden van de eeuwigheid krijgt aangeboden. Al ons respect moet aan het huidige moment worden gegeven.

Treedt alles wat je ziet of hoort rechtstreeks tegemoet. In deze context is het absoluut noodzakelijk dat je elke mening of vooroordeel ter zijde schuift, zo ook al je kennis. De kenner is en blijft altijd onwetend, want hij herhaalt denkbeeldige zaken, die door het geheugen worden bewaard en in het nu gedateerd zijn, en die betekenisloos zijn tegenover de nieuwheid van de levendigheid in zijn eeuwige beweging.

Chaos, met zijn herhaaldelijke onzekerheid en angst, bepaalt ons bestaan en de onzekere sfeer van ons dagelijks leven, omdat je telkens toevlucht neemt tot de geheugen-kennis, die door scholing is geërfd. De krankzinnigheid die er in de wereld van vandaag zo duidelijk is, is het

natuurlijk gevolg van al diegene die de frisheid van het leven op dezelfde ontoereikende manier benaderen.

De hele wereld wordt door psychologische ziektes achtervolgd, overal overheersen arrogantie, trots en egoïsme, gebaseerd op en gevoed door niets anders dan domheid. Ambitie, geweld, hebzucht, haat, misdaden en oorlogen vinden hun steun en rechtvaardiging louter in de bedriegelijke inhoud van het geheugen.

Stop deze gekte met z'n destructieve effecten die het leven zelf op planeet aarde bedreigen! De dodelijke wapens prikkelen en ontmaskeren je psychologische instabiliteit, die uit het begoochelende en zelfzuchtige "ego" voortkomt.

Hoe velen zijn 't eigenlijk die deze oproep om de eigen geest te kennen aanwenden?

De wereld veranderen begint bij onszelf, want wij en de wereld zijn één geheel, en een eenvoudige transformatie die door een element van het geheel wordt bereikt, zal ook de rest beïnvloeden.

Het totale universum is binnen in ons en wacht op onze ontdekking, maar de persoonlijke, egocentrische geest is een waar obstakel op de weg naar dit wonderlijk bereiken.

Daarom zal deze tussenbeide komende geest, als die met de vlam van aandacht in zijn totaliteit wordt beschouwd, in een flits verdwijnen.

In de aldus geschapen psychologische leegte, breidt ons wezen zich uit tot oneindigheid, en integreert het met het grote geheel.

Aldus openen de passiviteit van de geest en het "eeuwige nu" de poort naar absolute liefde, die uit zichzelf radicale veranderingen op menselijk vlak voortbrengt.

Onze tijd vraagt dringend om deze kwalitatieve sprong op het altijd stijgende pad van morele en spirituele evolutie, door een radicale mutatie in de structuur van het kwaadaardige en afzichtelijke "ego".

Het mysterie van de stilte (Een keuze uit aanhalingen)

Ik heb vele jaren gedwaald en gezworven langs allerlei zoektochten, praktijken, informatie verzamelen, enz. Ik heb ook verkeerde wegen gevolgd – echte domheden.

Aan jou, mijn vriend en reisgenoot, wordt dit perspectief geboden, waarmee je door directe ervaring meteen de rechtstreekse weg ontdekt, waardoor de waarheid wordt ontmoet.

Het hangt helemaal van jou af of je deze werkelijkheid ontmoet, die categorisch egoïstische dualiteit uitsluit. De middelen die in deze zin worden gebruikt zijn: alomvattende aandacht, waarnemen en luisteren.

Neem slechts alles waar dat op het scherm van het (oppervlakte) bewustzijn verschijnt, zoals gedachten, beelden, verlangens, angsten, enz. De eenvoud van de ontmoeting doet hen spontaan afsterven, samen met de gehele structuur van het “ego”.

We vergeten ogenblikkelijk het succes van het ene moment en, fris en al, treden we het volgende moment tegemoet. Op deze wijze schakelen we één voor één al onze in dit bestaan veroorzaakte psychologische trauma's uit.

Alleen op deze manier wordt je werkelijk meester over je eigen leven, gelijktijdig met de oplossing van de “ego fictie”.

*

Kan het denken stil zijn, net als een bloem: volledig open, de weldadige stralen van de zon binnenlatend om te ontvouwen, en toch steeds, als een of andere vorm van communicatie nodig is, op natuurlijke wijze beantwoordend aan de heelheid van ons wezen?

Dit is wat het leven feitelijk en onophoudelijk van ons vraagt: slechts dan te reageren als zo'n reactie noodzakelijk is. Buiten dat behoort het wezen stil te zijn en in alle sereniteit waar te nemen.

*

Leven is als een stromende rivier, in constante vernieuwing, bepaald door de universele wet van beweging. Geboren in eeuwigheid, stroomt het naar eeuwigheid in voortdurende verandering.

Niets en niemand kan zijn natuurlijke stromen stoppen of veranderen, dat door zijn eigen werkelijkheid wordt bepaald.

Als deze uitspraak in overeenstemming met de onloochenbare waarheid is, kunnen wij onszelf afvragen: hoe is onze verhouding tot het leven? Beschouwen we het als iets apart van ons? Of liggen we gewoon aan zijn oever, terwijl we de rivier louter als toeschouwers bekijken? Of gooien we ons erin en laten ons mee stromen?

Wanneer we met het leven zijn geïntegreerd, dus er één mee zijn, kijken we naar al de gebeurtenissen zoals ze komen, zonder enige weerstand te bieden. We willen niets anders dan wat er in feite op dat ene moment is.

In de rust die op natuurlijke wijze door de stilte van het gemoed volgt, krijgen we van het leven intuïtieve impulsen ten aanzien van wat we moeten doen om het volgende moment op juiste wijze te ontmoeten.

Daarom is onze ontmoeting met het levende en actieve heden een beweging zonder oorzaak, waarin het “ik” met al zijn conditioneringen afwezig is.

Dit directe, simpele en spontane samenvloeien is de enige manier om met de waarheid in contact te komen.

Onder deze omstandigheid gidst de beweeglijkheid en frisheid van het leven ons met wijsheid. Het “ego” is volledig verdwenen; er blijven geen verlangens, aspiraties en idealen over.

De wijze mens leeft louter in het nu, tevreden met alles dat het leven brengt, zonder naar iets anders te streven of te willen dan wat hij op dit moment heeft.

De rijkdom en bekoring van het bestaan ligt in dat complete en uiterste geluk dat door het stille gemoed wordt verschaft, en dat onze hele wezen overstelpt met impulsen van herscheppende liefde.

*

Als een mens de werkelijkheid van zijn eigen wezen ontdekt, zou elk levensprobleem op de mogelijksterwijs meest gelukkige manier worden opgelost. En de intermenselijke relaties zouden een waar paradijs op deze planeet scheppen.

Geheel en al bewust, zie ik op directe wijze de leegheid van deze wereld en wordt mijn geest stil. Ik heb geen keuzes, zelfs niet op het niveau van het begrijpen van deze beperkte geest. In de stilte die oprijst openbaart het mysterie door zichzelf aan ons zijn geheimen.

Het gehele wezen breidt zich tot in het oneindige uit. Een licht zoals we het nooit eerder hebben ervaren omhult en geneest ons. Buiten tijd en ruimte, bezitten we een puur bewustzijn, in volmaakte eenheid met het opperste wezen.

Dit alles toont aan dat het leven in ons, wezenlijk, onsterfelijk is. Het heeft geen begin, geen eind, het slaapt nooit, is altijd wakker.

Dit is het uiteindelijke resultaat van de juiste praktijk van “zelfkennis”.

*

Omdat ik zelf ook ooit door verschillende denkpatronen werd gedomineerd, begrijp ik mijn medemensen totaal, geconditioneerd als ze zijn door het gemeenschappelijk bewustzijn van de omgeving waarin zij geboren zijn en hun opvoeding kregen. Het fanatisme van de religieuze gelovige, de arrogantie van de filosoof en het ego van de bekrompen godsdienstige mens zijn maar 'n paar van de mentale patronen die lastig, maar niet onmogelijk kunnen worden losgelaten.

Laten we deze klaarblijkelijke moeilijkheden niet veralgemeniseren. In mijn discussies met verscheidene mensen die in “zelfkennis” waren geïnteresseerd, werd vaak tegen mij gezegd: “ik kan deze simpele ontmoeting met mijzelf niet volbrengen”. Dit “ik kan niet” – een reactie van het ego – dient nooit te worden uitgesproken, want juist door het te accepteren worden we machteloos.

*

Hoe zou deze kleine dop – wat de menselijke geest is – de onmetelijkheid van de oceaan van kosmische energie kunnen omvatten en begrijpen?

Toch verzekert dit vermetele “ego” almaar dat hij weet wat God is, wat scheppende liefde is, onsterfelijkheid, enz.

Sterker, het stelt en biedt zelfs oplossingen aan om de grote problemen die de mensheid uitdagen aan te pakken en op te lossen.

Maar dit “ego” is zich van één ding niet bewust: namelijk dat zijn aanwezigheid de tragedie en al het lijden over de hele wereld voortbrengt. Het is de enige en grote vijand van het mensenwezen. Zijn denkbeeldige, chaotische en misleidende beweeg genereert en houdt de menselijke ellende en lijden in stand.

Maar wanneer een lichtstraal, uitgezonden door zuiver bewustzijn, de beperkte “dop” van de geest doorboort en diens hele fictie blootlegt, wordt deze geest deemoedig en stil.

*

Verlichting is een overrompelend verschijnsel dat de weg naar goddelijke grootsheid voor de gewone mens opent. Dit fenomeen wordt begeleid door twee diepgaande veranderingen, namelijk: het ineenstorten van het “ego” en de verheffing van een menselijk wezen vanuit een eindige tot in een oneindige wereld.

Deze gelukkige gebeurtenis is niet het product van de kennende geest, niet van verbeelding, noch van inspanning of de wil een doel of ideaal te vervullen.

Niemand kan ons verlichting schenken. Geen heilige, meester of leraar kan het ons in welke vorm of manier dan ook geven.

Verlichting is de prijs van het werk aan jezelf verricht, en de psychologische leegte vertegenwoordigt elke keer zowel het beginpunt als de voltooiing van elke handeling. Als je eenmaal het echte leven hebt ontdekt, transformeert het je, en transformeert door zichzelf de hele mensheid, want in het grote geheel – de ware essentie in en door zichzelf – vormt al het bestaande een unieke, compacte, homogene massa. De transformatie van een deel beïnvloedt vanzelfsprekend het totaal.

12. Eeuwige jeugd

*Eeuwige jeugd is een natuurlijk verschijnsel,
Het is ieders bestemming – van een rijp, verwerkelijkt individu:
Het komt spontaan op, als een authentieke ervaring,
Een energie zonder grond, door niets begrensd.*

*Fysiek gezien, hangt jeugd af van het aantal levensjaren,
Van de voortgang van het lichaam richting rijpheid.
Er zijn geen tegenstellingen. Mensen beschouwen zichzelf
Zo oud als hun leeftijd, in overeenstemming met hun geografische locatie.*

*Tegenovergesteld hiermee, is op psychologisch vlak alles anders.
Jeugd is direct verbonden met de constante nieuwheid van het leven;
Leven zelf vraagt dat we het ontmoeten,
Op dezelfde wijze als het leven zelf, namelijk als iets absoluut nieuws in elke beweging.*

*Zonder deze eeuwige, aldoor vernieuwende jeugd
Zullen we de nieuwheid van de universele beweging niet begrijpen.
We hebben een frisse, heldere en klare geest nodig,
Totaal losgemaakt van de tijd, van het ronddolende geheugen.*

*Zo'n toestand wordt als van nature verkregen,
Als we het "ego" en zijn machteloze natuur begrijpen,
Dat niet in staat is te overzien en te bevatten
De onschuld van het moment zonder meer.*

*Het moment verjongt ons, als we 't permanent ontmoeten
Zonder het oude "zelf", dat stoelt op oude residuen.
Jeugd is niet verbonden met tijd, de jaren bepalen haar niet.
Door jeugd wordt ieder en alles geïntegreerd.*

Eeuwige jeugd is een natuurlijk verschijnsel; het is de bestemming van elk mensenwezen dat het stadium van spirituele rijpheid heeft bereikt. Deze spirituele bereiking verschijnt spontaan – als een echte ervaring – als een mens de werkelijkheid van zijn wezen als goddelijk, onsterfelijk schepsel ontdekt. In dit gelukkig bereiken beschikt hij over pure energie en bewustzijn zonder afmetingen of grond.

Op het fysieke plan wordt jeugd bepaald door leeftijd, door hoe oud we zijn, door de voortgang van het lichaam richting rijpheid. Vanuit dit perspectief zijn er geen contradicties. Mensen beschouwen zichzelf zo oud als hun aantal levensjaren, in lijn met het klimaat en geografische locatie van hun leven.

Op psychologisch niveau ziet alles er anders uit. In deze omstandigheid is jeugd nauw verbonden met hoe we 's levens eeuwige frisheid verwelkomen en er 'n geheel mee worden.

Praktisch gesproken vereist het leven dat we 't op dezelfde wijze ontmoeten. Het leven is in elke beweging absoluut nieuw. Zonder deze eeuwige jeugd zullen we nooit de nieuwheid van de universele beweging ondervinden en begrijpen. Slechts door losgeraakt te zijn van tijd en ruimte (van het ronddolende geheugen) kunnen we bevatten wat nieuw en echt is, zoals het "hier en nu" door de onophoudelijke beweeglijkheid van het leven wordt voortgebracht.

Hoe kunnen we deze eeuwige jeugd in ons bereiken? Maar op één manier, namelijk: als we inzicht hebben in het "ego" met zijn machteloze natuur, dat niet in staat is de puurheid van het huidige ogenblik te omvatten en te begrijpen. Als dit inzicht zich als directe ervaring

voordoet, valt deze fictie stil, in nederigheid, want zij heeft haar totale ongeschiktheid ingezien. In de aldus ontstane “psychologische leegte” ontplooiën wij in oneindigheid en verkrijgen een nieuw gemoed: volmaakt functioneel en onbegrensd.

Het op juiste wijze tegemoet treden van het moment maakt ons jong, zonder de voor ouderdom karakteristieke seniliteit en mentale ophopingen. Jeugd is niet afhankelijk van tijd en wordt niet beïnvloed door hoe oud ons fysieke lichaam is.

In een staat van volledig innerlijke vrijheid, op de drempel van het inkomende moment, blijven we onberoerd en net zo vrij als na het gepasseerde moment, zonder het opslaan van enig geheugen overblijfsel. Wij sterven psychologisch aan wat is geweest, en worden tegelijkertijd even levendig, fris en altijd jong in elke seconde van het leven in zijn eeuwigdurende beweging herboren.

13. Alle zintuigen zijn wakker

*Met algehele aandacht is het wezen “hier en nu” aanwezig,
Alle zintuigen zijn wakker, harmonie is inherent;
Geheel los van alles dat “was”, beweeg ik mij alleen in het nu,
Ik ben één met het leven, een krachtige heelheid.*

*Als een brandende vlam die zichzelf voedt,
Los ik alles op wat ik tegenkom. Ik stel 't niet uit voor later!
In zo'n staat zijn er geen problemen, geen conflicten.
In de beweging zijn ze allemaal opgelost, als ze perfect worden ontmoet.*

*Intelligentie en liefde verschijnen door stilte eindeloos,
Het heilige in ons eist constant
Dat we ongedwongen een sfeer van vrede scheppen,
Door middel van deze gezegende ontmoeting, door onze integratie.*

Hier is een andere kant van de ontmoeting met onszelf. Ik nodig je uit die direct toe te passen, op het moment zelf dat je deze versregels leest.

Door een alomvattende aandacht toe te passen, zonder enig particulier doel of opzet in gedachten, is ons hele wezen “hier en nu” present.

Als aandacht al onze zintuigen bezielt, volgt de harmonie van ons wezen op natuurlijke wijze. Geheel losgezongen van het verleden, bewegen wij ons al handelend slechts in het heden, door een rechtstreeks contact met het leven, van moment tot moment, als een sterke, krachtige heelheid. Wij zijn als een brandende, zichzelf voedende vlam: alles wat we op onze reis tegenkomen lossen we meteen op. Als al die dingen op de juiste wijze worden ontmoet, kunnen problemen noch conflicten blijven bestaan.

In de immense innerlijke stilte verschijnen liefde en intelligentie. Zij preciseren de ware natuur van ons wezen. Het heilige, dat in ieder van ons existeert, eist dat we een klimaat van vrede scheppen, zonder met wilskracht daartoe pogingen te ondernemen of doelen na te streven.

De eenvoud van de ontmoeting met wat de beweging van het leven ook brengt verschaft de heilheid van ons wezen, waar het goddelijke ons met al zijn zegeningen overspoelt.

Wanneer ons hele wezen klaar wakker is, onafhankelijk en onbeperkt, zijn wij creatieve energie – één met de grote kosmische energie.

De chaotische wereld die we met grote regelmaat op deze planeet tegenkomen zal alleen veranderen als elk individu is getransformeerd. En we hebben allen het vermogen om de volmaaktheid die in ons leeft toe te staan zijn heilige meesterwerk door ons te voltooien.

14. De geest vernietigt het lichaam

*Wat is de geest? Welke functies gebruikt hij
Voor het individu dat op planeet aarde is geïncarneerd?
Als hij volmaakt gezond is, is hij onze gids, ons kompas,
Anders is hij schadelijk, vernietigend voor het lichaam.*

*Wij passen wetenschap toe, technologie en cultuur,
Zij worden van mens op mens overgebracht door ze te leren,
In het geheugen bewaard door gedachten en redenering,
Waartoe het individu zijn toevlucht kan nemen wanneer het maar nodig is.*

*Als wij de geest indien nodig gebruiken, onder bepaalde omstandigheden,
Wanneer het bestaan het van ons vraagt,
Is hij echt van waarde en altijd nuttig,
Een betrouwbare steun en hulp voor de mens.*

*Hebben we zo'n vrije en evenwichtige geest
Die stil kan zijn als hij niet meer nodig is?
Alleen de wijze mens is meester over zijn geest!
Deze gelukkige mens functioneert in volmaakte harmonie.*

*De anderen, mensen die door hun geconditioneerde geest worden geleid,
Worden niets anders dan 'n stuk speelgoed, gedragen door de winden en kuren,
De chaos die in deze wereld te vinden is wordt door dit type geest veroorzaakt,
Door tegenstelling en conflicten groeit het kwaad.*

*Indien iemand door zo'n geest wordt geleid, wat is dan de staat van zijn fysieke lichaam?
Zonder tijdelijke verlichting wordt hij gestrest door niets ontziende gedachten,
Met negatieve energieën, die aldoor zijn organen,
Zintuigen en brein, zijn wereldse steun, verzwakken.*

*Wanneer de geest begeert, hoopt, een doel najaagt,
Is een conflict gecreëerd, tussen wat is en het denkbeeldige doel.
Energieën botsen met elkaar, met verwoestende gevolgen,
De gezondheid verslechtert, het fysieke lichaam wordt zwakker.*

*Doelloos dwalen tussen verleden en toekomst
Is waarlijk een ziekte, door onze innerlijke realiteit geopenbaard.
Het moet zonder dralen worden behandeld
Met “zelfkennis - de enige redding.*

*Door een heldere en alomvattende aandacht
Wordt de geest verlicht, waarbij hij gelijktijdig oplost,
Inclusief al zijn beweeg. In de “leegte” die oprijst
Herstellen vrede en opperste stilte het lichaam.*

*In dit gunstige klimaat begint het lichaam te genezen,
Gezondheid wordt herwonnen, de restanten opgeruimd.
Zij hebben zich opgehoopt door het zwakke functioneren
Van de organen, die door de bedorven, beperkte geest onder druk waren gezet.*

15. Het rijk van geluk

*Wat ik hier schrijf is geen verhaal, geen product van verbeelding,
Ik herhaal niet wat ik in een boek heb gelezen.
Feitelijk beschrijf ik ogenblikken van volledig geluk,
Zij komen op in de “psychologische leegte”, onafhankelijk van het denken.*

*In dit “vacuüm” van de geest ligt een wonderbaar rijk,
Hier verdwijnt het verleden, en de mens, de ware mens
- heel, puur en onbegrensd – is er één met het universum.
Deze dingen komen als een geschenk, door simpelweg te kijken.*

*Dit direct contact met elk volgend moment
Verheft ons tot in oneindigheid, zonder op iets te anticiperen.
Verifieer alsjeblieft alles wat ik zeg, praktiseer het nu!
Tijd, in de zin van gisteren of morgen, bestaat niet.*

*Voor deze directe ontmoeting is alles wat we nodig hebben een alomvattende aandacht,
Die maakt ons “heel”, en als een compleet wezen
Zonder prestatie, strijd of mentale projecties,
Worden we één met het absolute en met waar geluk.*

*In deze staat van zijn zijn er geen problemen, geen conflicten,
Alles is opgelost in de heilige werkelijkheid.
Niets anders bestaat in dit heilige rijk.
Dit is het doel van onze incarnatie op aarde.*

Wat ik probeer te beschrijven in dit hoofdstuk maar ook in de andere, is niet het product van mijn verbeelding; evenmin herhaal ik verschijnselen, verhalen of feiten die ik in een boek heb gelezen. Ik heb 't over momenten van geluk, die rechtstreeks worden ondergaan, uit eigen ervaring, zoals die in de “psychologische leegte” of de bewuste passiviteit van de geest opkomen.

Dit wonderbaarlijke rijk dat ik in elk gedicht noem of in elke proza versie, bestaat werkelijk en verschijnt op natuurlijke wijze, gelijktijdig met de ongeforceerde stilte van het gemoed. Hier is het herinnerde verleden tot rust gekomen en zijn er geen toekomstprojecties, net als er geen schaduw van verwachting meer is.

Wanneer de stilte oprijst, worden we een compleet mens, een volmaakte eenheid van lichaam, geest en ziel – één geheel. Wij beschikken over een nieuw gemoed, dat zich tot in het oneindige uitbreidt en ons met het hele universum verbindt. Dit summum wordt bereikt met behulp van heldere aandacht, die luistert en kijkt met onbevangenheid, zowel naar de uiterlijke wereld als naar ons innerlijk.

Dit directe contact vindt spontaan plaats, tijdens momenten van ons leven, in zijn eeuwige ontplooiing. Onze onmiddellijke ontmoeting met elk nieuw moment verheft ons tot oneindigheid, zonder enige anticipatie of wilsinspanning.

Alles wat ik hier als gevolg van mijn eigen ervaring verklaar, kan ook door jou worden bereikt. Sluit mij uit of negeer me totaal, anders maak je een theorie van mijn woorden.

In deze ervaring is er geen tijd, zoals gisteren en morgen. Bij deze ontmoeting is het enige wat we gebruiken een alomvattende aandacht, die ons tot één volledig geheel maakt. Van dan af aan zijn we als 'n "heel" wezen verenigd met het absolute en beleven we, ontstoken van enige conventie, volledig het verschijnsel "geluk". Ons bestaan in dit rijk, in contact met de werkelijkheid van het leven, verdrijft elke problematische of conflictueuze staat. Andere problemen komen niet op, als puur bewustzijn op volmaakte wijze de echte bedoeling van onze incarnatie op aarde vervult.

16. De beweging van creatie

*Creatie is beweging, vertaald in constante nieuwhed,
Haar voornaamste kwaliteit is eeuwige frisheid;
Er is geen herhaling en zij is nooit onbeweeglijk.
Zij is niet de slaaf van de tijd, noch begrenst door ruimte.*

*De individuele geest, hoe beschaafd ook,
Heeft er geen toegang tot en kan haar niet waarnemen,
Want die is altijd oud, nauw en beperkt,
Alles dat in de tijd leeft beperkt en scheidt af.*

*Door met deze geest verbonden te zijn is er geen begrip mogelijk,
We kennen niet de waarheid over de mysterieuze beweging.
Eerst moet onze gewone geest helemaal stil zijn,
De geest die we frequent gebruiken, die van het ene ding naar het andere holt.*

*Als we de geest zien zoals hij is, als we hem geheel overzien,
Met totale aandacht, zonder het volgen van idealen,
Wordt hij onmiddellijk kalm, en compleet stil.
Het hele wezen kent vrede en is losgekomen van het bekende.*

*Geest in rust bevestigt zichzelf creatief.
Hij is elk moment nieuw, zo is ook de mens nieuw en actief.
Hij vervult zijn bestemming door zijn creatieve essentie,
Verandert zonder betekenis door zijn transformerende kracht.*

*De geschiedenis vertelt ons dat in het verleden
Grote beeldhouwers en kunstenaars door meditatie deze staat zochten,
In staat waren iets nieuws en nooit eerder gezien te bemachtigen.
Beroemde kunstwerken werden op deze manier geschapen.*

*Op dezelfde wijze onderzochten uitvinders voor enige tijd
Wat zij wisten, met gebruikmaking van hun geest en imaginatie.
Als zij op een dood spoor kwamen, dan stopte de geest.
Dit is het cruciale moment waarop het nieuwe wordt bepaald.*

*Alleen nieuwheid, door nieuwheid, rijst op in de stilte van het gemoed,
Als iets speciaals, wat daarvoor volgens zijn eigen wetten onbekend was;
Als het denken passief is, is het in opstijgende toestand,
Want het wezen, zonder het “zelf”, wordt nieuw en creatief.*

*Op psychologisch vlak breekt dit verschijnsel de oude mens af,
En in zijn plaats creëert het een nieuwe mens, in een andere toestand,
Waar vrede en liefde met elkaar in harmonie zijn verweven,
En het individu meer mededogend en liefhebbend maken.*

Creatie is constante beweging en wordt gekarakteriseerd door eeuwige nieuwheid en absolute frisheid. Zij herhaalt zichzelf nooit, zij is nooit statisch en trapt nooit in de val van tijd en ruimte.

De individuele geest, hoe beschaafd ook, heeft geen toegang tot het fenomeen creatie en kan haar niet bevatten, want de geest is altijd verouderd. Elke beweging van de particuliere geest scheidt en beperkt. Dus zullen we met zo'n geest nooit, onder geen enkele omstandigheid, in staat zijn het mysterie van de beweging van creatie te ontdekken.

Daarom moet deze gewone geest stil zijn! Maar hoe kunnen we ervoor zorgen dat hij stil wordt? Slechts op één manier: als we hem eenvoudig en direct tegemoet treden, met de vlam van aandacht, zonder enig motief of ideaal.

Wanneer de ontmoeting op de juiste wijze plaatsvindt, wordt de geest rustig, helemaal stil, en op dat moment wordt ons hele wezen losgemaakt van het bekende. Dan kan het aldus leeggemaakte voertuig van bewustzijn voortaan de nieuwheid, voortgebracht door de beweging van het leven, omvatten en begrijpen.

Bijgevolg een nieuwe geest, zonder grenzen en zonder kennis; in zijn stilte is hij creatief, en dankzij hem is de beoefenaar altijd nieuw en actief. Een dergelijke geest, in een toestand van puur bewustzijn, creëert door er eenvoudig te zijn radicale veranderingen in de structuur van de gewone mens.

Historie geeft ons bewijs van grote beeldhouwers die, om hun meesterwerken te voltooien, een meditatieve staat betraden om de stilte te ondervinden waarin zij de uniciteit van het nieuwe veroverden, iets wat geen techniek kon bereiken.

Hetzelfde gebeurt bij grote ontdekkingen. De uitvinders doen met behulp van de kennende geest en verbeeldend denken voor enige tijd onderzoek, tot ze doodlopen waar het denkproces stopt. Op dat cruciale punt van passiviteit van de geest – of psychologische leegte - verschijnt het nieuwe vanzelf, uit zichzelf, en het stille gemoed haalt het gewoon binnen en brengt het naar het terrein van kennis.

Vaak accepteren hun mede uitvinders, zelfs beroemde geleerden, maar door hun eigen geest begrensd, dit niet. De geschiedenis laat dit met talloze voorbeelden zien. Regelmatig werden uitvinders door hun tijdgenoten als tegenstanders of gekken beschouwd, en stierven in armoede. Later, na hun dood, hebben anderen van hun ontdekkingen gebruik gemaakt en alle voordelen geroofd.

Eigenlijk gaan alle onderwerpen in dit boek over deze passiviteit, waarbij we de gewone geest uitnodigen zijn machteloosheid in te zien, en bescheiden, stil te worden, oftewel niet-actief, want alleen in deze staat wordt hij waarlijk creatief.

De stilte van het gemoed, die op deze wijze wordt verkregen, laat de versplinterde energieën van de oude mens, die de zelfzuchtigheid met zijn vele obsessieve en ontaarde kanten veroorzaken en bestendigen, oplossen.

Tegelijkertijd vormen in plaats ervan vrede en liefde, met elkaar in harmonie verweven, een ander gehalte met een andere mentaliteit, en definiëren de intelligente mens.

Laten we er daarom aan denken dat, slechts door los te komen van de tijdruimtelijke structuur, wij volledige wezens worden, met het vermogen om op beide terreinen creatief te zijn: het spirituele en technische.

17. Alle verwachtingen zijn een valkuil

*Een mentale projectie die een particulier succes najaagt
En een zeker resultaat waarop via het denken wordt vooruitgelopen;
Psychologisch gezien heeft elke verwachting zijn bron in het “zelf”,
Onophoudelijk egocentrisch, in elke afzonderlijke daad.*

*Verwachtingen zijn daarom een valkuil, zij versterken het bekende,
Het “ego” is steeds aanwezig en vergroot zijn belang
In wat het zegt of denkt, met iedere activiteit
Wordt het aldoor gevoed; het “ego” versterkt zijn burcht.*

*Wanneer we onze reis beginnen met een doel in gedachten,
Komen we niet vrij van het “ego”, in tegendeel: we geven het kracht, breiden 't uit.
Dit is wat we bereiken door methodes en geloven,
Almaar meer beladen door onze eigen machteloosheid.*

*Het tegenwoordige klimaat in de wereld demonstreert maar al te goed,
Hoe schadelijk de pogingen en resultaten verkregen door denken zijn.
De hoop op transformatie heeft rampzalige gevolgen,
Valkuilen bij elke stap op de weg – falen is de algemene regel.*

*“Zelfkennis” is een totaal ander pad,
Wij beginnen vanuit feiten, door te luisteren en te kijken,
We hebben geen doel, zijn slechts getuige van
Van de werkelijkheid van het leven, in volmaakte ontspanning.*

*Zo’n simpele, onbaatzuchtige ontmoeting
Is uit zichzelf een daad, en ware vervulling.
Het “zelf” valt uiteen, alle valkuilen worden vernietigd,
Hun bedrieglijke energieën stelselmatig uitgewist.*

*De momenten die op consistente wijze zo worden ondergaan
Zullen tenslotte de grote gebeurtenis veroorzaken:
De verbrijzeling van het “ego”, en de staat van verlichting.
Daardoor bereikt de mens een sublieme eenwording.*

Elke verwachting is een mentale projectie en achtervolgt een particulier resultaat, met de bedoeling om ergens in de toekomst te worden vervuld. Deze vorm van anticipatie wordt gevoed en geïnitieerd door de structuur van het “persoonlijke zelf”, wiens activiteit altijd zelfzuchtig van aard is.

Vanaf het allereerste begin begrenst een verwachting zich tot een valkuil, en versterkt het gewicht van het “ego”.

Psychologisch gezien, zijn we elke keer wanneer we een activiteit ontplooiën om een ideaal te volgen of ‘n doel te bereiken, enkel “ego” of “persoonlijk zelf” in actie. Elk initiatief zal zowel zijn afmetingen als zijn belangrijkheid helpen toenemen. Dit is wat de mens gewoonlijk doet als hij gebruik maakt van methode, geloof, concept, met een zogenaamd spiritueel doel in het achterhoofd.

Spirituele ontwikkeling maar ook de van geloof stammende hoop op de redding van de ziel, als gevolg van inspanning en wilskracht, zullen altijd ware valstrikken blijken te zijn met misleidende effecten. Als we deze activiteit vergelijken met z’n resultaten, wordt de zekerheid van onze beweringen evident en onbetwifelbaar.

Kan onze geest uit zichzelf radicale transformaties bewerkstelligen? Voor het beantwoorden van deze vraag kunnen we noch in onszelf noch om ons heen kijken. Het correcte antwoord hangt niettemin van onze perfecte objectiviteit af. Zijn we waarlijk objectief? Zijn we eerlijk genoeg om naar binnen te kijken en de maskers te ontdekken waartoe we vaak de toevlucht nemen teneinde onze innerlijke lelijkheid te verbergen?

“Zelfkennis” staat geen compromissen en geen excuses toe. In de practisering zullen we altijd beginnen bij de feiten, bij wat “hier en nu” gebeurt.

Het eenvoudige bewustzijn van de bewegingen van de geest, gestructureerd in de tijdruimte, toont ons duidelijk, accuraat en zonder weifeling wie wij werkelijk zijn.

Zo'n eenvoudige en onverschillige ontmoeting is op zich een transformerende handeling. Het "zelf", blootgesteld aan alomvattende aandacht, lost op; alle valkuilen worden opgeruimd en de bedrieglijke energieën, die ons gevangen hebben genomen, zullen geleidelijk worden vernietigd.

Het ondervinden van de egoïstische organisatie kan op elk moment realiteit zijn. We jagen geen enkel doel na en verwachten geen resultaat.

Dergelijke simpele ontmoetingen zullen op 'n dag de ineenstorting van het "ego" teweeg brengen en de realisatie van de verschijnselen bevrijding en/of verlichting. Een nieuwe houding tegenover het leven verschijnt uit eigen beweging, zonder interventie van de kennende geest.

In de toekomst zullen we niet gebruikt worden door de kennende geest met z'n automatische reacties; in plaats daarvan zullen we, met volslagen bewustzijn, het geheugen alleen toepassen om te communiceren en uitleg te geven aan hen die erom vragen.

18. Smelten

*Het universum en ik zijn "een"
Altijd in het "nu".
Het geleefde moment verdwijnt,
De vrije geest is leeg.*

*Geen verleden, geen toekomst;
Zij houden willekeurig op met actief te zijn.
De levendigheid van leven, op dit moment,
Roept in mij geen reacties op.*

*Ik zie, luister en leef authentiek
Ik word heel door liefde.
In deze staat
Is het hele wezen puur.*

*Grenzeloos geluk
Zonder beelden;
Het wordt beleefd
In opperste stilte.*

Hier, met behulp van enkele verzen en in weinig woorden, laat ik de eenvoud van de ontmoeting met zichzelf, alsook de spontane versmelting met het universele zien.

Alles gebeurt in de spanne tijds van één moment. De geest, volmaakt rustig en vrij bij het begin van het moment, is even zo stil en vrij als het moment eindigt.

Hierdoor vindt verleden noch toekomst enige reflectie in de eigen geest. In deze situatie kijk, luister en beleef ik op directe wijze het fenomeen van pure aanwezigheid en puur bewustzijn, gedefinieerd als grenzenloze liefde.

Het geluk waarnaar elk menselijk wezen, bewust of onbewust, verlangt kan slechts echt gevonden worden in een toestand van stilte. Deze ongecompliceerde, heldere en alles doordringende gelukzaligheid is volledig verstoken van stoffelijke of denkbeeldige motieven.

Klare aandacht is het enige instrument dat we constant gebruiken om onze geest leeg te maken, of om in nederigheid terug te brengen tot stilte.

*

Het oefenen van aandacht

Teneinde het juiste begrip en beoefening van “zelfkennis” te vergemakkelijken, zullen we hier uiteenlopende informatie verschaffen die de succesvolle verkenning van dit hele proces verzekert.

De hele ervaring wordt door elke beoefenaar individueel bereikt. Je hebt niets of niemand anders nodig! Je bent begiftigd met alle creatieve wil, vrijheid, kracht en vermogen die voor deze wonderlijke bekwaamheid nodig zijn.

Schrijver dezes kan je geenszins hulp geven. Hij geeft je alleen de informatie die je hoeft, alsook de beschrijving van hoe je dit in praktijk brengt. Vergeet de schrijver in alle opzichten, negeer hem totaal.

Als je deze gedichten leest, wendt dan onmiddellijk aan wat zij aan jou meedelen. Alleen op die manier ontdek je voor jezelf en ervaar je echt hun realiteit.

Begrip ontstaat en wordt met volledige klaarheid alleen dan geopenbaard als je je hebt losgemaakt van alles wat je weet, gelijktijdig met het verdwijnen van de oude mens, die door tijd en ruimte is geconditioneerd.

Het vastgelegde persoonlijke verleden dat door het geheugen wordt bewaard, verdwijnt als vanzelf. Wakker worden vindt plaats als iemand bewust wordt - telkens als nieuw op het moment zelf, bij elke seconde die voorbijgaat.

Om gewend te raken aan de staat van ogenblik tot ogenblik, vraag aan jezelf zo veel mogelijk: ben ik wel of niet onophoudelijk, in het hier en nu, op het huidige moment wakker? Dit middel om te ontwaken – op natuurlijke wijze gevolgd door de heelheid van het wezen – kan onder alle omstandigheden worden toegepast, dag en nacht, of je nu stil zit of in beweging bent.

We noemen ook het gegeven dat de cellen van ons lichaam in stand worden gehouden door het voedsel dat we hebben opgenomen en omgezet door stofwisseling, en dan naar de bloedstroom wordt gevoerd. Echter, het leven van de cellen wordt ook gevoed door de energie afkomstig van het denken.

Het gedachteleven kan op eigen wens gericht worden op de superieure staat van het superbewustzijn, waarin we leven in een staat van vreugde, gelukzaligheid en liefde; of worden verlaagd tot het niveau van sociale wetmatigheid, en in deze staat ondergaan we verdriet, bedroefdheid en angst alsmede andere negatieve effecten.

Door deze suggesties te overwegen en in praktijk te brengen, zullen we vanaf het allereerste begin gunstige gevolgen voor ons wezen bemerken. Om enkele te noemen:

Wij zullen alles wat het leven op ons pad brengt aanvaarden: de aangename en onaangename dingen en gebeurtenissen, of zelfs die als rampzalig worden gezien.

Wij zullen niemand veroordelen of verdoemen, wat ze ook hebben gedaan. We zullen ten opzichte van iedereen een wijs begrip tonen, zonder discriminatie, want liefde zal onze daden leiden en openbaren dat onze identiteit gelijk is aan die van onze medeschepselen, en dat als we iemand veroordelen wij onszelf veroordelen.

Het opklimmende pad naar volmaaktheid wordt begeleid door gedachten die steeds verfijnder worden en ons uiteindelijk zullen voeren tot het verschijnsel van verlichting. Deze gelukkige toestand die zich als een complete verrassing voordoet, verenigt ons met het scheppend goddelijke – wij zijn er in en het is in ons.

Alle menselijke wezens zijn bestemd om de hoogste godsvrucht te bereiken, vanaf het eerste begin van hun schepping. Versnellen of uitstellen van dit proces hangt alleen van elke entiteit af, naar gelang wat iemand denkt, bevestigt of in praktijk brengt.

De vurige wens, vaste overtuiging en durende volharding stellen de basis voor dit heilig bereiken. De voor ons beschikbare middelen met gemakkelijk merkbaar heilzame en transformerende effecten zijn: een ongecompliceerde zijnsgesteldheid; de toestand van puur bewustzijn, onbegrensd denken; onvoorwaardelijke liefde.

Elke van deze op correcte wijze, van moment op moment gepraktiseerde en ervaren toestanden, voorziet de beoefenaar van de ongeschondenheid van zijn wezen, de ondermijning van het “ego”, de verheffing van de beperkte wereld tot de oneindige eeuwigheid en de eenheid met het goddelijke.

“Zelfkennis” beveelt of moedigt niet kluizenaarschap, eenzaamheid of isolering aan, het verlaten van de familie of het opgeven van het uitoefenen van een beroep in de samenleving om de kost te verdienen.

Zulke houding wordt gezien als een strikt egoïstische vorm van gedrag die pronkt met de essentie van moraliteit. De beoefenaar van zelfkennis, levend in de maatschappij, zal een hoogstaand voorbeeld van moreel optreden zijn. Hij zal op natuurlijke manier zijn lotgenoten in zijn omgeving door middel van zijn eerlijkheid, rechtschapenheid en bescheidenheid beïnvloeden.

*

Vanuit intellectueel standpunt gezien zijn we ons bewust van het belang van stilte. Niettemin is de praktisering moeilijk. Wat is de oorzaak daarvan?

Het “ego” is daar alleen de schuld van, want het functioneert als een geconditioneerde, automatische geest. De egocentrische structuur heeft de behoefte zichzelf aldoor te bevestigen, en doet dit door eindeloze herhalingen, al naar de geheugenbeelden.

Het mechanische van de geest is een ziekte van de menselijke ziel die ons wezen in de greep heeft, met de schadelijke gevolgen die we eerder noemden.

Maar als geest door het licht van aandacht wordt omwikkeld, houdt 't uit zichzelf plotseling op, want met 'n vluchtige oogopslag realiseert het zijn eigen tekort. Daarom verschaft een ogenblik stilte de geest werkelijk begrip.

*

Het hele geheim ligt in dit stille observeren, dat zonder enige tussenkomst van het verleden alles toestaat zich in volmaakte stilte te ontvouwen. In de stille geest wordt de heelheid van het wezen gerealiseerd, waardoor we een geweldige hoeveelheid energie tot in onze vingertoppen verkrijgen. Deze psychologische sereniteit geeft de beoefenaar de mogelijkheid tot integratie in het heden en tot een leven in een staat van tijdloosheid.

*

Elk menselijk wezen bezit de capaciteit om de absolute waarheid te kennen, wanneer we als een mens uit één stuk functioneren, in volmaakte eenheid met het bestaan. En het moment is de test die bevestigt of we wel of niet het leven in zijn eeuwige ontvouwing ondergaan.

In deze gezegende vereniging is er geen verleden of toekomst, alleen dit moment waarop we volmaakt met het leven verbonden zijn. Dit is dan ook de absolute waarheid, die ontmoet wordt in volledige afwezigheid van de oude mens – de tijdruimtelijke creatie, gebaseerd op geheugen overblijfselen.

Laten we terugkeren tot de betekenis van direct weten, van emotionele ervaring, en de oude, gebrekkige conditie waarin we leven, onze hele huidige toestand, te boven komen. In elke situatie waarin we onszelf terugvinden, vragen we ons af: ben ik een heelheid van lichaam, ziel en geest - hier en nu, in permanente aanwezigheid?

Deze simpele vraag brengt ons tot de diepte van ons wezen, en ogenblikkelijk ervaren we de eenvoudige staat van zijn of puur bewustzijn. Alleen dat en niets anders! Wij bereiden ons op niets voor en we hebben geen verwachtingen. Zodra het moment zich heeft voltrokken, leven we in het volgende moment, onder dezelfde condities. Bijgevolg wordt waarheid op achtereenvolgende momenten, zich constant ontvouwend, ervaren.

De ongecompliceerdheid van het beleven van het ware is duidelijk moeilijk voor hen die vastzitten in allerlei denkpatronen, maar niet uitgesloten. Voor de ervaring is inspanning noodzakelijk, volharding en 'n extra dosis actieve wil.

Zeg nooit: “ik kan dit niet”, want zo programmeer je jouw eigen machteloosheid.

19. Bedroefdheid

*Bedroefdheid is een overstelpende toestand van de ziel,
En wordt ook verdriet of neerslachtigheid genoemd.
Zij komt op als uitwerking van een prikkel vanuit de uiterlijke wereld
Of rijst vanuit het geheugen op in onze innerlijke wereld.*

*Haar verschijning en effecten tonen wie wij zijn en wat wij zijn
Op juist dat ogenblik, zodat we onszelf leren kennen,
Als bezeten door het “ego”, beperkt door ruimte en tijd.
Deze toestand moeten we begrijpen en mee leren omgaan.*

*De oorzaken zijn uiteenlopend in hun diversiteit,
Zij hoeven niet veroordeeld of aangepakt te worden
Door dezelfde geest die ze heeft veroorzaakt.
Dat is een zinloze onderneming.*

*Door “zelfkennis” verdwijnt droefenis meteen,
Wanneer we haar du moment dat zij opkomt ondervinden.
Aandacht wordt toegepast om haar aan het licht te brengen.
Dit contact laat haar verdwijnen door haar aard bloot te leggen.*

*Bedroefdheid is niet echt, maar een bedrieglijke hallucinatie,
Die voortkomend uit onwetendheid ons pardoes in bezit neemt.
In de “leegte” die volgt, wordt de bedroefde persoon
Van binnen een goddelijk schepsel.*

*In deze staat overstroomt zonder inspanning vreugde de diepte van ons wezen,
Vrede rijst spontaan op, als een zegen
Die ons verenigt met het leven, met zijn eeuwig scheppende macht.*

*Alleen door zo'n ontmoeting worden we werkelijk één.
Wij ontdekken de bedoeling van het leven. Wat onecht is wordt belicht:
De ego fictie, geboren uit afdwaling,
De dualistische geestestoestand, gebaseerd op bedrog.*

*De vreugde die we tegenkomen is met ons, overal en altijd,
Zij bevestigt onze godsvrucht en creatieve wil.
Geschonken als erfenis door de godheid in zijn eeuwige liefde,
In gelijk opzicht aan zijn zonen en dochters.*

*Laat ons door ervaring het heilige, eenvoudige pad verwerven,
En alleen heilige aanwezigheid representeren in zijn eeuwige beweging.
Net als het goddelijke – de eeuwigheid in voortdurende verandering,
Waarbij de momenten telkens als nieuw en fris worden beleefd.*

*Onze ijver alsook onze volharding in permanente aanwezigheid
Verplaatst ons onmiddellijk in een staat van onafhankelijkheid.
Aldus worden alle methoden, geloofssystemen opgelost
Die op patronen en fictieve conditionering berusten.*

Bedroefdheid is een toestand van de ziel, bepaald door verdriet en verpletterende bezorgdheid, die negatieve effecten op zowel psychologisch als op fysiek vlak bezorgt. Zij komt op als gevolg van een prikkel vanuit de uiterlijke wereld, of door herinneringen oprijzend in het innerlijk van ons wezen.

Zo'n verschijning toont ons feitelijk wie wij op dat moment zijn, teneinde deze staat te herkennen en te weten wat er vervolgens moet worden gedaan. Deze speciale houding is een indicatie dat we bezeten worden door het ego. We behoren dit te begrijpen en op de beste mogelijke manier op te lossen.

De factoren die dit gevoel veroorzaken zijn veelvuldig en erg complex; zij kunnen niet op het niveau van onze gewone geest worden opgelost, want de enige oorzaak ervan is onze intellectuele last. De oplossing kan niet door de geest worden verschaft want de geest kan uit zichzelf geen radicale transformatie teweegbrengen, maar alleen oppervlakkige veranderingen. Wanneer dit middel toch wordt gebruikt, zal de bedroefde persoon uiteindelijk nog droeviger worden.

Daarom dienen wij ons toevlucht te nemen tot "zelfkennis", door een heldere, alomvattende en niet betrokken aandacht te gebruiken. Een dergelijk en rechtstreeks contact met verdriet doet het ogenblikkelijk verdwijnen, alsof 't niet meer was dan een kortdurende koortsachtigheid, die door onze eigen onwetendheid was veroorzaakt. Als de droefenis oplost, herkrijgt de bedroefde persoon innerlijke beheersing over zichzelf, en gelijkt een verenigde drieuldigheid waarbij vreugde ons hele wezen omhult. Vrede en harmonie volgen als een ware zegen, waarbij we één worden met het leven, op momenten in ons bestaan die zich eeuwig aandienen.

Alleen deze modaliteit van ontmoeting kan het onwerkelijke blootleggen en verdrijven, namelijk de ego-fictie als product van de verkeerde opvatting in ons optreden bij het ondervinden van het leven. Van dat punt af aan, onder invloed van vreugde, bevestigen wij onze godsvrucht en creatieve kracht.

Laten we daarom, door gevoelens en ervaring, de eenvoudige staat van zijn volhouden, de heilige aanwezigheid, eeuwig bewegend met het leven zoals we het ondervinden, met alles wat het in zijn stroom brengt: de plezierige en de onplezierige dingen. Dit is ook de levenshouding van het goddelijke: heilige aanwezigheid in permanente beweeglijkheid.

Onze ijver en doorzettingsvermogen in het aanwezig zijn als een geheel wezen, voorzien ons van een staat van onafhankelijkheid. Op deze wijze worden alle verschillende geloven, methodes, theorieën gebaseerd op beperkte denkpatronen uitgewist, want zij kunnen het leven in z'n complexe ontvouwing niet omvatten.

20. Een vreemd verschijnsel – het heilige geluid

*Vele jaren geleden, toen het valse “ego” uiteenviel,
Drong een geluid, levend uit zichzelf, tot mijn wezen door.
Onophoudelijk, bij dag en bij nacht, was het er.
Geen uiterlijk lawaai kon het beletten of verstoren.*

*Of ik nu spreek of stil ben, het is even duidelijk
Dat dit geluid mij zonder inspanning tot de tegenwoordige,
Eenvoudige staat van zijn brengt – een onschatbare eenheid,
Die mij constant verenigt met het leven in zijn ontvouwing.*

*Het lijkt niet op een geluid dat van buiten komt.
Door zijn subtiele aard legt het in mijn innerlijke ruimte
Krachtig zijn heilig bestaan op,
En herinnert mij eraan altijd, bij elke gelegenheid, waakzaam te zijn.*

*Wanneer ik niet een heel mens op 'n bepaald moment ben,
Geest, ziel en ego in eeuwige, concrete levendigheid,
Dan is de heilige herinnering eraan een groot voordeel
En leidt het geluid me tot een wonderlijke integratie.*

*In de constante flow van het leven – frisheid, nieuwheid,
Van het ene moment op het ander, in eeuwige werkelijkheid,
Beschouwde ik lange tijd dit geluid als een gewoon fenomeen,
Mijn gehoor beïnvloed door iets ongepasts.*

*Tenslotte, na vaak ermee verbonden te zijn geweest,
Gaf ik het zijn juiste betekenis en echte werking.
Door gewoonweg te luisteren en te observeren
Werd ik in het heden, bij elke omstandigheid, geïntegreerd.*

*Wanneer ik praat, denk of volkomen stil ben,
Is het geluid verenigd met mijn wezen, als een goede vriend,
En herinnert mij er aldoor aan wie ik feitelijk ben,
Op dit niveau van illusies, geprogrammeerd door mijzelf.*

*Mijn ziel waarschuwt me steeds om in volledige vrijheid te leven,
Één met het goddelijke, één met de werkelijkheid,
Een goddelijk, universeel mens, grenzeloos in gedachten,
Losgemaakt van het wereldse, van het in patronen vastgelegde leven.*

*Blinde geloofsvormen, methoden en theorieën, arrogante filosofieën,
Zij zijn allemaal kortstondige, vergankelijke, disharmonische vormen,
Zij scheppen een spiegel van het leven, zoals zij zichzelf weerspiegelen
In het hedendaags menselijk gedrag, dat ons laat zien*

*Dat spiritueel gezien wij in een primitief tijdperk leven,
Het barbaarse egocentrisme is een niet weg te liegen realiteit.
Kunnen we dit alles inzien, en begrijpen wat het ons probeert te leren?
Alleen door eerlijk tegenover onszelf te zijn openbaart het heilige alles!*

Het fenomeen deed zich meer dan drie decades geleden voor, toen ik ten volle de vernietiging van het onnatuurlijke “ego” ervoer. Op dat gelukkige ogenblik – het was een complete verrassing – voelde ik een extreem subtiel geluid dat mijn hele wezen doordrong.

Sindsdien is het er altijd, overdag en ’s nachts, als iets onafhankelijk geweest. Geen lawaai van de buitenwereld kan zijn aanwezigheid tenietdoen. Of ik praat of zwijg, het is altijd duidelijk aanwezig. Het brengt mij steeds terug tot het heden, tot een zijnstoestand waarin ik verenigd ben met de beweging van het leven.

Dit geluid stemt niet overeen met alles wat we uiterlijk horen. Zijn finesse, zijn subtiliteit schept, om zo te zeggen, een toestand van heiligend bewustzijn. Wanneer ik als een innerlijke, totale triniteit functioneer, is het geluid op dat moment een permanente reminder, die op spontane wijze wordt gevolgd door vervulling van mijn eigen heelheid.

Voor enige tijd beschouwde ik het geluid als een gewoon verschijnsel van het gehoorsysteem, dat door iets van buitenaf werd beïnvloed, te vergelijken met een luchtstroom (van een open deur of raam).

Tenslotte werd ik, door er constant mee verbonden te zijn, mij bewust van zijn belangrijkheid, als gevolg van het met gemak ervaren van de observatie en beluistering van elk antwoord of reactie uit het geheugen. Dit geluid is als ‘n vriend voor me, en maakt mijn wezen steeds weer tot één, waarbij het mij eraan herinnert wie ik ben op dit niveau van illusies, dat ik zelf door mijn programmering in het leven heb geroepen. Met het geluid constant op de achtergrond, ervaar ik volop psychologische vrijheid, in verbondenheid met het goddelijke, met de werkelijkheid, als een universeel mens met een onbegrensde geest, geheel en al vrij van al het wereldse, dat wil zeggen, de toestand waarin je in allerlei conventionele patronen gevangen zit, zoals geloven, methoden, arrogante filosofische theorieën, enz.

Ik zie al die zaken als vergankelijke, dissonante verdichtels – zo in ’t oog springend in de wereld waarin we leven. Deze geven een overduidelijk bewijs van het feit dat we ons, spiritueel gezien, nog steeds in een barbaarse toestand van primitief en egoïstisch gedrag bevinden.

Kan jij dat wat ik in deze hoofdstukken tracht uit te leggen net zo zien als ik, namelijk door aanvoelen en rechtstreeks ervaren? Eerlijk tegenover onszelf zijn is de rechte weg, die waarlijk voor ons opengaat en ons leert alleen vooruit te kijken, zoals het heilige in ons openbaart.

21. Een brandende vlam

Wat doe je nu? Waar ben je op dit huidige moment?

Ben je iets aan het doen? Stop, wees stil!

Ben je in beslag genomen door een idee? Speel je zijn spelletje?

Of ben je, in uiterste apathie, afwezig voor de huidige realiteit?

Dit zijn ’n paar vragen die we aldoor elke dag stellen.

*Om het leven in zijn voortdurende beweging te ondervinden,
Altijd nieuw, nooit zichzelf herhalend,
Beginnen we bij het “nu”, het eeuwige, onafhankelijk
En vrij van “gisteren” of “morgen” – een constant levensbedrijf.*

*De mens, los van het verleden, helder en waakzaam,
Beweegt zich net als het leven: altijd in het nu,
Als een onophoudelijk brandende vlam,
Zichzelf door permanente waarneming aldoor vernieuwend.*

*De vlam die de oude resten verteert
Is alomvattende aandacht; alles ontmoet de mens
Op zijn reis, wordt in het heden waargenomen.
Aandacht regeneert onze energie, wij worden één geheel.*

*Er is geen andere weg tot vernieuwing en progressie,
Het moment openbaart het mysterie en geeft betekenis aan ons leven.
Als je niet altijd aanwezig bent, mis je de bedoeling van het leven,
En is je pad altijd geblokkeerd door imaginaire formules.*

*Als de vlam van aandacht constant in ons brandt,
Verdrijft en ontbindt hij alles wat lelijk en onnatuurlijk is,
De foutieve bagage van de bedrieglijke geest,
Alles geobsedeerd schattend naar zijn eigen verschijning.*

*We dwalen nooit door het struikgewas van het leven
Wanneer de vlam aangestoken en de geest helemaal verlicht is;
Indien wat ik zeg in jou weerklank vindt,
Stel jezelf dan deze vragen, zodat je jezelf beter kan begrijpen.*

*Als je een geheel mens bent, op dit huidige ogenblik
- want alleen heelheid geeft je de ervaring van het essentiële –
Zijn het heilige en jij één, in volmaakte harmonie.
Dit is wat het leven als bron van vreugde van jou vraagt.*

*Wanneer de gedachten naar alle kanten wegvliegen ben je incompleet,
Wordt energie verstrooid, je gedrag bepaald door oude patronen,
En ben je niet in staat te bevatten wat levend, echt is,
Voortgebracht door de stroom van het leven, aangevuld tot het geheel.*

*We nemen eenvoudigweg de dwalende, ongestadige gedachten waar,
Door ze bloot te leggen lossen ze op, het individu wordt autonoom.
Deze ontmoeting transformeert, verschroeit de listige energieën,
Die deze gedachten al eeuwenlang vergezellen.*

*De vlam laat geen sporen na, geen pijnlijke indrukken,
Wat oud is en versleten, zowel de mooie en lelijke gedachten
Worden plotseling en stellig ontbonden,
De momenten volgen elkaar op, gaan in eenheid op in de onmetelijkheid.*

*Door volledige aandacht blijf je een vlam,
Die jouw pad verlicht en eeuwige vreugde brengt,
Zelfs onder moeilijke omstandigheden,
Want de zuivere, heldere geest breidt zich tot in oneindigheid uit.
Het hele wezen wordt overstelpt door harmonie en gelukzaligheid!*

Laten we onszelf, zo veel mogelijk, de volgende vragen stellen: zijn wij wel of niet in direct contact met de werkelijkheid van het leven? Functioneren we als volmaakt bewust wezens, “hier en nu”? Rennen onze gedachten naar het verleden of worden ze naar de toekomst geprojecteerd?

Als we eenmaal onze gedachten blootleggen, zoals ze doelloos op de vleugelen des tijds rondwalen, keren ze gehoorzaam terug tot het heden en verschaffen ons momenten van kalmte en helderheid.

Het individu dat voor het werkelijke wakker is geworden, begrijpt, handelt en beweegt zich volgens de noodzakelijkheden van het leven op huidige momenten, zoals die zich eeuwig aandienen. Met een zuivere, heldere geest is hij gelijk een permanent brandende en zich aldoor vernieuwende vlam.

Alomvattende aandacht is de vlam die de voorgeslachtelijke residuen, die een mens bepalen tot een egoïstisch en angstig wezen, verteert. Met deze aandacht wordt de eenheid van ons wezen inherent gerealiseerd, en een ongelimiteerde energie komt opeens beschikbaar voor ons.

Transformerende actie kan alleen plaatsvinden in het levende en actieve heden, nooit in de toekomst. Als we niet altijd op het moment bewust aanwezig zijn, missen we de ware bedoeling van het leven. Het rudimentaire verleden en de denkbeeldige toekomst die de realiteit door de doelloos zwalkende geest belemmeren, zullen altijd de waarheid verhullen.

Wanneer heldere aandacht ons constant vergezelt, verlichten wij het pad van ons leven, en worden door dit licht alle rudimenten die ons moreel en spiritueel degenereren opgelost.

Daarom bestaat ons hele werk uit het observeren en beluisteren van elke rondspokende gedachte, van elke mentale beweging, elke hunkering, en elke angst die ons in het struikgewas van de tijd trekken. Deze perfecte ontmoeting doet hen allen verdwijnen, en in de “psychologische leegte” die spontaan volgt, bezitten we puur bewustzijn, geïntegreerd in eindeloosheid.

In deze staat vinden we liefde zonder oorzaak en grenzeloos geluk, die door hun aard al het gebeuren voor ons opsiert, het goede of slechte, mooie of lelijke, plezierige of onplezierige of zelfs extreem pijnlijke.

22. Angst

*Onze weg op deze aarde heeft z'n ups en downs,
Soms is de weg geblokkeerd, door allerlei eisen;*

*Een andere keer zijn er op een kruispunt van ons leven geen tekens.
Dan, geliefde medereiziger, komt de vraag:*

*Waarheen te gaan? Welke is de goede richting?
We weten 't niet! Er zijn vele risico's en het pad is donker!
Wij hebben geen intuïtie en het ontbreekt ons aan moed!
Maar we kunnen niet stoppen – het leven zelf drijft ons verder!*

*Ooit vertelde iemand dat in ons verborgen
Alle opgeslagen kennis ligt van het leven op aarde,
Als we wisten hoe we die konden bereiken zouden er geen problemen zijn.
Deze wijze oplossing zou elk dilemma doen verdwijnen.*

*Elk mens heeft toegang tot zijn onmetelijke bibliotheek,
Want de sleutel is binnen in ons, in elk menselijk wezen.
Er is één voorwaarde: het uitbannen van alle angst,
Nú, op dit ogenblik, zonder uitstel.*

*Angst is een emotionele toestand, nauw verbonden met het “ego” -
Dat verdichtsel, die bizarre constructie,
Angstig door eigen aard, bij al zijn strevingen
Die zijn structuur en broze wereld creëren.*

*Vrees en “ego” zijn één, zonder dualiteit,
Bijgevolg worden we geconfronteerd met het verzinsel van zijn verbeelding.
Als “ego” zijn we angst, zijn we diens structuur,
Elke keer als we in die toestand verkeren.*

*Wanneer angst en “ego” op werkelijke wijze worden ondergaan,
Zonder enige motivatie, slechts als een eenvoudige ontmoeting,
Verdwijnen ze in een flits, en op hun plaats verschijnt een absolute “leegte”.
Spontaan worden we onmetelijk, zonder geloof of wilsdaden.*

*De inactiviteit van de geest, de persoonlijke geest,
Voert ons tot de ervaring van de universele geest,
Door die geest vindt de wijze het pad van de liefde,
De feiten creëren onze reis door spontane actie.*

*Alleen door vrede en harmonie, de openbaring van ons wezen,
Zullen we door ervaring weten wat de juiste weg is.
Levend op aarde, zal de goede richting ontspringen
Aan de schoonheid van liefde en heilige vereniging.*

Ons bestaan op aarde heeft z'n ups en downs, successen en mislukkingen. Soms, vanwege zware ontberingen, desoriënteren obstakels op onze weg in zo'n mate, dat we niet weten welke kant we uitmoeten. Deze verwarring wordt bepaald door angst en kwelling, door zorg en ongedurigheid, veroorzaakt door 'n dreigend gevaar of iets imaginairs dat ons zou kunnen overkomen.

Daar staan we dan: helemaal overspoeld door dit turbulente en kwellende gevoel. De vraag die spontaan opkomt is: waarheen te gaan? Welke is de juiste richting, wat kan ons verlossen van deze moeilijkheid? We weten 't niet! Er zijn vele risico's en de weg is in donker gehuld. We hebben geen intuïtie en we missen moed, desalniettemin kunnen we hier niet stoppen want het leven in z'n constante beweging neemt ons verder vooruit in zijn voortdurende stroom.

Van alle literatuur die we hebben bestudeerd weten we, dat in ons alle vastgelegde kennis van het leven op aarde verborgen ligt. Als we wisten hoe die te raadplegen, zou ons probleem onmiddellijk zijn opgelost. Elke persoon heeft toegang tot zijn uitgebreide bibliotheek, en de juiste sleutel voor het vergaren van inzicht in deze schat van informatie is binnen ons bereik. Er is echter één voorwaarde: het verbannen van elke angst, meteen, nu, op dit moment!

Angst is een emotionele staat, direct verbonden met het "ego", wiens ware aard angst is. Daarom zijn vrees en "ego" één! Er bestaat daar geen dualiteit. En telkens als we als "ego" functioneren – gedreven door een privé doel – zijn we zelf ook angst. Deze simpele ontdekking verenigt ons meteen met ons hele wezen.

Zo helpt deze ware, aandachtige confrontatie, los van iedere anticipatie, met ons "angst-ego" dit verdichtsel zo snel als een bliksemflits verdwijnen. Op zijn plaats komt absolute leegte, en erdoor worden we spontaan een oneindig wezen, zonder dit te willen of 'n geloof in dit opzicht te hebben. Wij zijn dus pure harmonie, en we leven volkomen in onvoorwaardelijke vrede.

Bijgevolg vinden we door de inactiviteit van de persoonlijke geest de universele geest, waarin liefde en intelligentie verschijnen, die de menselijke psyche transformeren. Slechts in de vrede, harmonie en sereniteit van dit gemoed, zullen we door directe ervaring ons ware levenspad ontdekken, met een handelingsleven doortrokken van schoonheid, liefde en heilige vereniging.

23. Vreugde

*Een gevoel van tevredenheid dat ons hele wezen omvat:
Vreugde is een goddelijk geschenk en heeft de geur van liefde.
Ons wezen wordt overweldigd door haar zegen,
Lichaam en geest zijn één, in een toestand van vereniging.*

*Zo'n vervulling heeft niet de wortels in het wereldse,
Zoals successen, wensen, doelstellingen die het "ego" bepalen;
Onder deze omstandigheden is het resultaat voldoening,
Iets kortstondigs, gebaseerd op bereiken.*

*De grote vreugde heeft haar bron in de oneindigheid,
Wij ondergaan haar op ware wijze als we gewoon "zijn",
Door te transcenderen verenigen wij ons met het goddelijke,
Als een universeel wezen, voorbij ons beperkte "zelf".*

Vreugde wordt niet bereikt door een zoektocht, een zekere opzet of doel,

*Is niet gerelateerd aan een herinnering die ons in verrukking bracht.
Zij verschijnt spontaan als we eenheid zijn,
Alles zijn en alles in ons is – één werkelijkheid.*

*Alleen zulke momenten transformeren de mens en de hele mensheid,
Alleen zo streeft de wereld naar vervulling,
Het hangt allemaal van ons af, van ieder afzonderlijk,
Door de innerlijke vrede die ons van het verleden scheidt.*

*Door een klimaat van harmonie, dat veelvuldig wordt verworven,
En door heldere aandacht worden we onafhankelijk.
Die is als een laserstraal, die alle beroering verstrooit.
De simpele aanwezigheid ervan is feitelijk de realisatie.*

Vreugde is een gevoel van tevredenheid van hoge intensiteit, dat totaal verstoken is van enige conventionele ondersteuning of motivatie. Zij komt niet voor als dualiteit, “ik en vreugde”, want dit “ik” kan niet meer bestaan als er vreugde in de dimensie van oneindigheid is. We kunnen haar ook goddelijke gunst noemen, die op directe, ontzag inboezemende manier met de geur van liefde is verbonden.

Vreugde kan niet worden geprogrammeerd of voorbereid door middel van bepaalde formules. Zij duikt spontaan op wanneer ons wezen onvoorwaardelijk is geïntegreerd, als geest, ziel en lichaam tot een volmaakt harmonieuze eenheid zijn verenigd.

Deze eenvoudige vereniging wordt feitelijk door de “grote heelheid” geabsorbeerd, waarbij de godheid en wij één zijn. Het gevoel van “ik” of persoonlijkheid bestaat niet meer. Daarom kan de totale afwezigheid van mentale activiteit een toestand van transcendentie of volledige versmelting van het “ego” in het absolute worden genoemd.

Vaak verwarren wij vreugde met een gevoel van voldoening. Voldoening is altijd verbonden met een wereldse oorzaak. Een ideaal, een doel of opzet vormen de bron of oorzaak van voldoening. Geassocieerd met de wereld van het vergankelijke, is zij te vergelijken met een overeenkomst, werkzaam volgens de wet van vraag en aanbod.

In ruil voor het doen van een inspanning voor enige tijd of afstand, hopen we aan het eind van de tunnel het succes te vinden dat we ons hebben voorgesteld, plus de voldoening over de voltooiing. Dit soort voltooiing vergroot en versterkt de dominantie van het “persoonlijke zelf”, waardoor we nog meer van onze “ware natuur”, het goddelijke in zijn essentie en manifestatie, worden gescheiden.

Laten we hier vanuit een ander perspectief naar kijken. Zoals we eerder lieten zien, manifesteert vreugde zich op spontane wijze als het intellect al zijn activiteit staakt. We breiden onze verklaringen uit, met als doel de juiste praktijk van “zelfkennis” te begrijpen.

Op het fysieke plan doen we niets toevallig. Elke keer beginnen we vanuit een duidelijk bepaald centrum, zijn we ons bewust van doel of voornemen, alsmede van de middelen die we nodig hebben om de daad die de verwachte vervulling moet brengen te volvoeren. Onze middelen zijn wens en poging, gesteund door de wil als factor van bereiking.

Al deze handelingen, van begin tot eind, worden uitgevoerd binnen de begrensde dimensies van de menselijke psyche. De voltooiing, het resultaat, brengt ons zoals we al zagen een tijdelijke bevrediging, die het volgende moment begint te verdwijnen en wordt uitgewist. Aldus ontvouwt zich op die wijze ons kortstondig bestaan van dag tot dag – met duidelijke gevolgen.

De spiegel van de wereld staat voor onze ogen en nodigt uit om te kijken – dat en niets anders! De eenvoud van deze ontmoeting, zonder enige andere actie, verandert ons in pioniers, stichters van een andere wereld waarin liefde en begrip herscheppende elementen voor de hele gemeenschap zijn.

Uitgaande van de gewone activiteit van de geest, handelend binnen de grenzen van de fysieke wereld, hebben we het cruciale punt bereikt waarop we enkel bewustzijn krijgen van wat op dit bestaansniveau gebeurt. Dat is alles! Op dat ogenblik van totale stilte, gebruik makend van aandachtige, heldere en alomvattende waarneming, zonder doeleinden voor het volgende ogenblik, hebben we de staat van puur bewustzijn bereikt.

Zulke ogenblikken herscheppen de beoefenaar, geven hem spirituele vervulling, en beïnvloeden door hem de hele wereld. Het hangt allemaal van ons af, van elk individu. Wij missen niets teneinde dit grote werk van vergoddelijking van het huidige menselijk handelen te volvoeren, dat nu nog in permanent conflict is met de op elk moment voorkomende beweging van levendigheid als eeuwige frisheid en nieuwheid

24. Optimisme en pessimisme

*Optimisme en pessimisme: twee bedrieglijke toestanden.
Hun bron is het één en hetzelfde “ego”, dat werkzaam is door fragmentatie.
In beide omstandigheden vlucht een mens weg van het echte,
Daarbij hetzij verfraaiend hetzij vervuilend wat levend en tegenwoordig is.*

*De optimist ziet alles wat hij tegenkomt in mooie kleuren,
Hij verfraait alles, wat treurig is wordt vrolijk
Door te bedenken en steeds te fantaseren,
Waarbij alles in iets ideaals verkeert en de werkelijkheid wordt vervormd.*

*Hij leeft met een fictief voorgevoel op kunstmatige wijze,
Taxeert zijn “ego” door middel van lege verwachtingen.
Door zichzelf constant te bemoedigen
Kan hij niet rusten en niet gewoon het “zelf” observeren.*

*Het is allemaal een act, theater, met uiterlijke effecten,
Hij liegt zowel tegen zichzelf als tegen de buitenwereld,
Psychologisch en moraal verval op alle fronten,
Terwijl hij het echte verdraait en zijn leven een escape wordt.*

*

De pessimist bevindt zich in een slechtere toestand, zichzelf meer verlagend,

*Het gewaad van zijn leven is in rouw.
Alles wat hij tot stand brengt of zegt is vol van droefheid,
Wat hij tegenkomt beziet hij met argwaan.*

*Van onbetekenende gebeurtenissen maakt hij tragedies,
Vergroot en vervormt ze in uiterste dwaasheid.
Dit rampspoedige spel eindigt soms in zelfmoord,
De geest is uit balans, maakt steeds verkeerde beoordelingen.*

*Welke vruchten kunnen voortkomen uit een duistere geest,
Die altijd door wanhoop wordt vergezeld?
Kwelling, pijn en verdriet, alsook vertwijfeling:
De pessimist wordt erdoor bepaald en geketend.*

*Een ramp voor de psyche, een schande voor het menselijk wezen,
Een primitieve, machteloze ziel, verstrikt in het "ego".
Voor het lichaam een permanente stress en een voortijdige dood.
Wat voor goeds kan zo'n toestand creëren?*

*

*Optimisme en pessimisme: beiden even misleidend,
Beide structuren geschapen door een roekeloze geest.
Nu je leest wat ik heb opgeschreven: wat kan je over jezelf zeggen?
Heb je voor een van de twee voorkeur, maak je een keuze?*

*Je kunt deze vraag beantwoorden, als je jezelf kent
Zoals je werkelijk bent, door rechtstreeks ervaren,
Door het leven met zijn uitdagingen tegemoet te treden;
Het moment dient als spiegel van het leven, waardoor je wordt geïntegreerd.*

*Alleen als een volledig wezen, een harmonieus geheel,
Ontdekt je de bevrijding en wat nodig is
Voor deze grote realisatie. Aldus vind je
Waar geluk door stille liefde.*

Optimisme zowel als pessimisme zijn misleidende toestanden, die door het onvolmaakte, individuele functioneren als "ego", geconditioneerd door de residuen van de tijd, worden nagejaagd. Bij beide manifestaties vervormt een mens de realiteit door òf die te verfraaien òf lelijk te maken.

Met behulp van zijn verbeelding ziet de optimist alles wat het leven als vanzelf in zijn voortdurende beweging brengt in prachtige kleuren. Onplezierige en droevige gebeurtenissen worden onmiddellijk bedekt door misleidende, denkbeeldige en verwarrende projecties. De optimist leeft aan de oppervlakte van zijn bewustzijn, geholpen door fictieve verwachtingen die hem aldoor met lege, ondeugdelijke hoop troosten.

In deze omstandigheden, tot schade van zijn eigen energie, probeert hij continu een vaag klimaat van harmonie te bestendigen. Het is niet meer dan een toneelspelletje dat innerlijk

plaatsvindt, met eveneens effecten voor de buitenwereld. Zo liegt onze ambitieuze artiest tegen zichzelf én tracht hij indruk te maken op zijn omgeving, in de relatie met zijn medeschepselen. Een dergelijke aanpak is moreel gesproken degenererend, een vlucht uit het beleven van de realiteit van het bestaan.

*

De pessimist is in 'n nog ergere situatie, omdat zijn hele levensgewaad verweven is met tranen, lijden en eindeloos verdriet. Wantrouwend als hij is, ziet hij overal tragedies en dramatiseert hij onbetekenende voorvallen door ze te overdrijven.

Soms leidt de geest, overstelpt door stomme ideeën, de ongelukkige pessimist tot het rampzalige gebaar van zelfmoord. Welke vruchten kan zo'n geest voortbrengen, als die verward is, onwetend en vaak hallucinerend, behalve lijden, kwelling en wanhoop?

Er is niets nadeliger, ondeugdelijker en schandelijker voor een menselijk wezen dan wanneer hij het zelf is die door roekeloze hallucinaties de gestreste voorwaarden schept voor een ontijdig einde van zijn leven! Zoveel verdriet en vergif dringt je fysieke lichaam binnen, als je het leven tegemoet treedt met de slechte gewoonte van de donkere visie van wantrouwen en onzekerheid! Is deze uitleg helder genoeg voor je om de hele stompzinnigheid van de pessimistische benadering te tonen?

*

Zoals ik eerder liet zien, zijn zowel optimisme als pessimisme vormen van misleidend gedrag, die ons wezen moreel en spiritueel degenereren en ook een negatieve invloed op de organische structuur van ons fysieke lichaam hebben.

Als onze geest door een van deze twee opties – het maakt niet uit welke – is geprogrammeerd, is er maar één oplossing, namelijk een directe ontmoeting met onszelf door het praktiseren van “zelfkennis”. Dan is het hele wezen aandachtsvol en lucide, volledig open; observeert het rechtstreeks de patronen van de geest, zoals die automatisch probeert de geprepareerde gedragingen op te leggen wanneer we de nieuwheid van de levendigheid in constante beweging ondervinden.

Deze correcte beleving voert onvermijdelijk tot de verdwijning van de oude geest, en in een staat van vrijheid ontdekken we wat werkelijk voor ons zinvol is. Op die manier vinden we verenigende liefde die ons verbindt met de werkelijkheid en de sublieme waarheid.

25. De kracht van de leegte

*De “ruimte” of “psychologische leegte” is een vreemd fenomeen,
Dat spontaan verschijnt in de pauze tussen twee gedachten.
Wanneer de oude gedachte zijn loop eindigt en verdwijnt
Vormt het eind een poort, waarop natuurlijke stilte volgt.*

*Blijf hierbij, zoveel als je kan,
De geest is volledig stil, wij zijn vol aandacht – een helder bewustzijn,*

*Alle betekenissen en grenzen verdwijnen, wij zijn één met het oneindige;
Praktisch gesproken hebben we 'n nieuwe geest, die altijd fris is.*

*Door in de pauze te zijn word ik oneindig!
Twee werelden scheiden zich, ik verlaat de beperkte wereld
En betreed grenzenloosheid door totale versmelting;
Het hele wezen is kalm – een constante fonkeling.*

*Er is geen tijd, geen ruimte, slechts eeuwigheid;
Ik beweeg mij in direct contact met het leven, in permanente tegenwoordigheid.
Ik ben puur energie, zonder beweegredenen,
De eenvoud van bestaan integreert volledig.*

*Wij ondervinden het leven pas echt door dit “nu”,
Vrij van het oude, zijn we in staat het nieuwe te omarmen.
Al deze schoonheid sterft af als een andere gedachte opkomt,
Vanuit de kennende geest, uit het oude bestand.*

*Laat 'm zijn spelletje spelen, verzet je er niet tegen,
Onderga het zoals 't is, zonder enig doel.
Het zal zeker oplossen, en “leegte” zal weer volgen,
Een volgende gelegenheid om 't praktisch te ontmoeten.*

*We vinden de werkelijke betekenis van het leven in deze “ruimte”,
Die is als een grenslijn tussen twee werelden:
Aan de ene kant de beperkte, waar het “ego” de meester is.
Aan de andere kant de oneindige, waar liefde de meester is.*

*Leegte scheidt dus ook licht van duisternis,
De permanente chaos door strijd, tegenstellingen en conflicten,
Van harmonie, evenwicht en vreugde.
Al het egocentrische vergaat door het ondervinden van de leegte.*

*Vrede en goddelijke orde worden onze natuur.
Zij veranderen onze manier van zijn zonder inspanning of wil,
Alleen door deze psychologische leemte worden we oprecht en humaan.
De puurheid van energie maakt van pygmeeën titanen.*

*Laat deze “psychologische leegte” onze gids zijn
In alles dat je op je spirituele pad tegenkomt.
Als die niet het uitgangspunt is, worden we gemakkelijk misleid.
Slechts door leegte worden we liefde!*

De “ruimte” of “psychologische leegte” is een vreemd verschijnsel, dat spontaan opkomt in de pauze tussen twee gedachten. Eerst eindigt de oude gedachte zijn loop en verdwijnt. Aan het eind ervan bevindt zich een poort, waarachter een natuurlijke stilte oprijst.

Probeer je gedurig met deze “leegte” te vereenzelvigen en verblijf er zo lang mogelijk, door er één mee te worden. In deze omstandigheid is de geest helemaal stil. In de toestand van

aandacht is onze geest puur. Als we geen motivatie of bedoeling hebben, zijn er geen grenzen. De oneindigheid en wij versmelten tot één. In deze staat hebben we een nieuwe, frisse geest zonder banden met het oude.

In deze toestand van “leegte” stellen we vast dat het hele wezen volmaakt kalm is en verbonden met de eindeloosheid, daarbij zich manifesterend als een natuurlijke vlam. Door waarlijk te leven, los van tijd en ruimte, zijn we als de eeuwigheid en bewegen we ons in direct contact met de dynamiek van het leven, in vaste tegenwoordigheid. Als we eenvoudigweg “zijn”, verkrijgen we “heelheid”; beschikken we over pure energie, zonder aanzet.

De ware ontmoeting met het leven kan alleen in dit voortdurende “nu” plaatsvinden. Wanneer de oude mens oplost, verkrijgen we het vermogen het nieuwe, voortgebracht door de beweging van levendigheid, te omhelzen.

De schoonheid van het leven verdwijnt onmiddellijk op het moment dat een of andere gedachte, als ’n reactie van de geest, het heden binnendringt en zijn betekenis in de war gooit. Laat in dat geval de insluiper zijn gang gaan. Stel er geen enkele weerstand tegenover. Wij zijn alleen maar ’n lichtend puntje – gewoon ’n getuige op het scherm van bewustzijn – in stilte, we zien slechts wat er gebeurt, zonder doel of ideaal. Wanneer we de binnendringende gedachte zo beleven, lost zij spontaan op en laat het pad voor het volgende moment open.

De werkelijke betekenis van het leven wordt ons alleen in de context van deze “leegte” als grens tussen twee dimensies geopenbaard. Aan de ene kant van de grenslijn ligt de beperkte wereld, waar het persoonlijke “ego” de meester is, aan de andere kant ligt de oneindige wereld, waar liefde en schoonheid een sfeer van grenzeloos geluk scheppen.

Eveneens scheidt het “vacuüm” licht van duisternis. De chaos die we regelmatig in de beperkte geest tegenkomen, veroorzaakt door onenigheid, tegenstellingen en conflicten, wordt vervangen door een volmaakt harmonieus zijn, dat zich manifesteert als vreugde en onbeperkt geluk. Alleen in deze omstandigheid verdwijnt het egocentrisme, slechts door er bewust van te worden.

Dit “psychologisch niets” maakt ons eerlijk en menslievend. Het verandert ons wezen radicaal, zonder inspanningen, verlangens of verbeelding. Het stelt de afgrond voor, het graf, waarin alle gefragmenteerde energieën van de egoïstische, bezeten en aanmatigende structuur verdwijnen.

Laten we daarom het als startpunt van al onze spirituele onderzoeken toepassen. Als het “vacuüm” ontbreekt, kan iedere poging van psychologische vooruitgang resulteren in misleidende toestanden van verbeelding.

Vergeet we niet dat deze aandachtige en heldere passiviteit van de geest ons de gelegenheid geeft ware liefde te ontmoeten en ons met het goddelijke te vereenzelvigen.

Elke ontmoeting met dit “psychologisch niets” is als een echte hamerslag op de structuur van het “ego”, wiens schepper en gevangene wij zijn. Naar de frequentie van deze slagen zullen we op ’n dag het verschijnsel bevrijding ervaren.

Dit gelukkig gebeuren verschijnt als een complete verrassing. Het kan niet worden gewenst, voorgesteld of verwacht als resultaat of verdienste van psychosomatische activiteit met 'n ingeschapen doel of ideaal.

26. Gelukzaligheid

*Een intense staat van tevredenheid, een totale uitbreiding,
Tijdloos “zijn”, een onschatbaar juweel,
Bereikt door het individu dankzij “zelfkennis”,
Zonder het doen van enige inspanning of volgen van keuzes.*

*Waar geluk is zonder oorzaak,
niet gebaseerd op een geheugensteuntje.
Daarom kan het niet verdwijnen wanneer de stimuli ontbreken,
Of ze nu denkbeeldig zijn of echt.*

*Gelukzaligheid omhelst alles: pijn of lijden,
In zijn heerlijke sfeer lost alle machteloosheid op.
Die heeft ons nooit verlaten en zal altijd met ons zijn,
Want is onze ware natuur, als we zonder “ego” zijn.*

*Geluk verschijnt en verdwijnt, overschaduwd door de wolken van de geest,
Net als het licht van de zon wordt verduisterd door de wolken in de lucht.
We praten over geluk als we ongelukkig zijn,
Dat gebeurt wanneer we als beperkte “ego’s” functioneren.*

*Wij ondergaan gelukzaligheid alleen in het nu,
Als we zijn losgemaakt van “gisteren” en “morgen”, als 'n geheeld, geïntegreerd mens.
Dan zijn de geest en zijn causaliteit weg,
Vergiftigd als ze zijn door de dimensie van tijd en gebrekkige mentaliteit.*

*Hoe kunnen we gelukzaligheid op praktische manier beleven?
Met onze geest is die onmogelijk te vinden.
In tegendeel: die is een obstakel, die houdt ons tegen.
Dus is de geest het probleem dat dient te worden opgeruimd.*

*Met alomvattende, lichtende aandacht
Observeren we de geest in zijn ontvouwing in de tijd.
Gedachten, beelden, verlangens, komende in golven,
Lossen op in het licht, want zij zijn schaduwen, oude gewoontes,*

*Die ons denken door herhalingen en gewoonten hebben gemechaniseerd.
Een spontane vlam beëindigt elke slavernij.
Wat van ons overblijft is een staat van puur bewustzijn!
In deze toestand is er gelukzaligheid.*

*Door een “direct weten” en “zijn”, als tot één geworden mens,
Op elk volgend moment, beleven we onze essentie,*

*Onze goddelijke natuur bewijst zichzelf, zowel als liefde
- haar intrinsieke kwaliteit – als door middel van heelmakende gelukzaligheid.*

27. Kalm en ontspannen

*Ten opzichte van alles dat van binnen en van buiten opkomt,
Als turbulente reacties, als imaginaire vormen:
Wees relaxed, kijk en luister op volmaakte wijze,
Los van verleden, los van toekomst. Ontmoet waarheid met heldere aandacht.*

*Er zijn geen overblijfselen uit het geheugen bij deze ontmoeting meer,
“psychologische leegte” is de poort naar oneindige liefde.
Rust rijst indirect op, niet door willen of door verbeelding,
Maar door simpelweg de onrust van het beperkte “ego” waar te nemen.*

*Het is in der tijden gang gecreëerd, vanuit voorouderlijke residuen,
Constant getraumatiseerd door denkbeeldige impulsen.
Wij observeren het in z'n geheel, zonder enige bedoeling.
Dit rechtstreekse contact brengt volmaakte rust.*

*Psychisch en mentaal wordt gezondheid onderhouden door kalmte,
Deze noodzaak wordt steeds gevolgd.
Altijd vol aandacht, zonder opzet, kijken en luisteren we slechts.
De rust komt uit eigen beweging. En wij worden vereend met de eeuwigheid.*

Kalmte en ontspanning kan niet iets zijn dat we bestellen of opleggen door een vooraf vastgestelde methode, die een doel of ideaal nastreeft. Bij zo'n methode is de rust relatief, opgelegd door een goed getrainde wil. Onder zulke omstandigheden vindt de inspanning plaats binnen de begrensde structuur van het “ego”, en is door zijn aard bepaald.

Om ware kalmte te bereiken is een voorafgaande voorbereiding niet nodig. Wij kunnen die bereiken bij elke levensomstandigheid, waar we ook zijn: op een rustige, afgesloten plek of zelfs temidden van een lawaaiige menigte.

Het enige noodzakelijke instrument is een heldere en alomvattende aandacht, en deze wordt spontaan verkregen door het ondergaan van de reacties van de geest, die als gevolg van de uitdagingen van het leven in zijn gedurige beweging opkomen. Daarom luisteren en kijken we in uiterste eenvoud, met heel onze aandachtigheid, naar zowel onze innerlijke wereld en de reacties van de geest, als naar de indrukken die ons van buitenaf bereiken.

In deze directe ontmoeting verdwijnt alles wat wordt ondervonden door de vlam van bewustzijn in een flits; in de “psychologische leegte” die volgt komt een geweldige energie vrij, die ons met oneindige liefde opneemt. Als eenmaal dit mysterie is ervaren, volgen kalmte en ontspanning vanzelf.

We kunnen hieraan toevoegen dat dit rustige, ontspannen evenwicht of innerlijke harmonie op natuurlijke wijze als een geschenk komt, wanneer we het innerlijke en uiterlijke lawaai en onevenwichtigheid met spontane, alomvattende aandachtig tegemoet treden.

Als we de bewegingen van het “ego” waarnemen, doen de stralen van aandacht hen oplossen alsmede hun schepper versterven. De staat van volmaakte innerlijke stilte die zo wordt ervaren, scheidt en onderhoudt zowel onze fysieke als onze psychologische gezondheid en welbevinden. Morele evolutie wordt bereikt, als de geest in de sfeer van liefde versmelt.

Laten we tot besluit ons steeds bewust zijn van het beweeg van de geest, zonder het najagen van enig doel of het willen vervullen van een ideaal. Wij kijken en luisteren slechts, in alle eenvoud. Dit en niets anders! Kalmte en ontspannenheid komen uit eigen beweging voort, en wanneer zulks gebeurt, worden we op momenten van authentieke ervaring met de eeuwigheid vereend en verschijnt gelukzaligheid als een godsgeschenk.

28. Weten is grenzeloos

*Als het leven voor jou in beweging is, elk ogenblik nieuw,
Dan is weten van dezelfde kwaliteit;
Grenzeloosheid omvat beiden,
Zij zijn hecht met elkaar verbonden, breiden het wezen tot oneindigheid uit.*

*Door elk contact met het bestaan in beweging,
Ontmoeten we de eeuwigheid op het wegstervende moment;
Het pad openlatend voor het volgende moment,
Zo zijn we steeds in een staat van tijdloosheid.*

*Indien het eeuwige al niet in ons zou zijn, zouden we er niets van weten.
Het is er altijd als we in harmonie zijn;
Aandachtigheid is het instrument, het goddelijke het gereedschap
Met zijn lichtstraal verdrijft het alle chaos.*

*Elke confrontatie met het begrensde “ego”
Verheft ons zonder inspanning tot in de grote oneindigheid.
Daardoor voert weten ons eeuwig tot grenzeloosheid.
Dit is z'n doel, als natuurlijke vervulling.*

*Tenslotte versterft het “ego” en komt het heilige vrij,
Het keert terug tot de bron, waar het wordt geïntegreerd;
Aldus verliest “zelfkennis” zijn doel.
Wat is er zonder het “zelf” te kennen? Alles wat was is verdwenen.*

*Door het zo te bekijken, komt het door zichzelf zonder inspanning tot 'n eind.
De weg is lang, het pad is smal,
Onze plicht is het grenzeloze op het moment te ontmoeten,
Om het “ego” met zijn misleidende fantasieën te desintegreren.*

Dit is ons lot, zo lang we op deze aarde leven:

*Het onophoudelijk vernietigen van onze banden met het “ego”,
Dat ons sinds onheuglijke tijden gevangen houdt;
En het aangrijpen van het ritme van het leven, dat elk moment wordt aangevuld.*

“Zelfkennis” is gebaseerd op echte, zekere feiten, toegankelijk voor elk menselijk wezen in zijn natuurlijk vermogen tot begrip.

Hier ’n eerste feit dat met dit onderwerp samenhangt: het leven manifesteert zich als werkelijkheid in voortdurende beweging, en zodanig als nieuwheid van het ene moment op het andere. Daardoor is de levendigheid door zijn bestaan en eigen aard gelijk aan beweging en frisheid, die zich nooit herhalen.

Het kennen van deze levendigheid kan maar één karakteristiek hebben, namelijk het versmelten met de essentie van het oneindige.

Op deze wijze wordt ons wezen, indien de ontmoeting met het leven echt is, op dat moment één met de eeuwigheid. Onmiddellijk daarna komt het hiervan vrij, en geeft het bewustzijn de ruimte voor een nieuw contact met het leven, waarvan de frisheid en beweging verschilt van het vorige moment.

Als de eeuwigheid al niet in ons was, zou deze samenvloeiing met het grenzeloze en eeuwige onmogelijk zijn. Deze uitspraak kan meteen door praktisering worden getoetst.

Het voldoet om elke reactie van de geest met onze algehele aandacht onder ogen te zien, en aldus te zien verdwijnen. Uit de psychologische leegte die zo ontstaat komt harmonie voort. Deze staat van “zijn” vertegenwoordigt de vereniging van onze wezen met het absolute.

Zo leidt weten, als het correct wordt toegepast, ons elke keer tot het grenzeloze, waarmee we spontaan versmelten. Dit is het doel van ons bestaan op aarde.

Al naar onze passie, na een periode van leven in beide dimensies, fysiek en astraal, en door een opeenvolging van levens, worden de energieën van het “ego” geëlimineerd. Bij die gelukkige gebeurtenis keert het heilige in ons terug tot de lichtbron, vanwaar het miljoenen jaren geleden zijn moeilijke reis begon om de wereld van materie te ondergaan.

Vanaf dit ogenblik heeft “zelfkennis” geen doel meer, want het “persoonlijke zelf”, de generator van alle oorzaken die ons keer op keer in de vormwereld terugbracht, bestaat niet meer.

De weg is niettemin erg lang en het pad erg nauw, wanneer we voor ’t eerst beginnen met te praktiseren en ontdekken. Maar de dorst, vlijt en hartstocht van de persoon die deze waarheid tegen het lijf loopt, maakt de weg breder door uitoefening bij dag en nacht, zonder een ogenblik te rusten.

Zo lang wij op deze aarde gebonden zijn aan het lichaam, is er niets waardevollers of nuttigers te bereiken dan de verlossing uit de slavernij van het “ego”. De eenvoud van deze kennis ligt binnen ons bereik en nodigt ons uit die in vertrouwen toe te passen. De tijd van misleiding, waarvan de resultaten te evident zijn om ze proberen te verhullen, heeft al te lang geduurd.

Bij het begin van dit derde millennium vraagt de werkelijkheid om een strikte herziening van alle praktijken die de mensheid in de huidige staat van chaos brachten.

Onze tijd vereist dat we een andere benadering van het leven hanteren, waarin liefde en intelligentie – door onze persoonlijke ontdekking – hun zegenrijke invloed kunnen bewijzen, zodat mensen het goddelijke in zichzelf vinden.

29. Zijn, bewustzijn; het verhevene

*Dit drietal: zijn, bewustzijn en het verhevene,
Verheft ons in oneindigheid; wij vinden het ware leven
Vanaf dat moment; het heilige leidt onze daden,
Verheldert onze geest en maakt ons sacraal.*

*Altijd, overal, in ingewikkelde situaties
Wordt alles dadelijk opgelost door liefde,
Want verenigd met liefde is een mens goddelijk,
Bestaat uit vriendelijkheid, schoonheid en geluk, als één geheel.*

*Het is geen prestatie, zoals een te vervullen ideaal,
Of een doel om te bereiken, in een toestand van dualiteit.
Vrede, totale stilte is de spoorslag;
Als de ootmoedige geest stil is, zijn er geen verwachtingen.*

*In deze omstandigheid zijn we 'n eenheid,
Wij kennen de eeuwige werkelijkheid uit eigen ervaring!
Wij bewegen van moment op moment, in permanente nieuwheid,
Wij anticiperen nergens op, het hele wezen is aanwezig.*

*Is dat moeilijk? Is het gemakkelijk om van heden tot heden te leven?
Wanneer je zegt: "dat kan ik niet", ben je het luie "ego",
Dat niet wil werken en comfort beschouwt
Als zijn momentele vervulling, als het echte leven.*

*Bovendien verzet het zich tegen transformatie, want die lost
Zijn versplinterde energieën, verstrikt in begeren en denken, op.
Het "ego" leeft uit verleden en toekomst, als een robot,
Met z'n kracht en voeding verkregen door de constante herhaling van het oude.*

*Waar je ook bent, stel je zelf steeds de vraag:
Ben ik een heel mens, in verbinding met het leven?
Wij passen aandacht onder alle omstandigheden toe,
Als een lichtstraat met transformerende effecten.*

Laten we proberen de betekenis van elk symbool in dit gedicht te beschrijven en te verklaren. Zijn is dat wat levend en in beweging is. We kunnen 't ook wezenheid of bestaan noemen, uitdrukkingen die we in deze uitleg zullen gebruiken.

Zijn is het fysieke lichaam, vergezeld door het vitale of levenslichaam, zonder welke het eerste niet zou kunnen voortbewegen of door de tijd heen bestaan. Wanneer de persoonlijkheid sterft, komt het vitale lichaam los van het fysieke en wordt in de omgeving verstrooid. Soms verschijnt 't als een zichtbaar spook, waarneembaar voor bepaalde sensitieve personen.

Bewustzijn [gewaarszijn] is een staat van verlichting van de geest; als deze geest stil is, wordt hij een zuivere spiegel die door reflectie ons in staat stelt alles dat ons omringt gewaar te worden. Wanneer we de alomvattende en belangeloze aandacht naar deze spiegel richten, wordt de staat van puur bewustzijn gecreëerd en ons hele wezen vanuit de tijdelijke wereld opgetild, en in verbinding gebracht met het gehele universum.

Het verhevene vertegenwoordigt de werkelijkheid van ons wezen, of "onze goddelijke natuur", die zich als alles omsluitende liefde openbaart. Als we deze hoogste realisatie bereiken, in rechtstreekse ervaring, verliezen wij ons "persoonlijke zelf" en leven we in verbondenheid met het goddelijke.

Elke keer als we dit drietal bewerkstelligen door werkelijke ervaring, transcenderen we de eindige dimensie tot oneindigheid, en ondervinden we het ware leven. In deze toestand worden we bestuurd door de "goddelijke vonk" door middel van intuïtieve impulsen. Onder alle omstandigheden, zelfs in moeilijke condities, vinden wij ons voortgestuwd door de stroom van het leven, en wordt iedere zaak op de gelukkigst mogelijke manier opgelost. In eenheid met het goddelijke, zullen we handelen uit vriendelijkheid, schoonheid en liefde, zelfs in de meest tragische situaties die het leven ons biedt. Al deze dingen gebeuren en ontvouwen zich zonder tussenkomst van onze kant, in de zin van wensen, idealen, doelen, enz.

Praktisch bewegen wij ons in het verbinden en ontbinden van elk moment, en realiseren zo een permanente vernieuwing en gebruiken onze maagdelijke neuro-cerebrale gebieden. Op niets wordt vooruitgelopen en we bewaren geen opstapeling van herinneringen. Wat zeg je, mijn vriend? Ziet dit eenvoudige "zijn", van tegenwoordigheid tot tegenwoordigheid, "hier en nu" er moeilijk uit?

Het uiten van de uitdrukking "Ik kan 't niet" hoort bij het luie "persoonlijke zelf", dat niet van werken houdt en comfort beschouwt als het echte levensdoel. Bovendien verzet het "ego" er zich, bewust of onbewust, tegen en vaak hevig, want als we in het heden leven, worden zijn gefragmenteerde energieën verstrooid en opgelost. Normaal gesproken worden deze energieën continu opgehoopt met behulp van de mechanische geest, die chaotisch en doelloos rondrent, of naar het verleden, of naar de toekomst, waarbij die zich voedt met dode herinneringen, met louter beelden op het huidige moment of door zichzelf te projecteren op een onzekere toekomst, door gebruik te maken van dezelfde pseudo-werkelijkheden.

Om de praktijk van "zelfkennis" te vergemakkelijken, dien je je zo veel mogelijk af te vragen: "ben ik als heelheid, hier en nu, in direct contact met het leven?" De frequentie van dit onderzoek, waarbij "licht-aandacht" wordt gebruikt, voert uiteindelijk tot de bestendigheid van het drietal - met bevrijdende gevolgen. Ten einde een juiste toepassing van deze ontmoeting met onszelf mogelijk te maken, noemen we nog twee andere kanten:

De stilte van het gemoed verschijnt en verdwijnt. Dat is zijn aard. We komen op geen enkele wijze tussenbeide. Deze aard legt zich zonder inspanning bloot en ontdoet zich van zijn

informatieve inhoud en van zijn overeenkomstige energieën. Ontmoeting met deze energieën door middel van stralen van heldere aandacht doet hen oplossen.

De stilte van zijn is transformerende actie, door zichzelf gerealiseerd. We kunnen 't ook een staat van "gewoon er zijn" noemen, absolute waarheid of God. In deze sublieme stilte of absolute vrede ontbreekt het "zelf" geheel. Proberen deze staat van zijn te beschrijven doet 'm verdwijnen.

Daarom kan de sublieme, absolute waarheid alleen beleefd worden als we haar rechtstreeks ervaren en ermee versmelten. Zij is onbeschrijflijk, kan dus niet in woorden worden uitgedrukt. Elke poging om haar door kennis te benaderen is illusoir en bestemd een totale, onvermijdelijke mislukking te zijn.

30. Hoe een "spiegel-gedicht" te lezen en te beluisteren.

*De titel vertegenwoordigt het onderwerp, beschouwd als één geheel.
Jij en het onderwerp zijn één, een vervulde eenheid;
De woorden die het vers bepalen zijn louter tekens die je tonen
Hoe naar de geconditioneerde geest te kijken en te luisteren.*

*Niets komt tussen wat jij hoort en leest,
Vergeet de schrijver, of enig soort participatie
Van de denkende geest die probeert te taxeren en verwerpen
Of ideeën te adopteren uit alles wat hij tegenkomt.*

*Uit deze opstapeling van kennis worden gewoonlijk methoden gecreëerd,
Die bedoeld zijn door poging en worsteling te worden toegepast.
Geen van hen zijn voor jou van nut,
In tegendeel, zij zijn schadelijk: het "zelf" wordt erdoor nog meer verward.*

*Wanneer geest en hart open zijn, met pure onschuld,
Luister of lees je zonder enige opzet, maar toch aandachtig,
Zonder enig vooroordeel of een wens ter vervulling;
Eenvoud is het geheim om het beperkte "zelf" te overwinnen.*

*Door alles wat het vers – als het waar is - toont,
Door het gewoon te beluisteren, wordt je geïntegreerd.
Er hoeft niets te worden gedaan, er valt niets te bereiken,
Door jouw niet-doen ben je verheven tot in oneindigheid.*

*De verdienste is geheel en al de jouwe. Het gedicht wijst slechts op
Hoe je op 'n bepaalde manier kunt observeren, zonder 'n last te dragen.
Dit is wat de waarheid van jou vraagt! Om dat constant te ondervinden
Met een volledig lege geest, onafhankelijk van het verleden.*

Elke titel van een spiegel-gedicht stelt een onderwerp voor dat we in simpele, voor iedereen toegankelijke woorden trachten uit te drukken. Een rechtstreeks treffen met de titel van het

onderwerp verschaft je een heelheid van zijn, nodig om de geconditioneerde geest te begrijpen.

Niets komt tussen wat je leest of hoort. Daarom schakel je zowel de schrijver als de denkende geest uit, die als goed ingelicht “ego” alles door geheugen reacties probeert te taxeren.

De kennis-bagage maar ook de verschillende praktijkmethoden die door inspanning en worsteling in formules eindeloos worden herhaald, hebben voor jou geen praktisch nut. Deze zogenaamde waarden die telkens weer naar het huidige moment worden teruggebracht, kunnen slechts de structuur van het persoonlijke “zelf” versterken, en verduisteren extra het licht van je eigen wezen.

Aldus leest en beluistert de geest met het hart, als totaal wezen, open en in volledige onschuld, de boodschap die dit gedicht wil overbrengen. Zowel in het proces van lezen als van luisteren is er geen doel, bijvoorbeeld 'n te vervullen wens.

In beide gevallen, als de geest stil wordt en indien het vers een uitdrukking van de waarheid is, treedt het jouw wezen binnen en integreert je met de oneindigheid.

De verdienste van het beleven van deze tijdloze momenten is enkel de jouwe. Door de inhoud toont het vers jou alleen de weg – namelijk, hoe te luisteren en te kijken, zonder de last van kennis die de geest conditioneert te gebruiken.

De absolute waarheid vereist dat we haar komen begroeten met een onschuldig en nederig gemoed, vrij van oude inhouden.

Alleen als wezens die helemaal vrij van het verleden zijn kunnen we de werkelijkheid ondervinden en er één mee worden, zonder begin of einde: “de onsterflijke levendigheid” die in elk menselijk wezen aanwezig is, en overal in de hele sfeer van bestaan.

